

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ СПАСЕТЕ „ТИТАНИК“!

chitanka.info

ОТ АВТОРА

Драги приятели,

В тази книга нарушавам някои от правилата, към които съм се придържал досега. Онези от вас, които познават предишните ми игри, веднага ще забележат големия дневник. Знам, че мнозина от вас настояваха за дневници, докато други не искаха да се обременяват с тях. И все още не мога да реша към чие мнение да се присъединя. В случая обаче просто нямах избор — твърде много зависи именно от това, как ще се подготвите за приключението. Наградата за успеха е голяма, а цената на неуспеха е само една — гибел. Тъй че препоръчвам ви най-настойтелно: подгответе се добре и попълвайте дневника старателно, освен ако разчитате на добрата си памет.

Впрочем, за гибелта. И на вас, и на мене вече ни е омръзнало да спорим за едно и също нещо — трябва ли при провал да се започва отначало? Не е проблем при гибел на героя да го връщам на предишния епизод с възможност за нов избор. Мнозина други автори постъпват точно така. Само че... струва ли си? И без друго в писмата си често се оплаквате, че моите книги са прекалено лесни. Пък и нека вземем други примери. В компютърните игри няма на кого да се оплаквате — там героят просто загива и точка (оставям настрана възможността да запишете играта и да я започнете от даден момент). Колкото до живота — там всичко е ясно. Никой не ти дава втора възможност.

Ще забележите и още нещо, което не съм правил досега — употребата на кодови думи. По принцип избягвам да си служа с тях — има далеч по-елегантни и незабележими за читателя начини да постигна същата цел. (Не знам дали тъкмо това не е една от причините игрите ми да изглеждат прекалено леки.) Но в някои случаи употребата на кодови думи става неизбежна. Особено ако действието е приблизително едно и също в различните варианти (например схватки, спортни състезания, борба за победа), но резултатът зависи от голямо количество дребни подробности.

Нарушил съм и още един основен принцип — не само свой, а изобщо на книгите-игри. Става дума за така наречения „пряк път“. За всички автори важи едно съществено правило, което може да се формулира горе-долу така: „Не наказвай добрия играч с пряк път“. Мисля, че ме разбирате. Ако има ходове, с които набързо да стигнеш до финала, пропада цялото удоволствие от четенето. Както се бе изразил в писмото си един читател: „налага се нарочно да правя грешки, за да удължа приключението“. Тъкмо по тази причина винаги съм избягвал „прекия път“. Но в случая, както казах по-горе, нямах избор. Защото „Титаник“ е могъл да бъде спасен. С малко съобразителност, воля и предвидливост би била предотвратена най-голямата морска трагедия на всички времена. Проявите ли тези качества, ще постигнете победа... и за съжаление може да попаднете на пряк път. В такъв случай не ми остава нищо друго, освен да ви поднеса своите извинения и да се надявам, че бързата победа поне ще повиши самочувствието ви.

Приятно четене!

ПРОЛОГ

— И какво сега? Свърших ви работата, а вие се отмятате. Обещахте, че ще стана богат, а ме излъгахте като улични търговци. Така ли се прави в там кой век беше?

Смехът на събеседника (или събеседничката?) ми прозвънява като звънче.

— Не сме те излъгали. Видя със собствените си очи Англия от началото на века, беше господар на хода на историята, спаси живота на човек, от когото зависи бъдещето на света, преживя толкова нещо, макар и за кратко време! Малко богатство ли е това?

Въздъхвам и се почесвам по тила.

— Абе... тези преживявания са хубаво нещо, само че не се ядат. Аз съм най-обикновен журналист и ми трябва пари. Не можеше ли поне...

— Не можеше. А колкото до парите — ако в момента си на смъртно легло, колко би платил, за да преживееш всичко това?

— В момента изобщо не съм на смъртно легло и се надявам скоро да не бъда. Да знаете, ако не получа поне нещичко, ще разкажа всичко за вас на когото трябва!

— И на кого трябва, ако можем да знаем? Кой ще ти повярва, без да те сметне за луд? Разказвай колкото щещ. Дори може по този начин да изкараш някоя и друга пара.

Прекалено са хитри тези от бъдещето. Но все пак не искам да се предавам.

— Добре. Ще напиша книга за това, което преживях. Пък може би тя ще надживее времето.

— Ще го надживее, друг път! Ти си такъв мързел, че няма да напишеш и ред. А и да го напишеш, ще е пълен боклук. Ние винаги премисляме всичко докрай.

За мързела са прави, колкото и да не ми е приятно. Но че ще е боклук — това вече е оскърбление! Опирам длани върху масата и свирепо се вторачвам в пустотата пред себе си.

— Добре, ще видим. Само да не приплачете, когато тая книга промени бъдещето ви!

Отново същият звънлив смях. След това изведнъж губя странното усещане, че някой невидим седи на стола срещу мен и ме гледа. Отишли са си. Подиграха ми се и ме излъгаха.

Само че няма да им се размине така. Старичката ми пишеца машина е на бюрото, а в чекмеджето има купчина бели листа. Хем ще изкарам някоя пара, хем ще им го върна тъпкано. Дано им вържа на възел проклетото бъдеще!

А дето разправят, че книгата нямало да е интересна — има изход, ще я направя като игра! Нека ровичка из умовете на читателите, нека ги кара да мислят за бъдещето и за пътуванията във времето! Честна дума, ще се постарая наистина да е увлекателна!

Пъхвам лист в машинката и я придърпвам пред себе си. И така, как започна всичко?

Започни от **1**.

лодъчна палуба
второ дъно
Напречен разрез на „Титаник“

Напречен разрез на корпуса
второ дъно
пробойна
кил
Предполагаемото разкъсване на дъното на „Титаник“

тунели на валовете
главни динамомашини
парна турбина
парни машини
котелни отделения
багажен и пощенски отсек
товарни отделения
Надлъжен разрез на „Титаник“

(дебелата линия показва височината на водонепроницаемите прегради)

палуба за разходки на II класа
палуба за разходки на I класа
покрив на пушалня I класа
комин
комин
комин
комин
стълбище II класа
стълбище I класа
стъклен купол над парадното стълбище
капитанска каюта
офицерски каюти
мостик
покрив на салона I класа
дежурни лодки
големи лодки
сгъваеми лодки
Лодъчната палуба на „Титаник“

ДНЕВНИК НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО
ТОЧНА ДАТА И ЧАС НА КАТАСТРОФАТА:
ВРЕМЕ ЗА ЧЕТЕНЕ:
ИЗБРАНИ ТЕМИ:
ЧАСА:
КОДОВИ ДУМИ:
БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „ОБЩИ ДАННИ“:
БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „ПРИЧИНИ“:
БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА
ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ“:
ВАЖНО! Биноклите се намират в...
БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „ЛИЧНОСТИ“:
БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „МЕТЕОРОЛОГИЧНИ УСЛОВИЯ“:
БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА СПАСЕНИЕ“:
БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „РЕД И ОБИЧАИ“:

БЕЛЕЖКИ ПО ТЕМА „ОРАКУЛ“:
ДРУГИ БЕЛЕЖКИ:

ЕПІЗОДИ

Утрото е съвсем ранно. Седиш пред пишещата машина, отпиваш кафе и за десети път премисляш слуховете, които си чул снощи в кръчмичката. Принц Чарлс май най-сетне вече ще го коронясват — само че те са го закоронясвали от двайсет години насам. „Улуърт“ ще отворят в градчето нов магазин — чудесно, обаче в града и без това вече има магазини за обувки, освен това ония от вестника ще гледат да изкарат пари за реклама и няма да пуснат безплатна статия. Този се сбил с онзи, онази напуснала съпруга си, Рей Хъсъл го хванали да краде — дребна криминална хроника, за нея няма да ти дадат почти нищо. А ако до два-три дни не платиш наема, мисис Маккормик ще те изхвърли. И с право — закъснял си с плащането вече три месеца. Ех, трудно е да си журналист на този свят! Особено журналист на свободна практика в малко градче.

Внезапно усещаш нещо странно — сякаш някой седи на стола пред теб и те гледа. Вдигаш глава — не, няма човек. Стаята е празна, единствено през отворения прозорец долитат крясъците на децата отвън. Привижда ти се, Джони, пак си попрепил снощи...

Хубаво обяснение, само че не е вярно — поради липса на средства снощи цяла вечер си киснал на една-единствена бира. Ако търсиш нещо по-сериозно, за последен път пихте с Големия Дейв от криминалната полиция преди близо седмица, пък и то бяха по две уискита на крак, докато се мъчеше да измъкнеш от него подробности около убийството на Стив Робъртсън. А усещането, вместо да премине, продължава да се засилва. Не е нужно дори да затвориш очи — чувстваш върху себе си погледа откъм стола така, сякаш невидимият човек се е пресегнал и те държи за рамото.

— Чудесно — произнасяш на глас. — Сега остава по пода да почнат да танцуват бели мишки... и проблемът с квартирата е решен. Чака ме болничен уют, топла храна и никакви грижи за нищо.

— Това с мишките може да се уреди, мистър Ръсел. Стига да поискате.

Столът под теб се катурва с трясък и ти се оказваш на пода. Ама че работа! Първо нищото те гледа, а след това почва и да говори...

— Не, благодаря — избъбряш ти с неуверен глас, докато се надигаш. — Мисля, че и чуването на несъществуващи гласове върши работа.

— За лудницата — да. Само че е глупаво да влизате в нея, след като сте напълно здрав. Просто имаме работа за вас, затова ви потърсихме.

Гласът е много приятен, прилича на звънче и въпреки всичките си усилия не успяваш да разбереш дали принадлежи на мъж, или на жена.

— И кои сте вие? Може би потомци на Невидимия от романа на Хърбърт Уелс?

— Вашите собствени потомци, мистър Ръсел. Малко далечни, наистина, но все пак донякъде и ваши. За трийсет века връзките по света толкова са се размесили, че ако поровим, сто на сто ще излезем роднини.

Това е нечия тъпа шега, казваш си ти. Но засега не бързаш да правиш скандали. Предпочиташ да хванеш шегаджията в момент, когато не подозира. Разперваш ръце и се покланяш на празната стая.

— Щом е тъй, много ми е приятно да се запозная с вас. А не може ли да се явите лично? Или се боите от праядото-питекантроп?

— Няма как. През времето може да бъде прехвърляно само съзнание, отделено от материята. При достатъчно енергийни ресурси има начини за това съзнание да се създаде и тяло, обаче не разполагаме с чак толкова много енергия. Или по-точно разполагаме, но ни трябва за друго.

Вече се досещаш как стоят нещата. Сигурно тайнствените шегобийци са залепили високоговорителче на гърба на стола и те наблюдават с бинокъл през прозореца. Размахваш ръка и високо изричаш:

— Така ли? Обиден съм. Фактът, че не се появявате лично, е непростимо оскърбление. И в знак на възмущение ще затворя прозореца.

Не само че го затваряш, но и дръпваш завесите. Обръщаш се към стола — сега отлично виждаш гърба на облегалката, но върху нея няма нищо.

— Ако търсите източника на гласа, мистър Ръсел, той се намира във въздуха над стола пред вас. Горедолу там, където би била главата на седнал човек. Щом имате време за губене, поиграйте си малко да го търсите. Поне ще се убедите, че нито сте мръднал, нито някой си прави шега. А аз в това време ще ви говоря. Слушайте. На 10 април 1912 година от Саутхемптън отплава най-модерният за времето си пътнически кораб. Наричаше се „Титаник“ и бе смятан за непотопим...

Гласът продължава да разказва подробности около първото плаване на „Титаник“, докато ти го търсиш по слух. Бързо се убеждаваш, че нещата стоят точно така както ти е казано — когато протягаш глава над стола, гласът почва да кънти вътре в черепа ти. Не много приятно усещане. Отдръпваш се и вдигаш ръце.

— Добре, предавам се. Шегата е добра.

— Не е шега — възразява гласът. — Искате ли доказателство?

— О, разбира се.

— Случвало ли ви се е да летите?

— Със самолет ли? Че какво общо...

Не довършваш, защото изведнъж подът се изплъзва изпод краката ти. След миг вече се рееш под тавана, близо до полилея. Отблъскваш се няколко пъти от стените, но положението остава същото — наистина летиш из въздуха като балонче.

— Приятно ли е? — разсмива се гласът. — Хайде, слизайте сега на земята, че ако паднете отвисоко, може да се ударите.

Тежестта ти постепенно се възвръща. Слизаш на пода и сядаш зад бюрото без повече възражения. Доказателството наистина е добро.

— Добре, повярвах ви. И какво искате от мен?

— Имаме за вас една малка задача. Както знаете, бъдещето зависи от безброй дребни подробности и ако нещо се промени в миналото, това може да преобрази цялата история. Конкретно: през двайсет и пети век ще има нова световна война. Почти със сигурност.

— Атомна?

— Информационна... — Гласът млъква за момент. — Не разбирате, нали? Нищо чудно. По същия начин вашите пра-пра-прадеди не биха разбрали атомното оръжие.

— Не сте прави — възразяваш ти. — Мога спокойно да им го опиша като огнен ураган, който опустошава цели държави.

— Е, ако искате подобно обяснение, моля! Става дума за оръжие, което е... как да го кажа... представете си безплътен облак от чисто безумие. По дирите му остават безумци, манияци, бръщолевещи идиоти, луди убийци. Като това се отнася не само до хората, но и до онова, което днес наричат роботи и компютри. Защита ще бъде измислена едва десет века по-късно. Но нека не губим време в излишни подробности. Тази война може да бъде предотвратена само от човек с невероятни свръхвъзможности. През двайсет и пети век не е имало такъв... но може и да се появи.

— Ако имате предвид мен, сбъркали сте адреса — казваш ти с пресилена скромност... и със скритата надежда, че наистина са открили нещо изключително в теб.

— Не се безпокойте, нямаме предвид вас. Такъв човек може да се появи в резултат на програма за генетична селекция. Наши специалисти са я започнали още от времето на Кромуел и работата ще продължи чак до двайсет и пети век.

— Значи и аз участвам в тази програма по някакъв начин?

— Не. Вашите собствени гени не са много по-ценни от чиито и да било други. В един от вариантите на днешния ви свят има човек, през когото минава програмата. Само че тук, при вас, този човек не съществува. Прадядо му е загинал... и трябва някой да го спаси.

Скачаш от стола.

— А, не! Само това не. Може и да не разбирам много от гени или информационна война, обаче съм гледал достатъчно криминални филми и знам как се ловят наивници. Не ща да спасявам никого, нито пък да загивам вместо някого. Търсете си глупак другаде.

— По-качествен от вас няма да намерим, повярвайте ни! — възкликва гласът. — Имам предвид спасител, а не глупак, да не си помислите нещо. Слушайте, мистър Ръсел. Казах ви вече, че от вас ни делят цели трийсет века. Действаме, така да се каже, на границите на възможностите си. Ако можехме, щяхме да се намесим пряко в събитията от началото на века, обаче не можем. Затова използваме косвен начин — да прехвърлим вас в онова време. Ако щете вярвайте, но методът носи лекомисленото название „билярден удар“. Също като в билиярда — удряме топката, до която можем да стигнем, а тя продължава към недостъпната зона. Само че и тук срещаме затруднения. Нашите... как да ви го обясня... нашите компютри...

прехвърлиха кандидатурите на всички живели между 1947 и 2012 година — това е подходящият период за действие. Но почти всеки човек е потребен за времето си, тъй че не може да бъде откъснат от него дори за неуловим миг. Открихме не повече от десетина подходящи кандидатури. Освен това желаният човек трябва умело да си служи с лъжа и измама, да е безскрупулен, настойчив, алчен и дори малко зъл. Вие просто сте роден за целта.

— Благодаря за комплиментите — озъбваш се ти. — Поласкан съм до немай къде... А какво ще получа срещу удоволствието да ви помагам?

— Искате да станете по-богат, нали? Милион? Десет милиона? Това е дреболия за нас.

— Хм... Добре, кажете каква е задачата.

— На 10 април 1912 година от Саутхемптън отплава най-модерният за времето си пътнически кораб. Наричаше се „Титаник“ и бе смятан за непотопим...

— И в крайна сметка потънал — прекъсваш го ти. — Това ми го разказахте вече. Значи искате да спася кораба, така ли?

— Кораба едва ли ще можете да спасите. Има едно нещо, наречено „инерция на времето“. Впрочем, опитайте и с кораба, макар че не ни се вярва да успеете. Би било чудесно, ако спасите поне нужния ни човек. Той се нарича Уилям Хигинс, на четиридесет и пет години е и работи като търговски пътник. Заминава за Америка, за да опита късмета си там. Вие трябва по някакъв начин да го спасите от удавяне.

— И с какво толкова е забележителен този Хигинс?

— Той лично — с нищо. Негови потомци обаче ще бъдат. Да не губим време, мистър Ръсел. Кажете просто: приемате или не?

Какво пък. Ако гласът говори истината, ще имаш материал за писане, какъвто не си и сънувал! Стига само да си държиш очите отворени, да поразпиташ този-онзи и ще станеш най-добрият специалист по катастрофата на Титаник... ако оцелееш след нея, разбира се. Тази мисъл те кара да трепнеш.

— Ами аз? Не трябва ли да спася и себе си?

— Не е необходимо — спокойно отвръща гласът. — Тялото ви в Англия от 1912 година ще бъде истинско, но съзнанието в него ще е

само проекция на вашето съзнание. Когато умрете там, просто ще се пробудите тук.

Какво пък. Предложението е повече от странно, но такъв шанс се пада веднъж в живота — и то далеч не на всеки човек. Въздъхваш и неволно протягаш ръка към празния стол.

— Приемам.

Естествено, никой не стиска ръката ти. Само гласът сега звучи малко по-бодро.

— Добре. Утре вечер, в момента на заспиването си, ще се окажете в 1912 година. Това е. Довиждане засега!

— Ама чакайте! — сепваш се ти. — Няма ли поне да ми обясните...

Безполезно. Гласът замлъква, а заедно с него изчезва и усещането за нечие присъствие.

Мини на [107](#).

Измъкваш тенекиената кутия и се втурваш към кърмата. Когато заставаш пред човека, който изстрелва ракетите, той те поглежда недоволно.

— Какво търсите тук, сър? Бягайте при лодките. Корабът потъва!

— Искам да ви предам ето това.

Човекът вдига кутията към очите си, прочита надписа в слабото осветление... и се задъхва.

— Господи! Червени ракети!

След по-малко от минута в нощното небе полита червена ракета. Втора... трета... четвърта...

И изведнъж над целия „Титаник“ избухват викове на неописуема радост и надежда.

От неизвестния кораб също излита ракета!

Мини на [293](#).

3

Оглеждаш се светкавично. Точно в момента Кемиш най-сетне скланя да допие последната глътка. Никой от огнярите не е гледал към теб. Успех!

Слизаш с леко залитаща стъпка.

— Момчета, ами че там горе е истински ад! Все едно да стоиш на десет стъпки от гърлото на вулкан! Трябва да сте богове, за да работите толкова смело!

По черните, потни лица лъсват усмивки.

— Благодарим за похвалата, сър! И ако решите да ни почерпите още веднъж, изобщо няма да ви откажем!

— Ако успея да се довлека до бюфета, непременно! Само дето малко ми се позаплитат вече краката, че и езикът, та не знам дали не е по-добре да си легна. Ама ще пробвам да ви домъкна още една бутилка, така да знаете!

С тези думи и още по-разклатена походка се измъкваш по стълбата нагоре. Когато изчезваш от погледа на дежурния матрос, походката ти мигновено се изправя. Сега е време да пристъпиш към следващия ход. По някакъв начин корабът трябва да развие максимална скорост!

Мислиш ли, че ти е по силите?

Да — мини на **32**.

Не — продължи на **15**.

В пушалнята на първа класа има предостатъчно маси и столове. Започваш да ги връзваш един за друг с откъснати шнурове от завесите, докато внезапно осъзнаваш, че това нещо няма да може да плава. Първо, защото няма как да излезе от пушалнята, а вече не остава време да изнасяш тежките маси и столове, за да ги връзваш на палубата. И второ, именно защото са тежки — луксозни, масивно изработени, с много метални украшения по тях. Кой знае дали изобщо ще се държат на вода. Така че Хигинс няма как да разчита на тази възможност. Ще трябва да се върнеш на [167](#) и да избереш някой друг вариант.

Хладният отговор леко те смуцава и ти неволно заекваш.

— Аз... аз просто ви видях като минавахте и реших да се обадя...

Безизразната маска изведнъж изчезва от лицето на Хигинс.

— Чудесно. Ще си правим компания по време на пътешествието през океана. Имате ли вече приятели тук, на борда?

— Не — искрено отвърщаш ти. Бих се радвал да намеря поне един във ваше лице.

— Аз също, мистър... мистър... извинявайте, забравих как беше името ви.

— Бейли — напомняш му ти. — Джон Бейли.

— Радвам се, че ви видях тук! Искате ли да се качим горе и да се полюбуваме на гледката?

Ако се съгласиш, мини на [72](#).

Ако предпочиташ да се напиш, продължи на [187](#).

Навсякъде срещаш една и съща преценка — „Титаник“ е истинско чудо на корабостроенето. До онзи момент не е съществувал по-голям кораб. Дължина — почти 260 метра; ширина — 28 метра; водоизместване — 52 310 тона. Максималната му скорост е била 23, а според някои източници дори 25 възела.

Изграждането на „Титаник“ започва в корабостроителниците „Харланд енд Улф“ през март 1909 и завършва на 31 май 1911 година. А на 10 април 1912 корабът потегля за своето първо... и последно редовно плаване.

„Титаник“ има осем стоманени палуби. Най-горе е разположена лодъчната палуба, останалите седем под нея са обозначени с буквите от А до Г. По цялата дължина на кораба минават само палубите С, D, Е и F. Лодъчната палуба и палуба А не стигат до носа и кърмата, а палуба G е разделена в средата. Палуба В, където са луксозните каюти на първа класа, също се прекъсва в средата, образувайки открито пространство над палуба С, а после продължава с 37-метровата носова надстройка за обслужване на котвите и швартовите системи.

Под палуба G се намира настилката на второто дъно, която обаче съществува само на носа и кърмата, а в средата на кораба липсва. Още по-долу, на около метър и половина над кила, е самото второ дъно. То заема девет десети от дължината на кораба, като оставя свободни само малки участъци от носа и кърмата. Върху него са монтирани котлите, парните машини, парната турбина и електрическите генератори.

По дължина целият трюм на „Титаник“ е разделен на 16 отсека. Водонепроницаемите напречни прегради могат да издържат на напора на нахлулата при авария морска вода. Във всички прегради има херметични врати, които могат да се затварят както ръчно, така и дистанционно, от капитанския мостик. Конструкцията на кораба е такава, че не би могъл да потъне при пълното наводняване на които и да било два отсека. Нещо повече, дори при наводняването на първите четири отсека (най-заstraшените от аварии), „Титаник“ би останал на повърхността. Именно това дава основания корабът да бъде обявен за

непотопим. За да загине „Титаник“, трябва да се случи невероятното — да бъдат наводнени първите пет отсека, при което носът да потъне под повърхността и водата да нахлуе над напречните прегради към останалата част от кораба. Но това означава в корпуса да се образува пробойна с дължина едва ли не сто метра! Смешно! Съвършено нелепо! И все пак рискът остава. Защото откъм горния си край нито един отсек не е херметичен!

Без съмнение именно по тази причина са пренебрегнати спасителните лодки. „Титаник“ разполага общо с 20 спасителни лодки — 14 големи, дървени; 2 по-малки, наричани „дежурни“ и 4 сгъваеми с плоско дървено дъно и брезентови бордове. Максималната им обща вместимост е 1178 човека, а през нощта на катастрофата „Титаник“ е имал на борда си 2201 човека — 1316 пътници плюс 885 души екипаж. При това помещенията на I и II класа не са заети дори наполовина, а в III класа — 70 на сто. Иначе на борда би имало поне още около 1100 пътници. Заедно с екипажа това би съставлявало 3300 човека — при не повече от 1200 места в лодките (а при неизбежната суматоха, на практика тези места се оказват далеч по-малко).

Двата часа четене минават неусетно. Прескачаш описанията на невъобразимия лукс, който е предлагал корабът — с това ще се запознаеш на място. Виж, техническите подробности са важни, но нямаш време да задълбаваш. Неохотно оставяш поредната книга настрани.

Запиши кодова дума ДАНИИ и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **130**.

Няма как, налага се да изчакаш до десет часа. Времето минава сравнително бързо, и няколко минути след точния час отново пристигаш пред капитанския мостик.

— Капитан Смит отстъпи ли от вахта?

— Да, сър. Току-що слезе от мостика. Тръгнал беше нанякъде — мисля, че към първа класа.

Отначало дежурният стюард пред вратите на първа класа категорично отказва да те пусне. Едва когато му казваш, че си журналист, който пише поредица от статии за „Титаник“ и трябва непременно да се срещнеш с капитан Смит, той поомеква малко. А когато добавяш, че си неприятно впечатлен от препятствията, които ти се създават и може споменеш за това в статиите си, човекът обещава при първа възможност да прати някой свой колега при капитана с известие за твоето идване.

След двайсетина минути минава друг стюард, който наистина бива пратен мигновено да търси капитана. Връща се само след пет минути, но докладът му не е твърде утешителен.

— Беседват с мистър Уайдънър, трамвайния магнат от Щатите. Ако искате, ще изчакам пред каютата и когато капитан Смит излезе, ще му предам, че го търсите.

Мини на [41](#).

— Е, добре — кимва Дейв и те пронизва с кръвожаден поглед. — Да тръгваме.

Без повече приказки той те извежда навън, заключва вратата на салона и поема към парка край реката. Денят е делничен, тъй че не представлява трудност да намерите уединено местенце на брега. И добре че е уединено, защото през следващите три часа някой любопитен зяпач би видял крайно забавна гледка — как Дейв Конрой пердаши безмилостно местния драскач, съпровождайки всеки удар с мъдри напътствия.

Колкото и да е странно, тази практика дава известен резултат. Ако не друго, то поне си успял да усвоиш на собствен гръб от кои удари боли най-много. А донякъде схващаш и как да ги нанасяш. Но около пладне вече си грохнал от умора, ентузиазмът ти е спаднал до нула и се питаш дали остатъкът от деня ще донесе нещо повече от постигнатото досега. Когато Дейв обявява обедна почивка, ти унило се помъкваш подир него към близката гостилница. Питаш се как ли ще издържиш до вечерта. И неволно те обзема изкушението да посветиш остатъка от деня на мирни проучвания в градската библиотека.

Ако се поддадеш на това изкушение, мини на [45](#).

Ако и след пладне продължиш уроците с Дейв, прехвърли се на [71](#).

Хукваш нагоре към палуба А, където е пушалнята на първа класа.

— Накъде вървим? — пита тропацият зад теб Хигинс.

— Търсим спасителни жилетки. Без тях сме загубени — отвръщаш ти.

— Ако водата е толкова студена, колкото ми изглежда, жилетките няма да помогнат много — промърморва Хигинс. — Може да ни задържат над водата, но докато пристигне някой кораб да ни прибере, ще сме се превърнали в буци лед.

— Нека да намерим, пък после ще му мислим — отвръщаш ти.

На пръв поглед разкошната пушалня изглежда пуста. Сетне различаваш в дъното Томас Андрюс — създателя на „Титаник“. Знаменитият конструктор стои със скръстени ръце и безучастно гледа в пустотата. На масата до него лежи небрежно захвърлена спасителна жилетка.

Докато се колебаеш, в пушалнята влиза един от стюардите, който тихо пита:

— Сър Андрюс, нима не желаете да се спасите?

Андрюс не отговаря, дори не помръдва. Стюардът тихичко се измъква навън. Пристъпваш към конструктора.

— Сър, няма ли да използвате спасителната жилетка?

Отново мълчание. Свиваш рамене, взимаш жилетката и дръпваш Хигинс навън, на палубата.

Мини на [114](#).

Придаваш си важен вид и се насочваш към палуба А, където са каютите на избраните. Надяваш се да не ти обърнат внимание, но само след няколко минути от една разтворена врата надниква мъж, обграден от куп сандъци и куфари.

— Извинете, сър, кого търсите? Мога ли да ви помогна?

— С кого имам честта да разговарям? — връщаш въпроса ти, за да спечелиш време.

— Прислужник съм на мистър Джон Джейкъб Астор. А вие...

— Отлично! — възкликваш ти. Именно той ми е нужен. Къде мога да го открия?

— Горе, на лодъчната палуба. Не вярвам да слезе скоро. По каква работа...

Винаги си умеел да скалъпиш правдоподобна лъжа.

— Джон Бейли, журналист от „Таймс“. Бяхме се уговорили с мистър Астор да ми даде интервю при отплаването. Ще имате ли нещо против да го изчакам в салона, докато дойде?

Човекът се обърква.

— Ами... Добре, мистър Бейли. Ама гледайте да не се сблъскате с някой от стюардите, те следят тук да влизат само пътниците от първа класа, а вие май не сте от тях.

— Благодаря. Ето, вземете една лира, да се почерпите!

Онзи енергично поклаща глава.

— Искрено съм ви благодарен, мистър Бейли, но не мога. Господарят ще ме уволни на минутата, ако разбере. Желая ви успех!

Мини на [59](#).

Започваш без предисловия:

— Аз съм журналист, капитан Смит. Искам да напиша голяма статия за капитана на „Титаник“. Ще ви помоля да ми разкажете подробно за кариерата си, навярно е доста интересна.

Капитанът се колебае.

— Няма ли да е малко нескромно? В края на краищата, аз съм просто един обикновен капитан. Какъв е чак пък този интерес...

— Моля, моля! — бързо възразяваш ти. — Всички знаят, че капитанът е умът, сърцето и душата на кораба. А за кораб като „Титаник“ това е изключително важно. Сигурен съм, че една такава статия не само би повишила вашия авторитет, но и би била добра реклама за компанията.

Ласкателството безпогрешно удря в целта.

— Ами какво да ви кажа... На 59 години съм, от тях трийсет и осем служа в „Уайт Стар Лайн“. Този рейс ми е последният — след него излизам в пенсия. Всъщност това трябваше да стане още преди няколко месеца, но мистър Брус Исмей ме помоли да поема първия рейс на „Титаник“ — създаде се е една такава традиция, аз да вода в първи рейс всеки нов кораб на компанията. Женен съм, имам дъщеря...

— Извинявайте — намесваш се ти, — не може ли да седнем някъде, за да записвам? Неудобно е така...

— О, да — сепва се Смит. — Заповядайте в каютата ми.

Мини на [44](#).

И така, идеята е проста. Ще отвлечеш капитана, ще поискаш като условие за преговори корабът да бъде спрян... и ще проточиш преговорите няколко часа — достатъчно, за да стигнете в опасната зона вече на сутринта и айсбергите да бъдат забелязани отдалече.

Слагаш револвера в джоба си и се запътваш към капитанския мостик. Там те посреща дежурният матрос.

Разговарял ли си вече с капитана?

Да — мини на **149**.

Не — продължи на **109**.

А ако в последния момент изпитваш колебания спрямо плана, върни се на **172** за нов избор.

— Хм, хм! Това звучи извънредно възпитано, господине. Направо да не повярвам, че сте същият човек, когото срещнах вчера. Как казахте, че ви е името?

— Джон Бейли. Журналист.

Хигинс кимва и се усмихва.

— О, да. Е, извинението оправя нещата, особено ако се извиняваш пред добронамерен човек — а аз съм точно такъв. Вярно, лесно избухвам, но до ден-два ми минава и дори съжалявам за случилото се. Така че и вие извинявайте, ако има нещо... и дайте да бъдем приятели поне до края на това пътешествие!

Протягате си ръце. С радост отбелязваш, че възможността за нормален разговор с Хигинс е възстановена. И в същото време решаваш веднъж завинаги да не се караш повече с него за нищо на света. Не това ти е работата.

— Искате ли да дойдете с мен на бака, мистър Бейли? — предлага Хигинс. — Ще бъде истинско удоволствие да погледаме ирландския бряг.

Ако се съгласиш, мини на [72](#).

Ако предпочиташ да се напиш, продължи на [187](#).

От пръв поглед личи, че магазинът е вехтошарски. Две опушени газени лампи хвърлят мътни лъчи над купища прашни предмети. Предпазливо правиш няколко крачки между тях и за да проявиш интерес, посочваш първото, което ти попада под ръка — някаква странна конструкция от сгънати летви, омотани с насмолен брезент.

— Какво е това?

— Лодка сър, лодка — бърза да обясни старецът. — Сгъваема лодка, от ония, дето ги използваша при полярните експедиции.

— И плава ли това чудо? — смайваш се ти, защото конструкцията съвсем не ти вдъхва доверие.

— Е, по море не бих я пуснал, хе-хе-хе! — размива се вехтошарят, разкривайки пожълтели останки от зъби. — Ама в езеро може и да рискувам. Ако времето е спокойно. Не е предвидена за вълнение, значи. С такива лодки са преодолявали малките езерца по ледовете. Да не ги заобикалят, нали разбирате...

— Ами това тук? — прекъсваш го ти и посочваш голяма тенекиена кутия.

Старецът надява очила с телени рамки и миниатюрни овални стъкла. Избърсва праха от кутията, взира се и кимва.

— А-а-а, сигнални ракети. Половин дузина са вътре. Много полезно нещо, сър. Морски сигнални ракети. Не само светят, ами като стигнат най-горе, избухват като граната. За привличане на вниманието, ще знаете. Ама ако купувате, ще трябва да уточните какъв цвят искате. Щото е важно, сър. Пък аз имам няколко кутии — и бели, и червени, и зелени... Ако искате, всичките ще ви ги дам. Даже с отстъпка за количество, тъй да се каже...

Но ти вече си се обърнал и сочиш нов предмет. Преди да запиташ, вехтошарят вече обяснява:

— Хронометър, сър, капитански хронометър. Чудесно нещо! Със специална пружина, навиеш ли я веднъж, работи цели две седмици. — Старецът те поглежда и изведнъж се усмихва лукаво. — Ама вие май само разпитвате, пък имате нещо друго на ум, сър. Кажете, не бойте се.

При стария Айзък всичко се намира. И по-така, ако трябва... — Той се оглежда и дрезгаво прошепва: — Между нас да си остане, сър, обаче речете ли, и оръжие ще намерите тук, и таквоз... динамит, де. Е, няма да е много евтино, но пък с пълна дискретност, нали разбирате. Само — никому нито дума. Не се познаваме, значи.

— Нека да поогледам първо — любезно отклоняваш предложението.

— Гледайте, сър, гледайте — съгласява се старецът. — За гледане пари не взимам... хе-хе-хе!

Постепенно купищата вехтории започват да те интригуват. Подобни неща си виждал само в музеите. А без съмнение някои от тях могат да бъдат полезни. След дълго оглеждане почваш да разпитваш за цените и вече си на крачка от сделката.

СГЪВАЕМА ЛОДКА — 4 лири.

КАПИТАНСКИ ХРОНОМЕТЪР — 3 лири.

БИНОКЪЛ — 3 лири.

МОРЯШКИ ФЕНЕР — 1 лира.

РЕВОЛВЕР — 6 лири.

4 ШАШКИ ДИНАМИТ (с фитил и детонатор) — 9 лири.

СГЪВАЕМ МОРЯШКИ НОЖ — 1 лира.

СПАСИТЕЛНА ЖИЛЕТКА — 2 лири.

КУТИЯ СИГНАЛНИ РАКЕТИ — 3 лири (по 2 лири, ако вземеш повече от една кутия, но задължително трябва да избереш цвета: бял, зелен, червен или жълт).

КОМПАС — 2 лири.

НАРЪЧНИК ПО НАВИГАЦИЯ — 1 лира.

КОЖУХ — 3 лири.

Един съвет: колкото и да те изкушава сделката, в никакъв случай недей да харчиш всичките си пари. Може да ти потрябват. Сега направи своя избор, запиши покупките и разходите в дневника, а след това премини на **120**.

Прекарваш нощта в очакване да се случи нещо. Напразно. Едва на сутринта, когато минаваш случайно покрай вратата към машинните отделения, виждаш шестия помощник-капитан Джеймс Муди да излиза заедно с трима матроси. Младежкото му лице е навъсено като градоносен облак.

Познаваш ли го вече?

Да — мини на **185**.

Не — продължи на **160**.

Възрастният мъж в лодката скача и протяга ръка към Хигинс, но вече е късно. Водата се затваря над главата на нещастника и повече не го виждаш.

Това е и краят на твоята мисия. Не си успял — за нещастие както на Хигинс, така и на потомците ти. Половин час по-късно „Титаник“ поема към дъното заедно с теб... за да се свестиш в стаята си от края на двайсетия век. Но вече никога няма да чуеш гласа на невидим събеседник. Нито пък да разбереш дали са успели да предотвратят войната през двайсет и пети век.

Уилям Хигинс е слаб, дребен и блед човечец. В него няма абсолютно нищо необикновено — чист, макар и леко поизносен сив костюм, среден ръст, прошарена кестенява коса, гладко избръснато лице без особени белези. Просто човек, когото би подминал в тълпата, без изобщо да го забележиш.

Когато Хигинс се отдръпва от касата, ти пристъпваш насреща му.

— Добър ден, мистър Хигинс!

— Добър ден, мистър... извинявайте, не си спомням да съм ви виждал преди. Познаваме ли се отнякъде?

Какво ще му отговориш?

„Да, живеем на една улица и съм ви виждал много пъти“ — мини на **183**.

„Не, току-що чух името ви; тъй като ще пътуваме заедно, реших да се запозная с вас“ — продължи на **148**.

„Длъжен съм да ви предупредя, че ви очаква голяма опасност“ — мини на **113**.

— Елате — кимва Лайтолър и те извежда на тъмната палуба. Щом оставате сами, той протяга ръка и впива пръсти в рамото ти. — Що за игрички играете, мистър Бейли? На вахта съм и рискувах да напусна мостика само за да ви разоблича, но пак се оказахте прав. Какво искате?

Поглеждаш го право в очите.

— Ами ако ви кажа, че съм дошъл да спася всички от гибел? Че тази вечер корабът ще се блъсне в айсберг и ще потъне?

— „Титаник“ е непотопим! — възразява Лайтолър, но гласът му съвсем не звучи уверено.

— Добре тогава. Изслушайте ме и си представете. Нощ. Луна няма, както виждате. Преобърнат наскоро айсберг, мисля, че моряците ги наричат „черни айсберги“. Огледайте се — поразително безветрие, океанът е гладък като стъкло. Затова няма и фосфоресциращ прибой около айсберга. Наблюдателите го забелязват едва на четвърт миля. Дежурният офицер трябва да реагира за броени секунди... и допуска грешка. Вместо да предпочете челен удар, той опитва да маневрира. Айсбергът разпорва корпуса на дължина триста фута. Пет отсека, мистър Лайтолър! Или може би шест! А знаете ли колко места има в спасителните лодки?

По челото на Лайтолър избива пот. Очите му трескаво светят.

— Какво искате, мистър Бейли? — прошепва той.

— Искам тази вечер корабът да се движи с безопасна скорост. Само тази вечер! Иначе това ще се случи. Точно в 23.40.

— След моята вахта — въздъхва офицерът. — Значи... Мърдок...

— Има ли значение? Всички сме на този кораб. Защо не направите нещо?

От устните на Лайтолър изведнъж се изтръгва горчив смях.

— Защо ли? Ще ви кажа защо. Защото всички ние, от капитан Смит до последния огняр, сме пионки в ръцете на „Уайт стар лайн“. Или кучета, ако предпочитате. Верни до смърт. От нас искат в името на бързината и печалбата да си затваряме очите. И ние ще ги затваряме,

та ако ще сам дяволът да се изпречи на пътя ни. Такава е истината, мистър Бейли. Затова не ме питайте дали ви вярвам. Това няма ни най-малко значение. Ако ви вярвам, трябва още сега да взема служебния револвер и да се застрелям. Или... просто да си затворям очите. Сбогом, мистър Бейли. Ще сторя каквото мога, но не се надявайте. То няма да е много.

— И ще осъдите на смърт хиляда и петстотин души?

— Ще си затворям очите — повтаря Лайтолър. — Ще се надявам да сте измамник. А ако греша... ще загина заедно с тях.

И той с бавни крачки тръгва обратно към мостика.

Мини на **282**.

Привечер планът вече е готов. Трябва само да купиш от бюфета бутилка марково уиски за три лири. Ако нямаш толкова пари, нещата просто пропадат — върни се на **104** и направи нов избор.

А ако парите не са проблем, продължи на **55**.

Дотук добре. А сега как смяташ да спасиш Хигинс?

Ще се опиташ да намериш или сглобиш нещо, с което да може да се плава — мини на **167**.

Ще се опиташ да го качиш на някоя от лодките — продължи на **132**.

Ще потърсиш в багажа си нещо подходящо за спасение — мини на **206**.

Просто ще останеш на борда на кораба, изчаквайки някаква последна възможност — мини на **155**.

Имаш ли кодова дума ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ?

Да — мини на **176**.

Не — продължи на **210**.

Поемаш дълбоко дъх и решително изричаш:

— Сър, трябва да ви кажа нещо важно.

Конструкторът те поглежда с интерес.

— И какво е то?

— Разпитвам за всичко това, за да насоча мисълта ви към нещо страшно, което ще се случи на „Титаник“. След четири дни, през нощта на 14 срещу 15 април, той ще се сблъска с айсберг и ще потъне. Не ме питайте откъде го знам, просто ми повярвайте.

Андрюс остава все тъй любезен. Дори... някак странно любезен.

— Е, щом искате, няма да питам откъде го знаете. Обаче за нищо на света няма да ви повярвам. Все пак аз съм проектирал този кораб със собствените си ръце. Сблъскване с айсберг е последното нещо, което би могло да потопи „Титаник“. Ако наистина налетим върху айсберга с максимална скорост, тогава носовият отсек ще бъде страхотно смачкан. Възможно е водата да проникне дори и в следващия. Но това пак означава само два наводнени отсека, а „Титаник“ е в състояние да се държи дори при пробойни в четирите носови отсека! Няма защо да се безпокоите, сър, идеята ви е просто нелепа.

Ако желаш да спориш и имаш кодова дума ПРИЧИНИ или ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ, мини на [211](#).

Ако нямаш нито една от двете думи, но държиш да спориш, продължи на [226](#).

А ако предпочиташ да избегнеш спора и се насочиш към темата за устройството на кораба, попадаш на [198](#).

На десния борд тъкмо спускат последната лодка. Възрастен мъж, застанал до перилата, я гледа безизразно. След това внезапно прескача борда и тупва в нея. Хукват с всичка сила натам, но когато достигате перилата, лодката вече е на пет метра под вас и бавно продължава надолу, към водата. Забелязваш, че има свободни места.

— Скачай! — обръщаш се към Хигинс.

— А ти?

— Аз съм плувец, нали ти казах.

— Ами... Добре тогава!

С тези думи Хигинс прескача перилата и полита към лодката. Само че да скочиш още не е достатъчно — важното е и да улучиш!

Какъв ли късмет ще има Хигинс? Провери сам.

Мини по свой избор на [182](#), [136](#) или [103](#).

И така, идеята е проста. Ще отвлечеш капитана, ще поискаш като условие за преговори корабът да бъде спрян... и ще проточиш преговорите няколко часа — достатъчно, за да стигнете в опасната зона вече на сутринта и айсбергите да бъдат забелязани отдалече.

След усърдно оглеждане на каютата установяваш, че най-подходяща за оръжие е неголямата бронзова статуетка на бог Посейдон, представляваща част от украсата. Както всичко тук, тя е прикрепена здраво за стената, но с няколко силни напъна (и леко пожулени пръсти) успяваш да я откъртиш. Има размери точно колкото да легне в юмрука ти, а по форма напомня модерните улични боксове, за пораженията от които си писал неведнъж в черната хроника. Надяваш се да ти свърши работа.

Мушваш статуетката в джоба си и се запътваш към капитанския мостик. Там те посреща дежурният матрос.

Разговарял ли си вече с капитана?

Да — мини на **149**.

Не — продължи на **109**.

А ако в последния момент изпитваш колебания спрямо плана, върни се на **172** за нов избор.

— Мистър Бейли?

Трепваш и се обръщаш. Зад теб стои вторият помощник Лайтолър. Изражението му изглежда някак странно — едновременно объркано и раздразнено.

— Искам да поговорим насаме — рязко добавя той и кимва на Хигинс. — Извинете ни, сър.

Отдалечавате се напред — в ничията зона между мостика и палубата на първа класа. Тук няма много хора. Лайтолър спира, пъхва палци в джобовете на китела си, отваря на два пъти уста и най-сетне яростно изтърсва:

— Дълга ви пет лири, мистър Бейли.

— Моля ви, офицер! — бързо възразяваш ти. — Забравете...

— Аз винаги плащам дълговете си! — прекъсва те Лайтолър. — Не е там работата. Просто се питам какви игрички играете. Вие какво, да не би да се пишете някакъв там пророк?

Изглежда кипнал от гняв, но усещаш, че просто е объркан, а това никак не му допада. Хора като него обичат всичко да е просто и ясно. Предпочитат дори и най-страшната заплаха пред тайнственото и неизвестното.

Какво ще му отговориш?

„Да, пророк съм!“ — мини на [223](#).

„Не, сър, не съм пророк. Но вие като моряк би трябвало да знаете, че на света има много загадки“ — продължи на [242](#).

„Случва ми се понякога, но рядко“ — прехвърли се на [257](#).

Започваш да обикаляш кораба, но търсенето на Хигинс съвсем не е лесно. „Титаник“ представлява истински лабиринт от палуби, коридори, проходи и стълбища. По някое време попадаш в луксозно обзаведен салон с тежки кресла и кристални пепелници. Тук обаче прислугата проявява подчертан интерес към теб и когато научава, че не пътуваш в първа класа, вежливо те изпровожда обратно в твоя район. С ужас се сещаш, че не знаеш за коя класа има билет Хигинс. А при огромните размери на кораба не виждаш особени шансове да обиколиш дори една класа чак до вечерта.

Коя класа ще се опиташ да обиколиш?

Първа — мини на **10**.

Втора — продължи на **137**.

Трета — прехвърли се на **170**.

Когато двамата с Хигинс стигате до кухнята, водата вече почти е нахлула в нея. За оставащите ви минута-две светкавично оглеждаш готварските помещения. Уви, най-големите казани са вградени в печките, така че не би могъл да се възползваш от тях. А останалите са твърде малки, за да издържат човек. Особено пък при вълнение — а макар че в момента океанът наоколо е спокоен, при потъването на „Титаник“ се очаква мощна вълна и водовъртеж.

Върни се на [167](#) и избери нещо друго.

Стреснато вдигаш глава, защото дочуваш тропот на крака по металната стълбичка. Трополят тежките обувки на Кемиш и още двама огняри. Стигайки до теб, те без никакво предупреждение те събарят на платформата и хващат здраво ръцете ти.

— Значи така, а? — възкликва Кемиш. — Искал да ни почерпи, а всъщност идва да бърника по котела! Тия на нас не ни минават, господинчо! Кой си и какво търсиш при нас?

Какво ще направиш?

Ще отговориш, че от алкохола и горещината си залитнал и си се опрял на лоста без да искаш — мини на **181**.

Ще се сбиеш с тях — продължи на **168**.

Ударът безпогрешно улучва лицето на полицая. Замаян от болка, той залита назад и изпуска ръката ти. Хукваш през тълпата, а зад гърба ти долитат яростните му крясъци. Но в суматохата успяваш да се откъснеш от преследването и стигаш до хотела.

По-късно ще узнаеш, че на пристанището имало саботаж, че някой прекъснал стоманените въжета на „Ню Йорк“ и само по случайност не се случила трагедия — „Титаник“ едва успял да избегне сблъскването. Уви, планът ти се е провалил. Хигинс ще загине заедно с „Титаник“, а на теб не ти остава нищо друго, освен да живееш до края на дните си в една далечна и непозната епоха...

— Така ли? — повишава глас Хигинс. — Вижте какво, до гуша ми дойде от вас. Не че имам железни нерви, но вие можете да подлудите и Всевишния. Не желая нито да говоря с вас, нито да ви виждам повече. Приятно пътешествие!

С тези думи той ти обръща гръб и се отправя към кърмата на кораба. Безсмислено е да го следваш — по-добре си помисли много внимателно как да оправиш отношенията си с него. Каютата ти ще бъде свободна от гръмогласния спътник чак до вечерта, така че можеш да използваш случая, за да поспиш. А сега мини на **81**.

31

Безмълвно обръщаш гръб на стареца и след дълго лутане из пристанищния квартал най-сетне се добираш до хотела. Преди да се качиш в стаята си, влизаш в ресторанта и поръчваш вечеря.

Продължи на [230](#).

Изкачваш се бързо до лодъчната палуба. На път към капитанския мостик обаче те пресреща вахтеният матрос.

— Не може там, сър. Забранено е. Не бива да бъде безпокоен капитанът.

— Жалко — въздъхваш ти. — Просто исках да се осведомя подробно за „Титаник“. Имам да пиша поредица от статии. За „Таймс“.

— Интересувайте се спокойно — долита иззад теб спокоен глас. Обръщаш се и зърваш само на две крачки патриархалната брадата физиономия на капитан Смит. — Връщам се от вечеря и с удоволствие бих отговорил на въпросите ви. Разбира се, през това време ще изпълнявам и капитанските си задължения, така че не ми се сърдете, ако от време на време отлагаме някой въпрос за минута-две. Заповядайте на мостика!

Щом се озоваваш на мостика, подхващаш нещата отдалече:

— Каква е максималната скорост на „Титаник“, сър?

— 24–25 възела. При изключителни случаи е възможно да вдигне дори и повече.

— Охо! — изумяваш се ти. — Това просто не мога да го повярвам. Вашият кораб да не е военен кръстосвач?

— Не, мистър Бейли — спокойно отвръща капитанът. — Просто е построен добре.

— Но 25 възела са нещо невероятно за пътнически кораб! Камо ли по-висока скорост. Да си призная, страх ме е да напиша това — никой читател няма да ми повярва.

— Напишете го спокойно — усмихва се Смит. — Наистина можем да вдигнем такава скорост.

— Да не преувеличавате малко? Не се безпокойте, аз ще го напиша както искате, но на мен лично можете да ми кажете истината. Няма да я издам, обещавам.

Капитан Смит замислено подръпва бялата си брада.

— Предполагам, че ако изстискам всичко от кораба, може дори да наближа 30 възела!

Разперваш ръце.

— Това и да го видя, няма да го повярвам!

Мини на **123**.

Послушно оставяш багажа си до рецепцията и взимаш само малката пътна чантичка.

— Всичкият багаж, сър — твърдо изрича чиновникът.

— Е, това вече на нищо не прилича! — възмущаваш се ти и отваряш чантичката. — Ето, погледнете. Само бели листа и документите ми. Как ще изтегля пари от банката без документи?

Човекът става малко по-учтив.

— Да, сър, прав сте. Довиждане. Не се тревожете за багажа, ще го пазя най-зорко.

Последното звучи по-скоро като закана, но ти не отговаряш и излизаш от хотела. Трябва да се примириш със загубата на целия си багаж. Само наръчникът по навигация (ако го имаш) е в чантата, при белите листа, а моряшкият нож (пак ако го имаш) е в джоба ти. Разполагаш и със сумата, която ти е останала — естествено, под 5 лири (ако е по-голяма, просто се върни на 204 и недей да правиш глупости).

Отправяш се пеш към пристанището и половин час по-късно вече се изкачваш по трапа на „Титаник“.

Мини на **40**.

За тази идея не е потребно абсолютно нищо. На ръката ти проблясва едно от онези японски чудеса на техниката, които са евтини, точни и издръжливи.

Ако решиш да прибавиш към часовника и нещо друго, върни се на **107** за нов избор.

Ако решиш просто да чакаш вечерта, мини на **63**.

Мини на **60**.

Мини на 29.

С безупречна точност „Титаник“ хвърля швартовите си въжета на куинстаунския кей точно в дванайсет и половина — проверяваш по джобния си часовник.

— Чудесен е! — обажда се с любопитство Хигинс, докато затваряш сребърните капаци на часовника. — Сигурно семейно наследство?

— Подарък. Не се сърдете, но не ми се говори по въпроса. Навява ми тъжни спомени.

С тия думи умело се измъкваш от по-нататъшно разпитване. Вече си разбрал, че Хигинс е проникателен и никак не обича да го лъжат.

Започва обаче да те гложди едно друго съмнение: ами ако не успееш да направиш нищо? Ако загинете и двамата? Гадна работа. След като познаваш себе си, не е трудно да предположиш какво можеш да очакваш от своите потомци — всичко, абсолютно всичко. Разправят, че щели да те върнат. Ами ако просто те зарежат да си умреш на потъващия кораб? Какво ги вълнува някой си дивак отпреди трийсет века?...

Куинстаун е последното пристанище по пътя на „Титаник“ преди катастрофата. Сега имаш последна възможност да се спасиш от удавяне в този плаващ ковчег. Ще я използваш ли?

Ако желаеш да го сториш, мини на **99**.

Ако си твърдо решен да изпълниш възложената ти мисия, продължи на **196**.

Хукваш покрай спасителните лодки по десния борд. Първата вече слиза надолу и доколкото можеш да различиш под слабата светлина, Хигинс не е вътре. Няма го и при следващата лодка, нито при по-следващата. Продължаваш да тичаш през струпаните хора, докато най-сетне достигаш носа. Хигинс го няма никакъв.

В този момент откъм кърмата долита трясък и в нощното небе се издига ослепителна бяла ракета. После още една... и още една...

— Какво става? — питаш ти някакъв огняр, който е излязъл на студа само по дочен панталон и потник.

Той изругава цветисто.

— Ония мръсници там, на хоризонта!

Вглеждаш се. Наистина, на хоризонта блестят светлините на някакъв кораб.

— Стоят си там и изобщо не ни обръщат внимание — изругава още по-люто огнярят. — А ние тук загиваме.

— Може пък ракетите да ги привлекат — подхвърляш с надежда ти.

— Друг път! Не виждаш ли, че са бели? Няколко червени на борда, представяш ли си?

Ако случайно имаш в багажа си червени ракети — непременно червени! — мини на **2**.

В противен случай продължи на **83**.

Е, нищо не може да се направи. Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на [215](#) и направи нов избор.

В противен случай отново отиваш при Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на [199](#).

Ден първи — сряда, 10 април 1912 г.

Един усмихнат стюард ти показва къде е твоята каюта. Налага се да вървиш почти половин миля, докато стигнеш до нея. Обзаведена е сравнително луксозно в сравнение с хотела. Споделяш впечатлението си със стюарда.

— Тук дори трета класа може да се сравнява с обикновените хотели по брега, сър! — гордо отвърща човекът. — Оборудваха го близо десет месеца! Не знам дали ще ви пуснат да разгледате първата класа, но там пък направо ще видите какво е разкош! Сигурно дори и Негово величество не би се поколебал да пътува при нас!

След малко пристига съседът ти по каюта — намусен мъжага с месест нос, който веднага след излизането на стюарда измъква от куфара си бутилка уиски и ти предлага глътка. Учтиво отказваш — точно в момента не ти е до пиене. Имаш далеч по-важна работа.

Ако си записал кодова дума ОРАКУЛ и желаеш да осъществиш плана, мини на **58**.

В противен случай продължи на **98**.

Съгласяваш се (какво друго ти остава?) и продължаваш да чакаш заедно с неотстъпчивия стюард. След нови десет минути колегата му пак пристига.

— Предадох съобщението, мистър Бейли. Капитанът каза, че в момента отивал на вечеря, организирана в негова чест от мистър Уайдънър, тъй че просто няма как да ви отдели време. Но след вечерята незабавно ще се срещне с вас, за да получите всички възможни данни, които ви интересуват. Предава най-искрени извинения и се надява, че ще ви бъде максимално полезен след не повече от час и половина.

Поглеждаш часовника си и от устата ти едва не излита проклятие. Вече е единайсет без двацет, точно след един час предстои сблъскването с айсберга!

— Съжалявам, сър, нищо друго не мога да сторя — философски вдига рамене дежурният стюард. — Просто изчакайте малко, а капитанът няма къде да ви избяга, уверявам ви. Освен ако не вземем да катастрофираме и да потънем до един час — добавя той и се изкискава.

— Много смешно! — промърморваш ти и тръгваш към каютата си с бучаща от напрежение глава. Този план не успя. Сега вече не ти остава нищо... Отчаян и обезверен, сядаш на койката в очакване на удара. Да става каквото ще...

Мини на [142](#).

Имаш ли кодова дума ПРИЧИНИ?

Да — мини на **105**.

Не — продължи на **124**.

Тъкмо се събличаш за сън, когато пристига спътникът ти по каюта. Завиваш се презглава с най-лоши предчувствия за предстоящата нощ. Те обаче се оказват почти напълно неоправдани — точно според твоя съвет едрият мъжага се е присвил на една страна и не издава нито звук. Единственото, което смущава съня ти, са промените в работата на двигателите. Подсъзнателно очакваш всеки момент да се забиете в айсберга, макар да знаеш, че до този момент остават цели три денонощия.

На сутринта спътникът ти плахо се опитва да завърже разговор:

— Добро утро, мистър Бейли. Много ли ви тормозих тази нощ?

— Напротив — усмихваш се ти. — Не издадохте нито звук. Спал съм сладко като пеленаче и ви благодаря за това.

— О, удоволствието е изцяло мое...

Какво да се прави, такива са нравите в изисканото общество от началото на века. Може и да си чел за тях...

Мини на [215](#).

Влизате вътре и капитан Смит се обръща, за да остави фуражката си на стенната окачалка. Сега е моментът! Измъкваш статуетката и с един скок се озоваваш зад него. Удар в тила — и Смит рухва на пода. Сега остава само да се покажеш, за да обявиш, че капитанът е твой пленник и ако не спрат кораба...

Вратата на каютата внезапно се отваря и на прага застава един от офицерите:

— Сър, от „Балтик“ докладват, че... Какво? Тревога! Капитанът е нападнат!

Скачаш върху офицера, за да го изблъскаш от каютата и да заключиш отвътре... но в следващия миг се оказваш срещу дулото на пистолет.

Преди да измислиш каквото и да било, в каютата се втурват неколцина офицери и матроси. След две минути лежиш на пода здраво завързан, а пистолетът неизменно се цели в главата ти.

— Добре ли сте, сър? — пита един от моряците. Вероятно не се отнася за теб.

— Нищо ми няма, момчета — изпъшква капитан Смит. — Малко ме зашемети, но старите морски кучета имат дебели глави, нали?

— По морския закон ли ще го съдим, сър? — пита някой.

— Това са отживелици. В изолатора, а щом стигнем в Ню Йорк, ще го предадем на властите. Те да си цапат ръцете с него.

Мини на [54](#).

Запиши в дневника на приключението кодова дума БИЯЧ и продължи на **90**.

Дребният човечец е малко изненадан, но проявява безупречна любезност.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мистър... мистър...

— Бейли — представяш се ти. — Джон Бейли.

— Поласкан съм, че знаете името ми. Бихте ли казали откъде, ако не е тайна?

Какво ще му отговориш?

„Живеем на една улица и съм чувал да се говори за вас“ — мини на **175**.

„Преди малко съвсем случайно научих името ви“ — продължи на **118**.

Хвърляш бърз поглед към мястото, където би трябвало да виси спасителната жилетка. Няма я. Обръщаш се към Хигинс.

— Уилям, къде е спасителната жилетка от тази каюта?

— А?... — обърква се той. — Не знам. Сигурно спътникът ми я е взел, докато спях.

— Господа, ще ви помоля да излезете и да се отправите към спасителните лодки — обажда се откъм вратата на каютата възрастен стюард. — Корабът потъва и трябва всички да се евакуираме.

Излизате навън и човекът сърчно заключва каютата на Хигинс, след това пристъпва към следващата. Внезапно ти хрумва, че би могъл да вземеш спасителна жилетка от някоя заключена каюта, но стюардът категорично отказва да те пусне. Цялото ти красноречие остава абсолютно безрезултатно.

Ами сега? Къде ще търсиш спасителна жилетка? Потъването на кораба и затварянето на вратите в херметичните прегради не ти е оставило широк избор:

В пушалнята на първа класа — мини на **9**.

В каюткомпанията — продължи на **76**.

На палубата за разходки — прехвърли се на **186**.

Ако пък изобщо се откажеш от идеята да търсиш на Хигинс спасителна жилетка, мини на **20**.

Обикновено гледката отвисоко е най-добра, затова без колебания се изкачваш на лодъчната палуба. Макар че си от втора класа, дежурните моряци те пропускат — все пак днес е тържествен ден. Виж, ако беше от трета класа... Британското общество от началото на века все още е разделено на ясно изразени слоеве.

На лодъчната палуба са се стълпили множество пътници от първа класа, между тях забелязваш и неколцина усмихнати офицери — компанията „Уайт стар лайн“ държи да покаже на своите клиенти, че членовете на екипажа са техни приятели. Тук-там се мяркат и по-скромни хора от втора класа, разликата веднага бие на очи.

Мини на [122](#).

Да се срещнеш с капитана на огромен кораб като „Титаник“ съвсем не е лесно. Ако си пътник от първа класа, как да е. Но за втората нещата стоят малко по-иначе. Освен това, ако се досещаш правилно, ще трябва да изчакаш за разговора точно вечерта преди да се сблъскаш с айсберга. Тогава вече ще са получени предупреждения за плаващи ледове... и може би думата ти ще тежи повече.

Двата дни минават в нетърпеливо очакване. Последното съобщение, ако не те лъже паметта, трябва да дойде от „Калифорниън“ в 19.30 часа. Изчакваш за всеки случай да мине още половин час и точно в осем вечерта се запътваш към капитанския мостик.

Дежурният матрос обаче е непреклонен.

— Тази вечер капитан Смит е лично на вахта, сър. Ще я отстъпи в десет, тоест след два часа. Тогава може би ще е на разположение на пътниците. Съжалявам, но не мога да ви пусна сега. Той в момента е като... като войник на пост, разбирате ли? Не може да го безпокоите сега.

Мини на 7.

Облакътени на заоблената метална стена, тримата се вглеждат напрегнато в синята нощ. От време на време Флийт сваля бинокъла, разтърква очи и пак продължава да гледа. Трябва да признаеш, че не различаваш в тъмнината отпред абсолютно нищо. Но наблюдателите са опитни, би трябвало да се справят дори при толкова лоши условия.

Внезапно Флийт се привежда още по-напред, сетне удря камбаната, грабва телефона и обявява с напрегнат глас: — Айсберг право по носа!

Минават още една или две минути, които ти се струват цяла вечност. Носът на кораба бавно почва да се отклонява наляво. А айсберг няма и няма!

— Ти наистина ли го видя? — недоверчиво прошепва Ли.

И изведнъж айсбергът изниква от мрака само на два-три метра встрани от корпуса. Изтръпнали, тримата следите как чудовищният леден къс пълзи все по назад... и ненадейно откъм кърмата долита трясък. Титаник се разтърсва съвсем леко.

— Май ни закачи — прошепва Флийт.

— Дано да не е сериозно — въздъхва Ли.

Скоростта постепенно намалява, докато най-сетне корабът спира. Дали намесата ти е била навременна? Дали е спасила кораба? Вече се съмняваш в това и слизаш надолу, за да потърсиш Хигинс, когато откъм мостика дотичва разрошен и без фуражка самият капитан Смит.

— Кой забеляза айсберга? — басово се провиква той.

— Флийт, сър! — отвърща отгоре Ли.

— Отлично, Флийт! Спестихте ни огромни неприятности.

— Няма ли повреди, сър? — питаш ти. — Чух удар откъм кърмата.

Смит махва с ръка.

— Пробойна в кърмовия отсек. Крайно неприятно, разбира се, но няма да ни попречи да стигнем в Ню Йорк навреме. Без да бързаме, естествено. Отсега нататък — безопасна скорост. Можеше да бъде далеч по-зле...

Сбогуваш се с него и тръгваш към каютата си. Още не можеш да повярваш — след два дни пътниците ще слязат в Ню Йорк, без дори да подозират каква страшна заплаха е минала на косъм от тях.

Предстои ти да живееш до края на дните си в първата половина на 20-ти век. Но няма това е скъпа цена, когато си успял да постигнеш една невъзможна победа?

Мини на [77](#).

Настигаш Хигинс на тротоара и го хващаш за рамото.

— Изслушайте ме! Ако тръгнете с „Титаник“, ще загинете. Този кораб ще потъне!

Човекът те поглежда шокирано.

— Сър, пуснете ме, или ще повикам полиция!

Около вас се е събрала любопитна тълпа. Едър мъж в униформа на морски офицер си пробива път през хората и застава до вас.

— Господине, имате ли нужда от помощ?

Хигинс поклаща глава.

— Не, благодаря ви, сър. Просто този джентълмен най-наистина се опитва да ме убеди да не тръгвам с „Титаник“. Корабът щял да потъне още при първия си рейс и всички на борда да се издавят.

Хората наоколо избухват в смях. Офицерът обаче остава сериозен.

— Ясно. От ръководството на компанията ни предупредиха, че конкурентите може да пратят провокатори тъкмо с такава цел — да разубеждават пътниците и да твърдят, че „Титаник“ не е непотопим. Не предполагах обаче, че ще имат наглостта да застанат направо на касите.

Правиш опит да се намесиш в разговора.

— Но аз...

— Без възражения, мистър провокатор! — отсича офицерът. — Ще дойдете ли с мен доброволно, или да повикам полиция, за да ви докара със сила?

Без да чака отговор, той те хваща за ръка и те повлича със себе си. Определено те превъзхожда по физическа сила, тъй че едва ли ще му е нужна полиция.

След четвърт час си в местния офис на „Уайт стар лайн“. Без излишни церемонии ти отнемат билета за „Титаник“ и дори не ти връщат парите. А след това те изпращат в полицията.

Задачата е провалена. Хигинс ще потъне с „Титаник“. След трагедията тихомълком ще те пуснат от ареста и „Уайт стар лайн“ ще

ти върне парите за билета без никакви претенции. Дори ще получиш известна сума, за да си мълчиш. Компанията няма интерес от излишни сензации — тъкмо в момента се води разследване около катастрофата. Само че ти е съдено да прекараш живота си в първата половина на 20-ти век... Друг път действай по-предпазливо!

Изтичваш към товарните помещения, но щом тръгваш надолу по стълбите, виждаш как в трюма се плиска вода. Каквото и да има там, то вече е недостъпно за теб. Не ти остава нищо друго, освен да се върнеш обратно на [167](#) и да избереш нов вариант.

Корабният изолатор е истинска килия с масивна метална врата. Отвън през цялото време пази матрос. Два пъти на ден ти докарват оскъдна храна и малко вода, а сутрин, на обед и вечер донесат метална кофа. И най-малко те утешава мисълта, че затворничеството ще продължи само два дни. С ужас очакваш сблъскването на кораба с айсберга. Дали ще те пуснат от затвора след катастрофата? Кой знае...

На няколко пъти се опитваш да завържеш разговор с пазачите си, но те посрещат всякакви увещания с пълно безразличие. Вече почваш да се чудиш дали изобщо има смисъл да хабиш усилия, когато внезапно ти хрумва идея. Ами ако ги предупредиш, че вечерта на 14 април „Титаник“ ще се блъсне в айсберг и просто си искал да предотвратиш сблъскването? От една страна звучи добре. Когато наистина дойде катастрофата, може да придобият малко повече уважение към теб и има известни шансове да те пуснат. От друга страна може да те помислят за опасен луд... и тогава шансовете ти за спасение ще намалеят още повече.

Дилемата е проста — да или не? Избери сам.

Ако решиш да ги предупредиш, мини на **100**.

Ако не искаш да ги предупреждаваш, продължи на **89**.

Изплакваш устата си с уиски, за да миришеш на алкохол, удряш една солидна глътка за смелост, после прибираш шишето (евентуално и динамита) в пътната чантичка и се запътваш към машинните помещения.

Както навсякъде другаде, сигурността и тук е на висота. Спускаш се безпрепятствено по стълбището, което води към котелно №5, но долу пред вратата те посреща дежурен матрос:

— Пътник сте, нали, сър? Съжалявам, но нямам право да ви пусна. Тук е машинно отделение и могат да влизат само огнярите. Няма нищо интересно...

Леко залиташ и издаваш бодър пиянски смях.

— О, просто исках да почерпя славните момчета, благодарение на които се движи този кораб, боцмане.

Матросът има още много да служи, докато стане боцман (ако изобщо някога стане), но похвалата го размеква.

— Благодаря ви от тяхно име, сър, но все пак не бива. На работа е строго забранено да се пие.

— Само по една глътчица, боцмане — настояваш ти. — Сам виждате, не нося повече в себе си, тъй че и да искам, пак не мога да ги напия. Просто ей така, да ги почерпя от името на пътниците. В края на краищата и те трябва да запомнят с добро първия рейс на „Титаник“, нали? Ето, ударете му и вие една. Един ден ще станете капитан... и може би ще си спомняте как пътниците са ви черпили още като прост моряк...

Изчервен до уши, матросът отказва глътката, но все пак отваря вратата пред теб.

— Влизайте, сър. Но не се бавете много — ако намине някой от офицерите, ще бъде много зле и за мен, и за тях.

Мини на **189**.

— Би било преувеличение да кажа, че се радвам да ви видя — продължава Хигинс. — Честно казано, не ми се понравихте при първата среща. Не съм злопаметен, но ако продължавате с лъжи и измишльотини, ще трябва да се лиша от компанията ви.

Какво ще му отговориш?

„Но този кораб ще потъне и трябва да намерим начин да се спасим“ — мини на **30**.

„Моля да ме извините за вчера. Бях страшно преуморен и вероятно това се е отразило на поведението ми. Повече няма да си позволя подобни волности“ — продължи на **13**.

Мини на **119**.

Знаеш отлично, че ти остава съвсем малко време, за да предскажеш произшествието с „Ню Йорк“. Трябва да избереш с кого ще осъществиш плана. Минава ти мисълта за капитан Смит, но веднага я отхвърляш. Без съмнение капитанът е на мостика и в толкова важен момент до него не биха допуснали някакъв си пасажер. Тогава?...

Ако имаш кодова дума ЛИЧНОСТИ, мини на [141](#).

В противен случай продължи на [212](#).

Денят минава в старателно претърсване на първа класа. Донякъде ти помага нахалното твърдение, че си гост на Астор. Първокласните каюти не са чак толкова много, но ти отнема доста усилия, докато разбереш кой какъв и къде е, а освен това да се опазиш от бдителността на екипажа. На няколко пъти любезно те изпровождат до втора класа, само за да се вмъкнеш след малко пак. Сър Космо Дъф-Гордън, Хенри Слипър Харпър, Робърт Дениъл, Кларънс Мур — име след име... липсва само едно: Уилям Бакстър Хигинс. Когато по мръкване се натъкваш на луксозния апартамент на генералния директор Брус Исмей, разбираш, че повече няма какво да се търси. Явно идеята да издирваш Хигинс в първа класа не беше много добра — той все пак не е чак такъв богаташ. Жалко за изгубеното време!

Мини на [143](#).

— Да се дави като плъх с кораба, престъпникът мръсен! — процежда през зъби пазачът ти. — Да не мислиш, че някой после ще ни търси сметка заради скапания му живот? Така им се пада на всички престъпници!

Това е и краят на твоята мисия. След не повече от десет минути водата ще достигне тавана на килията и ти ще се удавиш... за да се свестиш миг по-късно отново в стаята си от края на 20-ти век, пред пишещата машина, бюрото и празния стол. Само дето няма да си изпълнил задачата и планът на потомците ще се е провалил. Жалко! Може би не си струваше да рискуваш чак толкова...

Без съмнение изборът ти е правилен. Едва ли можеш да постигнеш успех, ако не знаеш подробности за катастрофата и времето, в което се е случила. Грабваш писалка, няколко бели листа... и половин час по-късно вече седиш в градската библиотека пред огромен куп стари книги, вестници и списания.

Въздъхваш. Сега разбираш, че си се захванал с безнадеждно начинание — за пълно опознаване на катастрофата ще ти трябват поне две седмици, а разполагаш само с десет часа до затварянето на библиотеката. За момент затваряш очи. Въпросите около „Титаник“ са толкова много... Посягаш към писалката и трескаво изписваш най-важните теми заедно с времето, което би загубил за най-бегло запознанство с тях:

Общи данни и сведения за „Титаник“ — 2 часа.

Причини за катастрофата — 3 часа.

Възможности за предотвратяване на катастрофата — 2 часа.

Най-важни личности в събитията на „Титаник“ — 2 часа.

Метеорологични условия в нощта на катастрофата — 1 час.

Възможности за спасение при потъването на „Титаник“ — 2 часа.

Запознанство с реда и обичаите на онова време — 2 часа.

Вариант „Оракул“ — 2 часа.

Последния ред си написал съвсем автоматично и сега за миг се втренчваш смаяно в него. Ама че хрумване е изплувало от подсъзнанието ти! Да, чудесна идея! През 1912 година са смятали „Титаник“ за непотопим. Но ако предварително познаваш събитията, ще можеш да предскажеш една или друга дреболия... и току-виж си убедил някого, че умееш да виждаш бъдещето. Тогава не е изключено да ти повярват и за заплахата, надвиснала над кораба.

Отново оглеждаш списъка. Явно не разполагаш с време за всички теми. Да съкратиш всяка от тях с по още един час би било пълна глупост — така ще прегледаш всичко, но без съмнение ще допуснеш фатални празноти в познанията си. И без друго си зложил

високи темпове на работа; по-високи само ще те доведат до провал. Изходът е един — да отхвърлиш някои теми и да се вместиш в рамките на десет часа.

След като направиш своя избор и го запишеш в дневника на приключението, отбележи си кодова дума БИБЛИОТЕКА и премини на **130**.

Мини на 28.

Едва дочакваш края на деня. Вечерта си лягаш рано, като не забравяш да пристегнеш здраво часовника върху китката си. Но сънят дълго не идва. Най-сетне започваш да се унасяш... и в този момент отново чуваш познатия странен глас.

Продължи на [159](#).

Най-напред проверяваш в магазина за оптика. Уви, бинокли има, но не за нощно виждане. В зложната къща резултатът е същият. Най-сетне след дълго лутане попадаш в склад за бракувано армейско имущество, където ти продават на старо (след доста мръщене и пазарлък) френски десантен бинокъл. Увеличението му не е кой знае какво, но собственикът те убеждава, че работи отлично.

Вечерта си лягаш облечен, като не забравяш да пхнеш бинокъла в пазвата си. Но сънят дълго не идва. Най-сетне започваш да се унасяш... и в този момент отново чуваш познатия странен глас.

Продължи на [159](#).

Налага се да чакаш в каютата доста дълго. Най-сетне на вратата се почуква.

— Мистър Джон Бейли? Искали сте да говорите с капитана. Той ви очаква на капитанския мостик.

След десет минути си на мостика. Посреща те внушителен морски вълк с патриархална брада и бял кител.

— Мистър Бейли? Аз съм Едуард Смит, капитан на кораба. Имали сте нужда от мен. За какво по-точно?

Ако си въоръжен с револвер, мини на **150**.

Ако използваш подръчно оръжие, продължи на **11**.

Просто си поразен от броя на видните и влиятелни личности, взели участие в трагичното плаване на „Титаник“. Но сега имаш време само за най-важните. Придърпваш бял лист и започваш да пишеш:

КАПИТАН ЕДУАРД ДЖ. СМИТ

Възраст — 62 години. Най-опитен и най-известен от всички капитани, плаващи в Северния Атлантик. Изисква от екипажа желязна дисциплина, но проявява такт и чувство за хумор, поради което се радва на всеобща обич. Компанията „Уайт стар лайн“ изпитва към него безгранично доверие и му поверява първите плавания на всички свои кораби. До назначаването си на „Титаник“ капитан Смит командва неговия „близък“ — „Олимпик“, а общо през цялата си кариера е ръководил 17 кораба. За над четири десетилетия плаване по океаните има само една авария. Рейсът на „Титаник“ до Ню Йорк трябва да бъде последният триумф преди почетното му пенсиониране. Капитан Смит е извънредно популярен сред пътниците, особено тези от първа класа. И все пак в този рейс той проявява непростима самоувереност и небрежност. Може би под влиянието на генералния директор Исмей...

Капитан Смит остава на „Титаник“ до края и загива при неизяснени обстоятелства.

УИЛЯМ МАКМАСТЪР МЪРДОК

Първи помощник-капитан. Изключително надарен и способен морски офицер. Дежури на мостика в момента на сблъсъка. Вероятно поради липса на време за преценка, допуска пагубната грешка да маневрира, вместо да приеме челен сблъсък с айсберга. След катастрофата ръководи спускането на спасителните лодки откъм десния борд. Допуска в тях да се качват не само жени, но по изключение и мъже. Остава на кораба докрай и загива заедно с него.

ЧАРЛС ХЪРБЪРТ ЛАЙТОЛЪР

Втори помощник. Възраст 48 години. Смятан дори от най-опитните моряци за изключително суров офицер. На младини е бунтар — буен и избухлив. С годините характерът му донякъде се успокоява, става сдържан и разсъдлив. Известен като способен, съобразителен и хладнокръвен морски капитан. Спечелва доверието на „Уайт стар лайн“ и по-късно се отплаща с изключителна преданост — въпреки огромния натиск при следствието, никой не успява да изкопчи от него и една компрометираща дума за компанията.

В нощта на катастрофата Лайтольър е на вахта непосредствено преди Мърдок. Има съмнения, че е забелязал лека мъгла, но сам той категорично отрича това обстоятелство. Знаел е за предупредителните радиोगрами, но твърди, че това не е било причина за намаляване на скоростта.

След сблъсъка Лайтольър ръководи спускането на спасителните лодки откъм левия борд. Не допуска в тях нито един мъж, освен гребците и отговорниците на лодките. Проявява изключителна твърдост. Остава на борда докрай и оцелява по чудо.

ДЖОУЗЕФ БРУС ИСМЕЙ

Генерален директор на корабната компания „Уайт стар лайн“ и син на нейния основател. Типичен представител на английското висше общество от онова време — консервативен, горделив и надменен. Обича да демонстрира близостта си със знаменитите личности от първа класа. По всичко личи, че има влияние над капитан Смит, макар че според морските закони, на борда на „Титаник“ Исмей би трябвало да е само най-обикновен пътник. Нещо повече — около пладне на 12 април генералният директор повиква старшия механик Джоузеф Бел и ПРЕЗ ГЛАВАТА НА КАПИТАНА (!) му препоръчва ако времето бъде ясно, на 15 и 16 април корабът да се движи с максимална скорост.

За влиянието на Исмей говори още един инцидент. На 14 април в 13.42 ч. капитанът лично получава радиograma от кораба „Балтик“ за опасни плаващи ледове. Вместо да предупреди помощниците си, той прибира бланката, а по-късно, кой знае защо, я предава на Исмей и едва вечерта се сеца да я поиска обратно.

След катастрофата Исмей започва да се меси в работата на офицерите при спускането на спасителните лодки, докато не му нареждат (с доста груб тон) да млъква. Спасява се от гибел, като скача

в една от последните лодки — сгъваема лодка С. Заради това по-късно е подложен на изключително остра критика в печата. Разкрива се, че именно той е отговорен за недостига на спасителни лодки. Разорен и изхвърлен от „Уайт стар лайн“, Исмей умира в усамотение през 1937 г.

ТОМАС АНДРЮС

Изпълнителен директор на корабостроителницата „Харланд енд Улф“. Въпреки роднинските си връзки с нейния президент, започва като прост работник и постепенно изминава целия път нагоре. Изключителен специалист и главен конструктор при създаването на „Титаник“. За разлика от Исмей, по време на плаването не се бърка в работата на капитана, а разработва проекти за усъвършенстване на кораба.

След сблъсъка, когато много от жените се боят да влязат в спасителните лодки, Андрюс полага големи усилия да ги убеди, че това е наложително. Десетки жени му дължат живота си и го помнят с благодарност. След спускането на всички лодки Андрюс се примирява с неизбежното. Прибира се в пушалнята на първа класа и вероятно загива там.

ДЖАК ФИЛИПС

Старши радист на „Титаник“. Съвестен, трудолюбив и изпълнителен. Истински ентузиаст на своята работа — заплатата му е едва 5 лири месечно.

В деня на катастрофата Филипс получава пет радиограми с предупреждения за айсберги. Последните две, най-важни от всички, остават на масата му. Причината е проста — радистът е претрупан с предаване на телеграми от богатите пътници до техни близки на континента.

След сблъсъка Филипс и неговият помощник Брайд предават сигнали за бедствие почти до самия край, когато лично капитан Смит най-сетне ги освобождава от поста. Брайд успява да се спаси. Филипс загива заедно с кораба.

ДЖОН ДЖЕЙКЪБ АСТОР

Американец. Възраст — 47 години. Един от най-богатите хора на света. Състоянието му се оценява на 150 милиона долара — сума,

която днес би се равнявала на милиарди. Богатството си наследява от своя баща и е смятан за типичен екстравагантен безделник. През 1911 година се развежда и сключва скандален брак с момиче на 18 години, по-младо от неговия син. Изчаквайки затихването на скандала, заминава за Европа заедно с младата си съпруга и през април 1912 решава да се завърне с „Титаник“.

Въпреки огромното си богатство, Астор не проявява високомерие. Държи се приятелски с обслужващия персонал. След сблъсъка настанява съпругата си в спасителна лодка, но сам не проявява претенции (моли да я придружи, понеже е бременна, но се примирява с отказа на Лайтолър). Загива заедно с кораба, вероятно от рухнал комин. По-късно спасителите откриват обезобразения му труп. В джоба му има 4250 долара.

СЪР КОСМО ДЪФ-ГОРДЪН

Британски аристократ, пътуващ заедно с привлекателната си съпруга. След катастрофата привлича всеобща критика поради факта, че двамата с лейди Дъф-Гордън се спасяват с лодка №1, спусната на вода само с 12 човека при вместимост 40. Запомнена е фразата, която отправя високопоставената дама към секретарката си, когато виждат потъването на кораба: „Няма я вече хубавата ти нощница“. Вестниците обръщат особено внимание на факта, че сър Космо обещава на моряците в лодката по 5 лири, за да компенсират загубения си багаж. Това едва ли е подкуп, но няма съмнение, че предложената сума е имала решаващо значение малко по-късно, когато сър Космо отхвърля предложението лодката да се върне и да спаси поне неколцина от загиващите. Така лодка N1 остава да плава почти празна само на неколкостотин метра от крещящите хора.

Въздъхваш. Какво ли не правят 5 лири по онова време... Е, да, явно голяма сума, щом такава е била месечната заплата на корабен радист. Искат ти се да четеш още, но двата часа са изтекли. Няма как, ще трябва да се удовлетвориш с наученото дотук.

Запиши кодова дума ЛИЧНОСТИ и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **130**.

— Охо! — възкликва Флийт, когато измъкваш бинокъла. — Гледай ти, журналистите са по-добре от нас! Слушайте, мистър Бейли, нали ще ми го дадете докато приключи вахтата? Измъчихме се тук без бинокли.

Нямаш сърце да му откажеш и след малко Флийт се взира в мрака напред с бинокъла, купен от червенокосия вехтошар.

Мини на [50](#).

Неочаквано някой те хваща за рамото. Обръщаш се и ахваш от изненада. Самият Джон Джейкъб Астор е благоволил да дойде в сектора за разходки на втора класа.

— Хубава гатанка ми зададохте онзи ден, мистър Бейли! — заявява той, докато ти връчва дващсет лири. — Мислех си, че ми говорите някакви глупости за Ню Йорк, а то било име на кораб. И шест стотанени въжета, а? Специално питах капитан Смит — точно шест са. Слушайте, откъде ги знаете тия работи?

— Нали сам го казахте онзи ден — скромно отвърщаш ти. — Гадател съм.

Милионерът се размива.

— Ех, британци! Направо съм очарован от вашата ексцентричност. Ако дойдете в Америка, ще натрупате състояние в някой цирк. Няма ли пак да предскажете нещо?

Поколебаваш се, но веднага решаваш, че за решителни обяснения още е рано.

— Ще предскажа — обещава ти. — В неделя, малко преди вечеря.

— Непременно ми се обадете. Обичам фокусите.

И с тия думи Астор се отдалечава към сектора на първа класа. Запиши кодова дума ВТОРИ ГАДАТЕЛ.

— Какво беше това? — смаяно пита Хигинс.

— Нищо, просто се бяхме хванали на бас за една дреболия — уклончиво отговаряш ти.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на **215** и направи нов избор.

В противен случай отново застава до Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на **199**.

Оставяш настрана чашата чай.

— Колкото и да не ми се иска, мистър Андрюс, ще трябва да ви кажа истината. Аз идвам от бъдещето и целта ми е да спася човек от „Титаник“, който иначе ще потъне с кораба.

Очите на конструктора се разширяват.

— Така ли? Интересно, интересно... Разкажете нещо повече.

Накратко му описваш историята си — че си бил журналист в Англия от края на века и че някакви далечни потомци са те наели да спасяваш Уилям Хигинс. Ала тъкмо когато привършваш разказа си, вратата на каютата внезапно се отваря и вътре нахълтват четирима моряци. Андрюс веднага отскача зад гърбовете им. Изглежда, че е успял да ги повика незабелязано.

— Господа, мистър Бейли не се чувства добре. Бихте ли го придружили до доктор О'Лафлин? Ще дойда с вас.

Разбираш, че протестите и съпротивата са излишни. Покорно оставяш да те отведат при доктора. Андрюс влиза в кабинета му преди теб, след това излиза заедно с О'Лафлин — възрастен мъж с благородна осанка.

— Мисля, че сте леко преуморен, мистър Бейли — загрижено казва лекарят. — И може би превъзбуден от първото плаване. Какво ще речете за малко успокоително?

— Не съм преуморен! — енергично възразяваш ти.

Но тази реакция само подсилва още повече изводите на доктора. Той успокоително те хваща за раменете.

— Само ще ви сложим една мъничка инжекция. Ще поспите и утре ще се чувствате много по-добре.

Опитваш се да окажеш съпротива, но четиримата моряци те хващат здраво. Минута след инжекцията започва да те унася приятна дрямка и разбираш, че вероятно са ти сложили морфин.

— Трябва да благодаря на моя стюард, че повика момчетата — чуваш като през мъгла гласа на Андрюс. — Мислите ли, че може да бъде опасен, докторе?

— Не знам. Напълно възможно. Но дори и да не представлява опасност за околните, в това психично състояние горкият човек не е адекватен и не може да се грижи за себе си. Признавам, за пръв път срещам такава мания — че е човек от бъдещето. Обикновено се представят за Наполеон, Кромвел или крал на Франция. Ще се обърна към някой колега за психично освидетелстване...

Повече нищо не чуваш. Свестяваш се едва на следващия ден в Куинстаун, Ирландия, където „Титаник“ е спрял за малко. С предпазливи лъжи успяваш да убедиш местния психиатър, че изпадаш в подобни състояния само веднъж на няколко години и това трае броени минути. Лекарят няма никакъв интерес да те държи, тъй че скоро си на свобода. Само че задачата ти не е изпълнена. Оставаш да живееш в началото на 20-ти век — на практика без пукната пара. Е, ще се справиш някак си, но няма да е лесно. Пък и не е особено приятно да нямаш дори радио в къщи — то все още съществува само като безжичен телеграф...

Тръгваш бързо по левия борд от кърмата към бака. Скоро стигаш до втората спасителна лодка, която в момента тъкмо се спуска зад борда под ръководството на офицер с мощен, уверен глас.

— Има ли още жени и деца?

— Да, тук! — провиква се някой. — Мадам, заповядайте в лодката!

— Не мога, ще се измокрят!

— Моля ви, качете се! От това зависи животът ви!

Убедена най-сетне, дамата влиза в лодката. Офицерът се оглежда наоколо. Разпознаваш втория помощник Лайтолър.

— Има ли още жени?

Мъж в напреднала възраст избутва напред дребно момче.

— Вземете него

— Казах жени и деца! — отсича офицерът.

— Все пак е дете още! Само на тринайсет години!

— Добре, по дяволите, от мен да мине! И никакви момчета повече! Заповядайте вие, мис, и вие, и вие... Пълна ли е вече лодката?

— Да!

— Един моряк!... Няма ли моряк наоколо?... Някой тук да е плавал по море?

— Аз — обажда се джентълмен с цилиндър, на възраст около петдесетте.

— Моряк ли сте?

— Яхтсмен.

— Влизайте тогава!

— Не мога да повярвам — Чарлс Лайтолър да пусне мъж в лодката! — подхвърля един от пътниците.

— Кълна се, че както е първият за тази вечер, така ще е и последният! — изръмжава Лайтолър. Сетне изведнъж размахва юмрук към океана. — Ех, да имах само едно оръдие и пет-шест гранати! Щяха да видят те!

— Какво го прихваща? — изненадваш се ти.

— Не виждате ли — посочва един пътник до теб. — Кораб!

Присвиваш очи. Наистина, само на няколко мили от „Титаник“ в нощта блестят светлините на кораб.

— Гледат ни и си траят — изхлипва една дама от лодката. — А мъжете ни тук загиват!

— Но защо? — объркваш се ти.

— Кой ги знае, мосю — намесва се някакъв мъж с френски акцент. — Може би просто не разбират. Забелязахте ли, че от кърмата изстрелват ракети? Да, но бели. Представете си, на целия „Титаник“ нямамо червени ракети. Как да ни разберат онези отсреща?

Ако случайно имаш в багажа си червени ракети, мини на **2**.

В противен случай продължи на **86**.

Хапваш без особен апетит, предчувствайки един тежък следобед. И предчувствията ти се оправдават с пълна сила. Но все пак резултат има. Когато привечер се прибираш у дома грохнал от умора, един спомен те утешава за всичко изтърпяно — през последния час на тренировката успя да нанесеш няколко доста сериозни удара на Дейв. Би могло да се каже, че срещу неопитен противник имаш сравнително добри шансове. Запиши в дневника кодова дума ГЛАДИАТОР.

Лягаш си рано и скоро почваш да се унасяш в дрямка. Ала малко преди да заспиш, отново чуваш познатия странен глас:

— Здравейте, мистър Ръсел. Не, недейте да отговаряте. Само ще се разсъните. А сега трябва да заспите спокойно. Когато се събудите, вече ще бъдете в Саутхемптън. Запомнете добре, името ви е Джон Бейли, журналист от „Таймс“. Отседнал сте в хотел „Саут-Уестърн“, близо до пристанището. Погрижили сме се на „Титаник“ да има добро отношение към вас — капитан Смит и генералният директор на компанията Брус Исмей вече са получили препоръчителни писма от най-високо място. Но все пак не разчитайте прекалено на късмета. Между нас казано, писмата са фалшиви. Е, това беше всичко, мистър Ръсел. Сбогом... и успех!

Потъваш в дълбок сън и...

Мини на [134](#).

Зелените брегове на Ирландия вече са съвсем близко. Разглеждаш ги с удоволствие и за момент мислите ти се прехвърлят от предстоящата катастрофа към кротките радости на живота.

— Чудесен ден! — възкликва усмихнатият Хигинс. — Точно в дванайсет и половина пристигаме в Куинстаун. Ще вземем пътници и поща.

— Дали ще разрешат да слезем за малко? — питаш ти с надежда в гласа. Веднъж само да свалиш Хигинс на брега, пък там все някак ще го халосаш с нещо по главата и ще го оставиш да изпусне кораба...

— Имам известни съмнения — поклаща глава новият ти приятел. — Престоят ще е само час и половина. Ако искате, все пак можем да проверим.

Ще провериш ли дали можете да слезете на брега? Ако желаеш да потърсиш информация, мини на [140](#).

Ако смяташ, че съмненията на Хигинс са основателни, продължи на [37](#).

Оръжие на кораба има всеки офицер — проблемът е, че няма как да им бъде взето. Повечето офицери носят оръжие единствено когато са на вахта, а тогава обикновено не остават сами. Все пак струва си да опиташ. Започваш да се навърташ внимателно около вахтените офицери, като следиш дали не носят пистолети в себе си.

За съжаление, късметът те е изоставил напълно. Вахтените офицери често минават по палубата, но нито веднъж не забелязваш кобурът на някой да е пълен. Поне докато са сами — на няколко пъти слизат в компания, а тогава сякаш напук пистолетите задължително са на коланите им, само за да засилват яда ти още повече.

Така минават два дни. Когато приближава вечерта на злополучния 14 април, разбираш, че няма повече смисъл да се надяваш на този начин. Върни се на **104** и избери друг вид саботаж... ако изобщо смяташ, че имаш време за какъвто и да било саботаж.

А имаш ли сгъваема лодка?

Да — мини на **279**.

Не — продължи на **155**.

Идеята се оказва добра. Съседът ти по каюта се е измъкнал да разглежда забележителностите на кораба, така че без проблеми си отспиваш сладко чак до вечерта. Едва тогава ставаш, за да вечеряш в столовата на втора класа. Менюто се оказва богато, храната е изобилна и вкусна. И определено в нея няма нищо синтетично — времето на изкуствените храни все още е в далечното бъдеще... Връщаш се отново в каютата си с мисълта как ли ще изкараш сега цяла нощ — изобщо не ти се спи.

Мини на **143**.

Хукваш към каюткомпанията. Хигинс тича след теб, като през цялото време те моли да обясниш накъде, по дяволите, си се запътил и дали не трябва да предприемете някакви мерки за спасяването си. Отвърщаш му, че правиш точно това, той ти казва, че не разбира какво имаш предвид... и така нататък. Когато най-сетне стигате в каюткомпанията, Хигинс явно се колебае дали изобщо да продължава подир теб (и го казва на висок глас).

Каюткомпанията е празна. На няколко места по стените зяят отворени декоративни шкафчета — там е имало спасителни жилетки обаче други пътници са ви изпреварили. Идеята да търсиш тук не беше добра — върни се обратно на [47](#) и избери друга възможност.

Въпреки изненадата, полицаят с лекота отбива удара и свирепо извива ръката ти зад гърба.

— Ама вие какво, сър? Май ще си имаме неприятности с вас, а? Марш в участъка... и без повече шеги!

Уви, в участъка ще узнаеш, че планът ти се е провалил. „Ню Йорк“ наистина се е откъснал от кея, но „Титаник“ е минал на косъм от кърмата му. Хигинс ще загине след четири дни, а колкото до теб... тук нещата са твърде неприятни. Британската полиция никога не е проявявала симпатии към бруталните действия — това го знаят терористите от цял свят. Хванат си на местопрестъплението, с фалшиви документи, а след четири дни ще дойде трагедията с „Титаник“ и около твоя случай ще възникнат много сериозни подозрения. Очакват те дълги, дълги години зад решетките. А в началото на века британските затвори не са от най-приятните места...

— Така ли? Май не искате да изоставите идеята си дори когато сам не вярвате в нея — проблясват насмешливо очите на Хигинс. — Да се обзаложим ли на една лира?

— Не желая, мистър Хигинс — отвърщаш ти в същия тон. — Скучно е да се ловиш на бас, когато предварително знаеш, че ще спечелиш.

В следващия миг и двамата се размиват. Доверието е възстановено, приятелството — също. Ще трябва добре да внимаваш, за да не го погубиш отново.

— Да се срещнем утре сутринта в единайсет? — предлага Хигинс. — На лодъчната палуба. В сектора за втора класа, разбира се.

— Дадено!

Двамата си стискат ръцете и всеки тръгва към своята каюта.

Мини на **43**.

При корабокрушение първото нещо, което трябва да си намери човек, е спасителна жилетка. Ако имаш такава в багажа си, прехвърли се на **114**.

Ако нямаш, решавай: ще потърсиш ли жилетка за Хигинс?

Да — мини на **47**.

Не — продължи на **20**.

Когато след десет минути влизаш в скромния салон за фитнес, Дейв Конрой те зяпва като оживяло изкопаемо.

— Ха! Какво те води насам, старче? Само не ми казвай, че най-после искаш да се погрижиш за здравето си. А ако търсиш сензации...

— Не търся сензации, Дейв — прекъсваш го ти. — Имам си вече една и сега трябва да те помоля за услуга. Много голяма услуга.

Дейв моментално присвива очи.

— Съжалявам, мой човек, закъсал съм с парите. Сам виждаш — никаква клиентела.

— Не ми трябва пари — бързо отвърщаш ти, с което издигаш смайването му до нови върхове. — Казах услуга. Слушай, Дейв, можеш ли да ме обучиш на ръкопашен бой? Само най-елементарното, колкото да се справям горе-долу.

— Безплатно, нали? — ухилва се якият ти приятел. — Е, ще го уредим някак. За две седмици...

— Никакви две седмици — възразяваш ти. — Днес.

Почти половин минута Дейв Конрой те гледа мълчаливо — явно се пита дали не го разиграваш. Накрая въздъхва и започва да обяснява търпеливо, като на малоумен.

— Виж какво, старче, със същия успех можеш да поискаш да те направя пилот. Разбери, тия работи не стават нито за ден, нито за седмица. Даже онова, за двете седмици, беше изцепка от моя страна. Хайде сега, върви да си гледаш работата и ме остави на мира.

— Трябва, Дейв! — настояваш ти. — Моля те. Не помниш ли, че ми дължиш една услуга?

Дейв Конрой те оглежда още веднъж и внезапно става сериозен.

— Слушай сега. Казах ти вече, че за тая работа ми трябва поне две седмици. За един ден нищо няма да стане. Най-много да ти покажа някои елементарни трикове. Ще се постарая, обещавам. Обаче резултатът ще е съвсем мижав. Абе, какво ти мижав... може да е направо нулев. И да знаеш, че ще те скапя от тормоз. Е, още ли настояваш?

Ако държиш да използваш услугите на Дейв, мини на **8**.

Ако предпочиташ да използваш деня си по-плодотворно, върни се на **107** и направи нов избор.

— Мистър Бейли, да не си изпуснете вечерята!

Гласът, който те изтръгва от царството на сънищата, принадлежи на твоя спътник по каюта. В първия момент малко остава да се ядосаш отново, но след това установяваш, че си се наспал добре и ядът ти минава. В края на краищата човекът се тревожи за теб — не е редно да му се караш. Отлепваш глава от възглавницата и кимваш.

— Да, благодаря, че ме събудихте.

Когато се отправяш към трапезарията на втора класа, часовникът ти показва осем без една-две минути. Целият кораб грее в ярки светлини, от горните палуби долита музика, смях, възбудени гласове. Не кораб, а същински парижки квартал. Влизаш в столовата и едва не се сблъскваш с Хигинс.

Как сте се разделили при последната ви среща?

В добри отношения — мини на [133](#).

Със скарване — мини на [194](#).

При нормални обстоятелства Хигинс би поел направо към дъното, но спасителната жилетка го удържа над водата. Възрастният мъж от лодката му подава ръка и след доста усилия Хигинс се прекатурва вътре.

Усмиваш се — знаеш, че задачата ти е изпълнена. И да поизмръзне малко както е мокър, в лодката има достатъчно хора със сухи дрехи, които биха могли да му дадат назаем. А в ръката на съседа му виждаш и бутилка бренди, сякаш нарочно приготвена за такъв случай. Човекът великодушно я подава на Хигинс, който отпива няколко здрави глътки. Е, отсега нататък нещата могат да вървят по дяволите!

Мини на [190](#).

Хвърляш бърз поглед към часовника си. Претърсването ти е отнело доста време. Ако започнеш и с левия борд едва ли ще имаш време да го претърсиш докрай. И все пак, ако си склонен да опиташ, мини на [97](#).

Ако предпочиташ да търсиш Хигинс някъде другаде, върни се на [147](#) и направи друг избор.

Нощта на 14 срещу 15 април е удивително ясна и спокойна. Всички свидетели твърдят, че никога не са виждали океана тъй равен — като стъкло. Леко вълнение започва едва призори, когато пристигат спасителните кораби. Луна няма, но звездите греят толкова ярко, че понякога хората ги бъркат с корабни светлини. И още нещо — мнозина си припомнят необичайно големия брой падащи звезди.

Срещат се обаче и твърдения, че след 23.00 ч., малко преди катастрофата, е забелязана лека мъгла. Оцелелите корабни офицери категорично отричат това... и има защо. При наличието на мъгла те са били длъжни да намалят скоростта. Впрочем, въпросът така и остава неизяснен.

Температурата на въздуха е изключително ниска. През нощта тя пада почти до нула, а температурата на морската вода е 2 градуса под нулата! Именно това е причина за гибелта на повечето пътници. Тъй като са снабдени със спасителни жилетки, при изключително спокойното време мнозина от тях биха оцелели до идването на помощ. Но в ледената вода дори половин час означава сигурна смърт.

Е, с времето всичко е ясно, ако не броиш въпросителните около мъглата. Запиши кодова дума МЕТЕО и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **130**.

— Един момент, мистър Хигинс! Трябва да ви предупредя нещо! Изражението на Хигинс не е от най-приятните.

— И какво, ако мога да зная?

— Не се качвайте на „Титаник“! Той ще потъне, а вие ще загинете с него!

— Я гледай ти! — иронично се усмихва Хигинс. — Вероятно и вие се каните да загинете, след като с такова желание си купихте билет. А сега сбогом, драги сър. Бих ви посъветвал да се обърнете към лекар — той вероятно ще ви успокои. Аз нямам нито капка намерение да разговарям с вас повече. Приятен ден!

Мини на [129](#).

Продължаваш да се провираш през тълпата, като от време на време викаш името на Хигинс. Никаква следа от него чак до капитанския мостик.

Ами сега какво ще правиш?

Въпреки недостига на време ще се опиташ да провериш и десния борт — мини на **106**.

Ще се върнеш да го потърсиш другаде — продължи на **147**.

Опитваш се да изпратиш някакъв друг текст, но Макелрой категорично отказва да приеме каквото и да било. Изглежда, че те смята за пиян или луд.

Не ти остава нищо друго, освен да се прибереш в каютата и да чакаш неизбежното. А то става много скоро. Раздава се странен стържещ звук, сякаш някой прокарва огромен трион по дъното на кораба. Скачаш от койката като луд — това е сблъскването!

Ако смяташ, че някои от предметите, с които разполагаш, могат да ти потрябват, сложи ги в пътната си чанта (едва ли ще имаш възможност да се връщаш за тях). След това, ако имаш кодова дума ВТОРИ ПРОРОК, премини на [178](#).

Ако нямаш такава кодова дума, продължи на [147](#).

В първия момент лицето на Хигинс изглежда непроницаемо.

— А, пак сте вие. И то вече на кораба. Каква изненада!

Как сте се разделили миналия път?

В добри отношения — мини на **5**.

Със скарване — прехвърли се на **56**.

Цели две денонощия посрещаш смените на дежурните с пълно мълчание. На третата вечер, както си лежиш на металния нар, внезапно силен удар те хвърля на пода. Станало е неизбежното! Хвърляш поглед през миниатюрното прозорче на килията — сблъскването е запокитило пазача ти към отсрещния край на коридора. Матросът замаяно се изправя на крака, промърморва нещо и отново застава на пост.

Изчакваш спокойно, макар че изгаряш от напрежение и тревога. Минава някъде около половин час, когато отгоре дотичва друг матрос.

— Блъснахме се в айсберг, корабът се пълни с вода! Да изчезваме оттук, преди да е потънал!

— Глупости — обажда се пазачът ти. — Корабът е непотопим, всички умни хора наоколо го разказват.

Другият повишава глас.

— Чух с ушите си какво рече мистър Андрюс на капитан Смит! Имало пробойни в първите пет отсека, а корабът можел да се задържи на вода най-много при четири!

— И това го е рекъл сам Томас Андрюс? Майтапиш ли се, Макларън?

— Честен кръст!

— Хм, работата май изглежда сериозна. Хей, я погледни стълбището!

Двамата отправят погледи към стълбите. Не ги виждаш от мястото си, но чуваш пликане на вода. Нещата ти стават напълно ясни.

— Добре, Макларън, идвам! — обажда се пазачът ти.

— А аз? — отчаяно подвикваш ти.

Дали матросът ще се смили да ти отключи вратата? Въпрос единствено на късмет.

Пробвай късмета си. Мини по свой избор на **35**, **119** или **60**.

Набързо се сбогуваш с Дейв и сподирен от ухиления му поглед, тръгваш към центъра на градчето. Половин час по-късно вече седиш в градската библиотека пред огромен куп стари книги, вестници и списания.

Въздъхваш. Сега разбираш, че си се захванал с безнадеждно начинание — за пълно опознаване на катастрофата ще ти трябват поне две седмици, а разполагаш само с шест часа до затварянето на библиотеката. За момент затваряш очи. Въпросите около „Титаник“ са толкова много... Посягаш към писалката и трескаво изписваш най-важните теми заедно с времето, което би загубил за най-бегло запознанство с тях:

Общи данни и сведения за „Титаник“ — 2 часа.

Причини за катастрофата — 3 часа.

Възможности за предотвратяване на катастрофата — 2 часа.

Най-важни личности в събитията на „Титаник“ — 2 часа.

Метеорологични условия в нощта на катастрофата — 1 час.

Възможности за спасение при потъването на „Титаник“ — 2 часа.

Запознанство с реда и обичаите на онова време — 2 часа.

Вариант „Оракул“ — 2 часа.

Последния ред си написал съвсем автоматично и сега за миг се втренчваш смаяно в него. Ама че хрумване е изплувало от подсъзнанието ти! Да, чудесна идея! През 1912 година са смятали „Титаник“ за непотопим. Но ако предварително познаваш събитията, ще можеш да предскажеш една или друга дреболия... и току-виж си убедил някого, че умееш да виждаш бъдещето. Тогава не е изключено да ти повярват и за заплахата, надвиснала над кораба.

Отново оглеждаш списъка. Явно не разполагаш с време за всички теми. Да съкратиш всяка от тях с по още един час би било пълна глупост — така ще прегледаш всичко, но без съмнение ще допуснеш фатални празноти в познанията си. И без друго си заложил високи темпове на работа; по-високи само ще те доведат до провал.

Изходът е един — да отхвърлиш някои теми и да се вместиш в рамките на шест часа.

След като направиш своя избор и го запишеш в дневника на приключението, отбележи си кодова дума БИБЛИОТЕКА и премини на **130**.

Излизаш на палуба А (все пак тук можеш да минеш за пътник от първа класа) и започваш да се оглеждаш за някой от корабните офицери. Съдбата ти се усмихва почти веднага — покрай теб си пробива път през тълпата офицер в красива морска униформа. Заставаш пред него.

— Сър, може ли за момент?

— Първи помощник-капитан Уилям Мърдок, на вашите услуги. С какво мога да ви бъда полезен?

— Интересувам се от устройството на този чудесен кораб. Бихте ли могли да отделите малко време, за да ми разкажете за него?

Офицерът поклаща глава и се усмихва любезно.

— Уви, за съжаление не мога, сър. Първият помощник капитан има много задължения преди отплаването, а и в момента съм изпратен по задача от капитан Смит. Възможно ли е...

— Не се безпокойте, Мърдок — долита иззад гърба ти леко познат глас.

Обръщаш се. Зад теб стои човекът, когото си видял снощи в хотелския ресторант заедно с Исмей. Преди Мърдок да каже нещо, новодошлият продължава:

— Ние с него вече сме се срещали, тъй че за мен ще бъде удоволствие да разкажа на уважаемия мистър... простете, забравих името ви?

— Бейли. Джон Бейли от „Таймс“.

— ... на мистър Бейли всичко, което може да го интересува относно кораба.

Незабавно влизаш в учтивия тон:

— С кого имам честта да разговарям, сър?

— Томас Андрюс, управляващ директор на корабостроителниците „Харланд енд Улф“. По традиция корабостроителят винаги присъства на първия рейс на кораба, знаете. И тъй като нямам друга работа в момента, а освен това отлично

познавам „Титаник“ и го обичам като свое дете, с удоволствие бих ви разказал за него каквото пожелаете.

Мини на **102**.

Облакътени на заоблената метална стена, тримата се вглеждате напрегнато в синята нощ. Трябва да признаеш, че не различаваш в тъмнината отпред абсолютно нищо. Но този, който знае какво да чака, понякога вижда по-добре от другите, казваш си ти с удовлетворение. Поглеждаш часовника си — още е рано, няма десет вечерта. Сблъскването ще стане около дванайсет без двайсет — имаш още час и половина. А тогава ще се престориш, че „виждаш“ айсберг напред по курса.

През повечето време двамата наблюдатели мълчат, само сегиз-тогиз си подхвърлят по някоя шега — предимно за твоя сметка. Скоро Реджиналд Ли почва да сипе „бисери“ от вестникарски публикации на морска тематика. Например как „Олимпик“ бил вдигнал платната (тук ти също избухваш в смях — „Олимпик“ е почти близък на „Титаник“, тъй че няма и помен от платна). Студът обаче е лют и постепенно разговорът съвсем секва. Стоите почти вцепенени и само очите ви шарят насам-натам из мрака. Хвърляш поглед към специалния телефон — оттук наблюдателите уведомяват мостика за забелязани по курса препятствия. Не е зле да си по-близо до него.

Ако имаш капитански хронометър, мини на [274](#).

В противен случай продължи на [112](#).

Неочаквано някой те хваща за рамото. Обръщаш се и ахваш от изненада. Самият Джон Джейкъб Астор е благоволил да дойде в сектора за разходки на втора класа.

— Що за игрички играете, мистър Бейли? — гневно пита милионерът.

— Не ви разбирам, сър — невинно отвърщаш ти.

— Много добре ме разбирате, дявол да ви вземе! Напълнили сте главата на жена ми с някакви глупости за ясновидство. От два дни насам само за вас говори! А за ваше сведение, тя е крехка млада дама. И... в положение, отгоре на всичко. Не бива да се вълнува. Настоявам незабавно да дойдете и да я успокоите!

Какво пък, планът „Оракул“ може само да спечели, ако умело използваш ситуацията. Послушно тръгваш след милионера и след малко стоиш в хола на разкошния му апартамент.

Мисис Астор не изглежда нито особено крехка, нито „в положение“, нито изнервена. Посреща те с интерес и дори плясва с ръце.

— Скъпи! Довел си го! Толкова интересен човек, толкова интересен...

— Нали се плашеше от ясновидството му? — недоволно промърморва Астор.

— Че защо да се плаша? Кажете вие, мистър Бейли. Има ли повод да се боя от вашето ясновидство?

Какво ще отговориш на младата дама?

„Да, има. След два дни «Титаник» ще потъне заедно с вашия съпруг“ — мини на [229](#).

„Не, няма. Моето ясновидство може само да ви донесе най-прекрасното нещо на света“ — продължи на [253](#).

Намирането на подходящо парче метал се оказва трудна работа. След дълго и напразно търсене на изхвърлени железарии по безупречно чистия „Титаник“ най-сетне се обръщаш към един от матросите с въпроса намира ли се наоколо някое парче непотребно желязо, което да си прибереш като сувенир от кораба. Развеселен от идеята (очевидно изпитва някои съмнения относно умствените ти способности), той те праща при механиците. Те пък току-що са привършили някакъв ремонт на тоалетните и ти получаваш масивната метална дръжка за хващане на една от кабинките, придружена с извинение, че споменът ти трябва да произхожда от точно такова място. Утешаваш ги с аргумента, че това място е много по-нужно от повечето останали (дружен смях), след което питаш за пътя към машинното отделение.

На вратата му стои неизменният дежурен матрос. След пространно обяснение, че си журналист и искаш да напишеш поредица от статии за кораба, та затова държиш да разгледаш машинното отделение, той се съгласява да те пусне. Но погледът му е отправен с подозрение към парчето метал, което държиш. Не без основание, помисляш си ти. Един от механиците отвътре е повикан и дежурният те предава под негово попечителство.

Мини на [177](#).

Мини на 77.

Когато се прибиращ у дома, имаш чувството, че главата ти ще се пръсне от събраните сведения. Из мозъка ти се е забъркала истинска каша — айсберги... спасителни лодки... радиограми... капитан Смит... Ох, дано утре спомените ти малко се поизбистрят.

Лягаш си изтръпнал от напрежение. Но за твое учудване сънят идва бързо. И малко преди да заспиш, отново чуваш познатия странен глас:

— Здравейте, мистър Ръсел. Не, недейте да отговаряте. Само ще се разсъните. А сега трябва да заспите спокойно. Когато се събудите, вече ще бъдете в Саутхемптън. Запомнете добре, името ви е Джон Бейли, журналист от „Таймс“. Отседнал сте в хотел „Саут-Уестърн“, близо до пристанището. Погрижили сме се на „Титаник“ да има добро отношение към вас — капитан Смит и генералният директор на компанията Брус Исмей вече са получили препоръчителни писма от най-високо място. Но все пак не разчитайте прекалено на късмета. Между нас казано, писмата са фалшиви. Е, това беше всичко, мистър Ръсел. Сбогом... и успех!

Потъваш в дълбок сън и...

Мини на [134](#).

На левия борд нещата определено са по-организирани, отколкото на десния. Спускането се ръководи от втория помощник-капитан Лайтолър и евакуацията върви сравнително бързо и ефикасно — той вече спуска последната лодка. Но редът не е чак толкова добър. Докато успееш да си пробиеш път през лугащите се хора и да стигнеш отново до кърмата, времето ти изтича.

Едва си тръгнал да търсиш Хигинс някъде другаде, когато внезапно всички светлини угасват и корабът се плъзва напред и надолу — към дъното. С него ще потънеш и ти... ако не броим факта, че още щом ледената вода се склопява над главата ти, отново се оказваш в стаята си от края на двайсети век, пред пишещата машина, бюрото и празния стол. Само че не си успял да изпълниш мисията и планът на далечните потомци се е провалил. Какво да се прави — не биваше да отделяш толкова много време за претърсване по лодъчната палуба! Може би си струваше да потърсиш Хигинс другаде.

Какво ще направиш сега?

Ще легнеш да поспиш — мини на [75](#).

Ще се опиташ да обиколиш кораба, за да откриеш Хигинс —
продължи на [26](#).

Ще потърсиш някой, който да ти обясни устройството на кораба
— прехвърли се на [179](#).

Ще опиташ да се запознаеш с екипажа — попадаш на [121](#).

Ще излезеш на някоя от горните палуби и ще се наслаждаваш на
пътуването — отгърни на [48](#).

Разделяш се с Хигинс и поемаш към трапа, по който се изкачват пътниците. Но на изхода те спира любезен матрос.

— По-добре недейте да слизате, сър. Остава ни по-малко от час престой. Ако се отдалечите, може да закъснеете.

— О, само отивам да си купя днешен вестник — успокояваш го ти. — Без съмнение ще намеря за не повече от петнайсетина минути.

— Добре — кимва морякът. — То, по принцип, не е разрешено, но на джентълмен като вас човек може да има доверие... Хей, а вие, господине?

— Аз само отивам да си купя лекарство за стомах — отвърща едър мъж в измачкано палто. — Точно на гърба на пристанището има аптека, ще се върна за по-малко от десет минути.

— Добре. Слизайте и двамата, но да не ме издадете!

Бързо се спускаш по трапа и с широка крачка потегляш към първата по-сенчеста пресечка. Забелязваш, че мъжът с измачканото палто върви по петите ти и в първия момент се изплашваш — дали не те следят онези от петдесет и някой си век? Но още щом завивате зад ъгъла, непознатият изведнъж хуква да бяга с всичка сила. За миг зърваш ръцете му — мазолести, черни, омазани с въглищен прах и машинно масло. Вероятно огняр. Решил е да избяга от кораба. Колко ли ще благославя това свое решение след няколко дни?

Минава малко повече от час и над пристанището се раздава сирената на „Титаник“. Наблюдаваш иззад ъгъла как огромният кораб потегля и на сърцето ти олеква. Отървал си се от удавянето! Каквото ще да става, отървал си се!

Само че повече никога няма да се върнеш в своето време. Ще трябва да прекараш остатъка от живота си в първата половина на века, далеч от цветни телевизори, пътнически самолети и автоматични перални.

Пред вратата ти всеки ден се сменят общо трима матроси. Разказваш и на тримата, че си загазил така, защото си се опитал да задържиш кораба, та да не се блъсне в айсберг вечерта на 14 април. И тримата те изслушват, без да личи, че са те чули. Но вече си посял у тях семето на съмнението и през съдбовната вечер то навярно ще даде плодове.

А тази вечер идва твърде скоро. Както си лежиш на металния нар, внезапно силен удар те хвърля на пода. Станало е неизбежното! Хвърляш поглед през миниатюрното прозорче на килията — сблъскването е запокитило пазача ти към отсрещния край на коридора. Матросът замаяно се изправя на крака, промърморва нещо и отново застава на пост.

Изчакваш спокойно, макар че изгаряш от напрежение и тревога. Минава някъде около половин час, когато отгоре дотичва друг матрос.

— Блъснахме се в айсберг, корабът се пълни с вода! Да изчезваме оттук, преди да е потънал!

— Глупости — обажда се пазачът ти. — Корабът е непотопим, всички умни хора наоколо го разказват.

Другият повишава глас.

— Чух с ушите си какво рече мистър Андрюс на капитан Смит! Имало пробойни в първите пет отсека, а корабът можел да се задържи на вода най-много при четири!

— И това го е рекъл сам Томас Андрюс? Майтапиш ли се, Макларън?

— Честен кръст!

— Хм, работата май изглежда сериозна. Хей, я погледни стълбището!

Двамата отправят погледи към стълбите. Не ги виждаш от мястото си, но чуваш плискане на вода. Нещата ти стават напълно ясни.

— Добре, Макларън, идвам! — обажда се пазачът ти. След това внезапно спира и те поглежда със съмнение. Дали ще се смили да ти

отключи вратата? Въпрос единствено на късмет.
Премини по свой избор на **60**, **119** или **57**.

— Какво е това, мистър Бейли? — смаяно прошепва Исмей, след като три пъти е препроочел предсказанието. — Защо го вършите?

Знаеш какво трябва да му отговориш, но през главата ти внезапно прелита нова идея. Ами ако заявиш, че жената е блъсната? Ако поканиш Исмей в каютата си, за да го убедиш, че си от тайните служби и на борда има ужасен заговор? Дали така няма да си по убедителен?

Избирай!

Ако направо предупредиш Исмей за заплахата, мини на [283](#).

Ако се представиш за човек от тайните служби, продължи на [221](#).

След десетина минути се намирате в луксозната каюта на Томас Андрюс. И докато личният му стюард тича да донесе две чаши чай, конструкторът започва разказа си:

— Корабът е дълъг 882 фута, а водоизместимостта му е 66 хиляди тона. Развива скорост до 25 възела. Има три винта — двата странични са задвижвани от четирицилиндрови бутални двигатели, а средният — от турбина. Парата за движението се доставя от котелни помещения, димът от които се отвежда през четири дымохода. Може да превозва около 3000 пътници, вози товар около...

— Да, благодаря, благодаря, мистър Андрюс — прекъсваш го ти. — Чел съм тези данни в... ъ-ъ-ъ... списание „Корабостроител“. Интересува ме по-скоро... извинете, но доколко е сигурен?

— Той е непотопим, мистър Бейли — категорично отсича Андрюс. — Може да остане на вода при пълно пробиване и напълване на които и да било два от всичките шестнайсет отсека. Разбира се, във водонепроницаемите прегради между тях има врати, но всички те се затварят от капитанския мостик само с едно завъртане на електрически ключ. Електрическата верига е подсигурена неколkokратно, така че няма опасност да откаже. Всъщност, теоретично погледнато, корабът би се държал над водата при наводняване и на повече от два отсека, особено ако са разпределени правилно по дължината му.

— А как се отнасяте към мисълта за пробив в повече от два отсека?

Андрюс се размива с искрено веселие. Смехът му е просто заразителен.

— Това е невъзможно на практика, мистър Бейли. Всеки един удар би засегнал само един отсек, а в най-лошия случай, ако се окаже точно върху преградата между два отсека — и двата. Но това не е страшно за „Титаник“. Естествено, след удара корабът ще спре и повече няма да се блъсне в нищо. За ваше спокойствие повтарям: „Титаник“ реално би издържал и с повече от два наводнени отсека — например дори ако в носовата част изцяло се наводнят първите четири,

той пак ще остане на повърхността! Единственото, което би могло да го потопи, е война — силен вражески обстрел, или многобройни мини, взривени по корпуса на кораба. Няма защо да се боите от такава вероятност.

— А ако все пак стане нещо, има ли място в спасителните лодки?
— настояваш ти.

Андрюс вдига рамене.

— Подсигурен е със спасителни лодки дори над изискваните във Великобритания норми.

— И все пак, биха ли побрали те всички хора на борда?

— Всички... не — неохотно признава конструкторът. — Побират максимум някъде около хиляда души, а пълният капацитет на кораба е към 3000 заедно с екипажа, който е около 892 души. Преди малко говорих с генералния директор, Брус Исмей, знаете го, нали? За този рейс са закупили билети около 1300 човека. Но повтарям още веднъж — този кораб е също тъй непотопим като са Британските острови. Няма от какво да се боите.

Андрюс решително скръства ръце и те оглежда победоносно — явно те смята за напълно убеден. Какво ще направиш сега?

Ще го разпиташ за устройството на коридорите и палубите — мини на [198](#).

Ще се опиташ да го предупредиш за опасността, която ви заплашва — продължи на [22](#).

Хигинс определено няма късмет. При полета внезапно се преобръща във въздуха, удря с тил ръба на лодката и зашеметен продължава надолу. Сетне водата се затваря над главата му и повече не го виждаш.

Това е и неуспехът на мисията ти. След още половин час „Титаник“ ще потъне. Ще го последваш към дъното... за да се свестиш в стаята си от края на 20-ти век. Всичко с теб ще е наред, освен едно — задачата няма да е изпълнена.

Идеята отначало звучи добре. Но колкото повече я обмисляш, толкова по-нелепа ти изглежда. Да повредиш кораб като „Титаник“? Та за това сигурно е потребна най-малкото брегова артилерия!

И все пак, как би могла поне теоретично да се изпълни тази задача? Докато Хигинс бърбри радостно, ти обмисляш плана си. Накрая вече имаш няколко почти осъществими идеи. Сега остава да избереш една от тях, да обмислиш доколко е разумна и да я изпробваш. Ето ги:

Да притегнеш докрай клапаните на един от котлите, за да експлодира или да се повреди, та по този начин да забавиш кораба — мини на [19](#).

Да хвърлиш динамит в някоя от пещите (стига да го имаш) — мини също на [19](#).

Да предизвикаш повреда в механизмите на винтовете, като напъхаш между тях нещо — продължи на [94](#).

Да извадиш от строя капитана или някой от старшите офицери, за да създадеш паника и по този начин да забавиш кораба — прехвърли се на [127](#).

Имай предвид обаче, че ако си записал кодова дума ПРОВОКАТОР или МОШЕНИК, тези планове са неосъществими — на борда към теб има недоверие.

Ако никоя от тези идеи не ти се вижда добра (или имаш една от горните две кодови думи), върни се на [172](#) и направи нов избор.

Мислено се поздравяваш за идеята да проучиш най-напред причините за катастрофата. Сега работата ти върви много по-бързо и преценяваш, че ще ти трябва само един час вместо два. Отбележи си, че имаш един час спестено време и премини на [124](#).

Тръгваш бързо по десния борд, като оглеждаш лодките и пътниците. Една лодка вече е отплавала и няма как да разбереш дали Хигинс не е в нея. Втора току-що е спусната на вода и доколкото различаваш в слабата светлина, там го няма. Около третата се води едва ли не сражение. Ала от Хигинс никаква следа.

Провираш се ту насам, ту натам, към носа, обратно към кърмата, когато внезапно светлините на кораба угасват и той се плъзва напред и надолу във водата. Улисан в претърсването на кораба си се забавил дотолкова, че ти е съдено да потънеш заедно с „Титаник“. Естествено, само миг след като ледената вода се склопява над главата ти, отново си в стаята от края на 20-ти век, пред пишещата машина, бюрото и празния стол. Само че не си изпълнил задачата си и планът на потомците е пропаднал. Не биваше да се увличаш в претърсване на толкова големи площи!

Седиш в празната стая и още не можеш да повярваш на спомените за разговора. И тъй, какво излиза? Утре ще се окажеш в 1912 година, където ще присъствуваш на потъването на „Титаник“ и трябва да спасяваш някой си Уилям Хигинс. Като всичко това ще стане с помощта на посредници от далечното бъдеще за благо на цялата цивилизация. Ама че оплетена работа!

Добре де, от разсъждения полза няма. В момента трябва да се подготвиш за това пътешествие в миналото. Но как? Какво ли ще ти е най-потребно в 1912 година? Какво би взел със себе си за там (или по-точно за тогава)?

Знания — мини на **61**.

Умения за ръкопашен бой — продължи на **80**.

Електронен часовник — мини на **34**.

Автоматичен пистолет последен модел; бинокъл за нощно виждане или пари в брой — избери едно от трите, запиши избора си в дневника и премини на **158**.

Но преди да преминеш на следващия епизод, обмисли решението си много внимателно. Една грешка може да провали всичко!

Денят ти минава неусетно в разглеждане на чудесата на този истински плаващ дворец. От време на време излизаш на някоя от откритите палуби, за да хвърлиш поглед към английските брегове. „Титаник“ минава през Ламанша и привечер спира във френското пристанище Шербург, за да вземе още пътници.

След великолепна вечеря в столовата на втора класа, решаваш да си легнеш.

Мини на [143](#).

— Накъде, сър? — спира те матросът.

— Трябва да говоря с капитана.

— Съжалявам, сър, невъзможно. Капитанът е зает в момента. Били ви свършил работа някой от другите офицери?

— Уви, не — поклащаш глава ти. — Разговорът е строго личен.

— Съжалявам, сър, но не може. Капитан Смит е много уморен и в момента си почива. Не ми се сърдете, сър, просто такава ми е инструкцията. Ще докладвам, че го е търсил мистър... как ви е името?

— Джон Бейли.

— Когато се събуди, ще му бъде предадено незабавно. Ако има възможност, ще ви обърне внимание лично; ако не, вероятно ще изпрати някой от своите помощници. Повярвайте ми сър, тези хора имат достатъчно висок ранг, за да командват сами боен кораб. Не се чувствайте пренебрегнат.

— Изобщо не се чувствам пренебрегнат, а и ранговете нямат особено значение за мен. Просто трябва да говоря лично с капитан Смит... Ще изчакам, докато се събуди. Не бих искал да смуцавам почивката му.

— Благодаря ви за разбирането, сър. Къде да ви намерим?

— В каютата ми — втора класа (матросът се понамръщва), номер 27.

Мини на [65](#).

Очите на Хигинс внезапно се присвиват като цепки.

— Да, мистър Бейли, разбира се. Заповядайте, ей сега ще излезем нагоре да обсъдим това на чист въздух.

Измъкваш се навън по стълбите подир него. За момент го изгубваш в тъмнината на откритата палуба, след това ненадейно пред очите ти избухват всички звезди на света и настъпва мрак.

Свестяваш се пак на същата палуба. В главата ти пулсира тъпа, мъчителна болка.

— Непрекъснато ме убеждава, че корабът щял да потъне, сър — долита от полумрака тревожният глас на Хигинс. — Опасен луд. Според мен ще е най-добре да го прегледа лекарят.

— А според мен е нещо далеч по-просто, мистър Хигинс — отговаря звучен басов глас. — От ръководството на компанията ни предупредиха, че конкурентите ще водят пропагандна война срещу нас с всички възможни средства. Но наистина не си и представях, че ще стигнат чак дотам — да пратят човек на борда. Нищо, вече го хванахме. Ще го свалим незабавно и толкова.

— Ама нали Куинстаун беше последната спирка? — обърква се Хигинс.

— След малко минаваме край остров Фастнет — спокойно обяснява гласът, принадлежащ вероятно на някой от офицерите. — Оттам ще ни пресрещне катер с пощенски пратки за Америка. Просто сваляме тоя тип в катера и заръчваме да го пратят на доктор в Куинстаун.

Така и става. На следващия ден с хитрост успяваш да убедиш пристанищния доктор в Куинстаун, че си здрав — просто отричаш някога да си твърдял, че „Титаник“ ще потъне. Според твоята версия двамата с Хигинс сте се скарали и той е потърсил непочтен начин да се отърве от теб. Същото повтаряш пред хората от „Уайт Стар Лайн“ и органите на правосъдието. Не са много склонни да ти вярват, но само след три дни разпити пристига новината за потъването на „Титаник“. Вече никак не върви да те съдят за клеветата, която е излязла вярна. След

още ден биваш изхвърлен тихомълком на улицата. Оставаш сам в Англия от началото на века — без пари, без познати, без професия. Колкото и да ти е неприятно, ще трябва да живееш до края на дните си в първата половина на 20-ти век.

Над половината хора на „Титаник“ са обречени от самото начало. Корабът разполага общо с 20 спасителни лодки, които имат максимална обща вместимост 1178 човека. А през нощта на катастрофата „Титаник“ е имал на борда си 2201 човека — 1316 пътници плюс 885 души екипаж. И тъй като не всички лодки биват запълнени до предел, в крайна сметка се спасяват само около 700 човека (различните източници спорят за точната цифра). Загиват около 1500.

Почти всички загинали са станали жертви на два фактора: удавяне заедно с потъващия кораб или измръзване (температурата на морската вода е 2 градуса под нулата, тъй че дори със спасителна жилетка 20 минути в нея са смъртоносни).

Сигурна гибел е изчакването до самия край. От онези, които остават на кърмата на кораба, не се е спасил нито един. Малко преди потъването някои пътници скачат от лодъчната палуба във водата, други биват отнесени от мощна вълна. Броени единици от тях успяват да се спасят както следва:

а) 25 души върху преобърнатата сгъваема лодка В (между тях е вторият помощник Лайтолър);

б) на лодка №4, която изпълнява заповедта да не се отдалечава прекалено от „Титаник“ (по това време до нея се добират с плуване трима души), а след това се връща и изважда още петима, от които двама умират;

в) на лодка № 14, с която се връща петият помощник Лоу и измъква петима, от които един умира;

г) на отнесената от вълната и почти изцяло запълнена с вода сгъваема лодка А, в която 12 души успяват с последни сили да се доберат до лодка №14.

Общият резултат не е утешителен. От около 1500 човека, останали на кораба, успяват да се спасят едва 3 процента — по-малко от 50 души. Можело е да бъдат спасени значително повече, но от всички спасителни лодки към мястото на потъването се връщат само

две — и то почти след час. Прекалено силен е бил страхът, че върху лодките ще увиснат десетки обезумели хора.

Има обаче и нещо друго. Първите спасителни кораби пристигат едва няколко часа след катастрофата, когато вече е късно. Но през цялото време един кораб е стоял неподвижен само на няколко мили от потъващия „Титаник“. И не е предприел абсолютно нищо!

Става дума за „Калифорниън“ — същият, който е изпратил предупрежденията в 19.30 и 23.00. Попаднал сред плаващи ледове, този кораб спира, за да изчака разсъмването. Около 23.00 дежурният офицер Чарлс Гроувс и капитанът Стенли Лорд забелязват друг кораб, които се приближава откъм изток. Половин час по-късно неизвестният кораб спира. По-късно от него започват да изстрелват сигнални ракети, но капитанът на „Калифорниън“ не обръща внимание на това и отива да спи. Горедолу по същото време си ляга и единственият радист на „Калифорниън“ Сирил Ивънс — той е грохнал от умора след 15 часа работа.

През нощта вторият помощник Хърбърт Стоун и младият кадет Джеймс Гибсън на два пъти събуждат капитана, за да докладват, че неизвестният кораб продължава да пуска ракети. Но Лорд пита само едно: дали ракетите са червени. И след като получава отрицателен отговор, заспива отново. Малко след това наблюдателите от „Калифорниън“ забелязват, че другият кораб се отдалечава. Или поне така им се струва — всъщност „Титаник“ потъва!

Значи „Титаник“ е можел да бъде спасен! Въпреки ледовете „Калифорниън“ е можел да се приближи за броени минути. Ако капитан Лорд е бил малко по-съобразителен, ако помощниците му са проявили повече настойчивост, ако някой се е сетил да събуди радиста... и най-вече АКО НА „ТИТАНИК“ Е ИМАЛО ЧЕРВЕНИ РАКЕТИ! Да, именно това е печалната истина: на най-модерния кораб за онова време не е имало нито една червена ракета — всеобщо признат сигнал за бедствие! От 00.45 до 01.40 „Титаник“ изстрелва осем бели ракети (точно толкова са забелязани от „Калифорниън“). От 00.15 до 02.10 по радиото непрекъснато са изпращани сигнали за помощ. Напразно — отговарят десетки други кораби, но на „Калифорниън“ старшият помощник Стюарт събужда радиста Ивънс едва в 05.40, за да провери най-сетне какви са били странните нощни ракети. И истината изплува на бял свят — късно, твърде късно!

И тъй, единственото сигурно спасение е в лодките. Но при потъването на „Титаник“ е имало категорична заповед: най-напред жените и децата. Някои мъже все пак са успели да се качат в лодките. Но как?

Посягаш към поредната книга... и в този момент забелязваш часовника си. Двата часа са минали. Запиши кодова дума СПАСЕНИЕ и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **219**.

В един момент поглеждаш крадешком часовника си — та нима още е единайсет без четвърт? По дяволите, как бавно тече времето в тоя кучешки студ! Би се заклел, че е минало много повече. Старателно оглеждаш морето, но продължава да те гложга странното усещане, че нещо не е наред. След още десетина минути пак отваряш капаците на часовника — отново единайсет без четвърт!

Лепваш го до ухото си — спрял е! Електронните чудесии от края на века напълно са премахнали навика човек да навива часовника си. Светкавично завърташ винтчето и вече отваряш уста да попиташ Флийт колко точно е часът, когато той изведнъж удря три пъти сигналната камбана, грабва телефона и изрича с напрегнат глас:

— Айсберг. Точно по носа.

След това оставя слушалката и с ужас се втренчва напред, където от мрака бавно изплува някаква тъмна грамада. Корабът се стреми право към нея. Сетне носът трепва и леко се отклонява наляво. Вече ясно различаваш айсберга, който плъзва покрай корпуса. Раздава се рязък стържещ звук, сякаш някой раздира с гигантски нож дъното на лайнера. И ти изтръпнал разбираш, че става точно това. Не успя да опазиш „Титаник“ от сблъсъка — дали ще успееш да спасиш поне Хигинс?

Смъкваш се по студените скоби и изтичваш към каютата си, за да вземеш каквото е необходимо.

Мини на [147](#).

Щом чува думите ти, Хигинс изненадано вдига вежди.

— Така ли? И каква е тази опасност, ако мога да знам?

— Самият кораб, на който се качвате. По време на рейса „Титаник“ ще се сблъска с айсберг и ще потъне. Ще се спасят само малка част от жените и децата. Вие ще сте от загиналите.

Усмивката на твоя събеседник става иронична.

— Ама че интересна работа! Откъде знаете това, ако ми е позволено да попитам? Предсказател ли сте?

— Не... — объркваш се ти. — Всъщност, в известен смисъл, да. Просто го зная... Има една книга на писателя Хърбърт Уелс, казва се „Машината на времето“. В случая е замесено нещо такова...

— Знам много добре името Хърбърт Уелс, господине — прекъсна те Хигинс. — Един писател, който пише все за шантави и измислени работи, дето ги няма — невидими хора, великани, марсианци и какво ли не още. Отгоре на всичко агитира за „свободна любов“! — Хигинс неодобрително подвива устни. — Книгите му са доста хвалени, но все от хора, които повече хвърчат по облаците, отколкото ходят на земята. За разлика от нещо толкова солидно като „Титаник“. Този кораб е непотопим.

— Но ще потъне! — отчаяно възкликваш ти.

— Никога! Наскоро четох една статия в реномираното списание „Корабостроител“ — точно оттам ми дойде идеята да пътувам с него. Вътре подробно се описваше устройството на кораба, както и това, че той не може да бъде потопен от нищо. А и вие вероятно го знаете, след като си купувате билет за същия кораб, нали?

— Ами... Аз...

— Вижте какво, сър. Тук наблизко има лекар. Обърнете се към него, той ще ви успокои. А дотогава довиждане... и ще се видим на кораба!

С тези думи Хигинс ти обръща гръб и си тръгва.

Ще се опиташ ли да го спреш насила, за да продължиш разговора с него?

Да — мини на **52**.

Не — продължи на **129**.

Подаваш жилетката на Хигинс и нареждаш:

— Уилям, бързо навличай това!

— Ами ти?

— Аз ли? Аз... такава... аз съм състезател по плуване, няколко пъти съм се борил за купата на Кралството — отвръщаш ти, без дори да се изчервиш.

Може пък и наистина да умееш да плуваш, но не го знаеш със сигурност — никога през живота ти не е имало възможност да изпробваш както трябва. Събираш още нахалство и добавяш:

— Жилетката само ще ми пречи.

— Добре — отвръща Хигинс и несръчно започва да пристяга връзките на жилетката. — Как се прикрепва това чудо?

Помагаш му доколкото можеш и преминаваш на **20**.

Докато слизаш по стълбичката, мислено се упрекваш за малодушието. Долу огнярите те посрещат сърдечно.

— Благодарим за пиенето, сър!

— Радвам се, че ви е харесало, момчета. Хайде сега, до скоро!

— Приятна вечер, сър! — подвиква един младеж и добавя с понисък глас: — Видяхте ли, мистър Кемиш! Донесе ни пиенето, позяпа котела и си тръгна. А вие все — лош човек, та лош човек. Като го държахте под око през цялото време, направи ли нещо нередно?

Докато излизаш навън, по гърба ти струи студена пот. Значи Кемиш през цялото време те е наблюдавал и ако се беше опитал да затегнеш клапаните, най-вероятно щяха да те хванат на местопрестъплението.

Е, този план не успя. Върни се на [104](#) и избери нещо друго.

Хукваш по дългия бял коридор към каюткомпанията. В движение забелязваш, че коридорът сякаш е леко наклонен на една страна. Потъването на носа е започнало.

Каюткомпанията се оказва празна. Единствено библиотекарят напразно очаква някой да му поръча нещо.

— Добър вечер, сър — поздравява те той. — С какво мога да ви услужа? Някоя книга назаем?

— Само ми е до това! — троснато отговаряш ти. — Да е минавал оттук един пътник на име Хигинс?

— Не, сър. Такъв изобщо не е взимал книги от началото на пътуването, иначе щях да знам. А тази вечер от цял час насам никой не е влизал. Защо ли?

— Корабът потъва, така че си спасявай живота както можеш. Блъснахме се в айсберг — отсичаш ти и хукваш навън.

Дотук — още десет минути изгубено време. А от Хигинс нито следа. Нямах друг изход, освен да се върнеш на [147](#) и да пробваш някоя от останалите възможности.

Мини на 29.

Този път Хигинс определено изглежда изненадан.

— Така ли? И как го научихте, ако смея да запитам?

Налага се да съобразяваш бързо.

— Ами... То е малко нелепо, мистър Хигинс. Преди няколко минути тъкмо си мислех, че това пътешествие ще е много скучно, ако не си намеря приятели на борда. До мен разговаряха двама офицери от екипажа. В този момент минахте вие. Единият от офицерите кимна към вас и спомена името ви. Реших, че получавам чудесна възможност да се запозная с някого. Е, може да съм постъпил малко ексцентрично. Не ми се сърдете, ако съм ви обидил — просто си търся събеседник и приятел за пътуването.

Хигинс поклаща глава.

— Ах, тия корабни клюки! Не може човек малко да закъснее! Вярно е, че пристигнах с близо петнайсет минути закъснение и вдигнах гюрултия до небето, за да ме пуснат. Но не предполагах, че офицерите са паднали чак дотам да клюкарствуват за подобни дреболии! Горката стара Британия!... А иначе ни най-малко не ме обиждате. Аз също си търся събеседник и се радвам, че ви срещнах. Да бъдем тогава приятели, мистър... мистър...

— Бейли — напомняш му ти. — Джон Бейли.

— Искате ли да се качим горе и да се полюбуваме на гледката?

Ако се съгласиш, мини на [72](#).

Ако предпочиташ да се напиш, продължи на [187](#).

Пазачът ти се задържа на стълбите само миг, но за теб колебанието сякаш трае цяла вечност. Сетне матросът внезапно се връща и измъква връзката с ключове.

— Не ми е по нрав да пускам престъпници, но пък и не искам съвестта да ме гризе до сетния ден — казва намусено той, докато отключва вратата ти. — Хайде, измъквай се, подарявам ти живота! И ако друг път пак стигнеш до затвор, дано там да те убият на място!

Измърморваш някакви благодарности и изхвъркваш нагоре по стълбите като куршум. Твоят живот може да е в опасност, но тук си дошъл със задача — да спасиш Хигинс. А за да спасиш някого, трябва първо да го намериш в човешката бъркотия.

За всеки случай мини най-напред през каютата си, за да вземеш каквото може да ти потрябва. След това продължи на [147](#).

120

Доволен от сделката, старецът ти подарява грамадна пътна чанта, в която да наслагаш нещата. Малко е скъсана, но ще свърши работа. Прибираш покупките, питаш вехтошаря за най-прекия път и потегляш към хотела.

Ако имаш кодова дума НЮ ЙОРК, мини на **161**.

В противен случай продължи на **208**.

Излизаш на палуба В и започваш да се оглеждаш за подходящ обект. Само след минута забелязваш офицер с чисто нова униформа да си пробива път през навалищата край теб. Заставаш на пътя му.

— Сър, може ли за момент?

Очакваш офицерът поне малко да се раздразни, но той е самата любезност.

— На ваше разположение.

— Бих искал да се запозная с екипажа.

Офицерът се усмихва широко.

— Ще ви е доста трудно, сър. На борда има 892 души екипаж, от капитан Смит до последните помощник-огняри. Аз съм първи помощник-капитан Уилям Мърдок. Бих ви помогнал с удоволствие, но в момента имам задължения на кърмата. Впрочем, един момент. Муди! Може ли за мъничко?

Повиканият — строен младеж, също в униформа на морски офицер, се приближава.

— Това е шестият помощник-капитан Джеймс Пел Муди. Муди, имате ли работа точно в момента?

— Съвсем не, сър.

— Бихте ли помогнали на мистър... мистър...

— Бейли. Джон Бейли, журналист от „Таймс“.

— Бихте ли помогнали на мистър Бейли да се запознае с екипажа? Приятен ден, мистър Бейли. Ще се радвам да се срещнем и да разговаряме отново.

Мини на [154](#).

Облакътяваш се на перилата и отправяш поглед към кея, отрупан с изпращачи. Долу вече освобождават швартовите въжета. Точно по пладне прозвучава звън на камбана и басовият тътен на сирена обявява, че най-големият кораб на света потегля за първото си плаване. По палубата пробягва мощна тръпка — двигателите са включени. Влекачите — същински джуджета — започват да теглят „Титаник“ и огромният корпус сантиметър по сантиметър се отлепва от кея. Откъм пристанището стотици хора размахват ръце, докато разстоянието бавно нараства.

И изведнъж се раздава трясък, напомнящ револверни изстрели. Стреснато извърщаш глава. Подхванат от мощната вълна при потеглянето, най-близкият кораб се е откъснал от стоманените си въжета и кърмата му неудържимо приближава към „Титаник“. Върху нея прочиташ името на кораба — „Ню Йорк“. На борда му е настанала паника. Ала от носа някой се досеща да хвърли въже на най-близкия влекач... и чудото става. „Титаник“ се плъзва само на няколко десетки сантиметра от „Ню Йорк“. Избегната е една злополука, която би отменила тържественото първо плаване... и гибелта на 1500 човешки същества.

Бавно и величествено „Титаник“ излиза в открито море, а зад вас в пристанището суматохата продължава. Влекачите се опитват да предотвратят нов сблъсък на неуправляемия „Ню Йорк“ — този път със съседния „Оушъник“.

Описаният по-долу разговор не е измислица. Участничката в него, мисис Рене Харис, го описва след около 20 години, като добавя, че повече никога не е виждала тайнствения си събеседник.

Откъсваш поглед от хаоса в пристанището и мрачно подхвърляш към стоящата до теб жена:

— Това е лоша поличба. Обичате ли живота?

— Разбира се — учудено отвръща тя.

— В такъв случай слезте от кораба в Шербург... ако изобщо стигнем дотам. — Замисляш се малко и за по-голяма убедителност добавяш: — Лично аз ще постъпя точно така.

Жената се размива и почва да ти обяснява, че няма от какво да се боиш. Та нали „Титаник“ е най-безопасният кораб в света — той просто не може да потъне!

Излишно е да спориш. Свиваш рамене и се отдалечаваш. Повече никога не виждаш тази жена... или може би ще я видиш само веднъж — при много особени обстоятелства.

Мини на [146](#).

Капитан Смит се размива.

— Така ли? Искате ли да ви го демонстрирам?

— О, оставете — лицемерно възразяваш ти. — Не си заслужава да ускорявате кораба толкова заради мен. Току-виж му се случи нещо...

— Няма да му се случи абсолютно нищо — отсича капитанът. — Лайтольър!

Вторият помощник мигновено се озовава до него.

— Вземете лага и отидете с мистър Бейли да му покажете каква скорост можем да развием. Най-пълен напред!

След минута усещаш как корабът набира скорост. Хвърленият лаг показва 26 възела и половина. Ти обаче се инатиш:

— Капитан Смит, това все още е далече от 30 възела!

Този път капитанът се амбицира.

— Добре тогава. Стар съм вече за подобни детинщини, но това е последният ми рейс преди излизане в пенсия. Мога да си позволя едно лудешко каране като за последно. Машинното, притегнете изпускателните клапани! Докрай!

— Това не е ли опасно, капитане?

— Никак — успокоява те Смит. — Докато машините работят, котлите просто физически не могат да произведат толкова пара, че да се надвиши проектната им здравина. Налягането ще излезе през машините. Винаги съм казвал, че парната турбина е най-добрия изпускателен клапан!

Лагът показва ново увеличение на скоростта, но ти вече не го гледаш. Планът да повредиш котела чрез притягане на изпускателните клапани очевидно се е оказал несъстоятелен. Налага се (след като благодариш на капитан Смит за демонстрацията и го уверяваш, че ще я отразиш в статията си) да се върнеш на [104](#) и да подбереш друг начин на действие.

На 14 април в 23.40 часа „Титаник“ се сблъсква с айсберг и получава гибелна пробойна. Удивително е, но се оказва, че е имало множество възможности за предотвратяване на катастрофата. Преди всичко сблъсъкът с айсберга не би се случил, ако ръководството на компанията и командващите офицери бяха проявили нормална човешка предпазливост. Но ти не храниш особени надежди спрямо това — очевидно на всички трансатлантически лайнери по онова време е царувал един и същ дух: „пълнен напред, пък дано се размине“. Едва ли тези настроения са били по-слаби тъкмо на смятания за непотопим „Титаник“.

Във всеки случай мнозина са имали възможност да сторят нещо — преди всичко капитан Смит; неговият втори помощник Лайтольър; първият помощник Мърдок, който командва кораба през фаталната нощ; генералният директор на „Уайт стар лайн“ Дж. Брус Исмей, който пътува на кораба и определено има влияние над капитана; а може би дори някои от богатите и влиятелни пътници в първа класа. Между изброените Исмей е особено съществена фигура. Макар и завоалирани, срещаш намеци, че е използвал влиянието си над капитана (нещо недопустимо по всички морски закони), за да нареди „Титаник“ да се движи с пълна скорост. Какво ли би станало, ако Исмей бе наредил да се спазват правилата за безопасност?

Старшият радист Джак Филипс и неговият помощник Харолд Брайд също имат вина за катастрофата. От пет предупреждения за айсберги, получени през този ден, до мостика стигат само две, а и на тях дежурните офицери не обръщат особено внимание. Претоварен с предаване на телеграми от богатите пътници, преумореният Филипс е пренебрегнал най-важните си задължения. Може би с малко повече благоразумие от негова страна трагедията е могла да бъде избегната.

Така или иначе, капитанът и дежурните офицери са знаели за появата на айсберги. Не са намалили скоростта, макар че е трябвало — с което вероятно биха предотвратили катастрофата. Разчитали са на ясната, звездна нощ. Според всички твърдения, появата дори на най-

лека мъгла би ги накарала да бъдат по-предпазливи. И все пак... срещат се неясни сведения, че половин час преди катастрофата наблюдателите са забелязали мъгла. Ако е истина, тъкмо тази мъгла би спасила „Титаник“. Впрочем... кой знае...

А сега за наблюдателите. През онази нощ в наблюдателния кош върху предната мачта (наричан „гарваново гнездо“) дежурят Фредерик Флийт и Реджиналд Ли. Въпреки изискванията на правилника, те не разполагат с бинокли. На два пъти са правили постъпки да ги получат, но молбата им остава без резултат. А не се знае дали биноклите не биха им помогнали да забележат айсберга поне малко по-рано.

Айсбергът е забелязан едва на 500 метра от носа на „Титаник“. Въпреки незабавното предупреждение, остават броени секунди за маневра и въпреки целия си опит първият помощник Мърдок допуска гибелна грешка. По инстинкт той постъпва като всеки обикновен човек — насочва кораба първо наляво, после надясно (с надеждата, че така ще заобиколи айсберга), като същевременно предава в машинното отделение заповед „Пълен назад“. Това е пълно нарушение на всички правила за корабоплаване. Би трябвало напротив, да увеличи скоростта, за да има някаква надежда за успех на маневрата (което вече е съмнително при недостига на време) или да предпочете челния удар. При едно челно сблъскване последиците биха били ужасни, но „Титаник“ в никакъв случай нямаше да потъне. Тъй че Мърдок е имал възможност да спаси кораба. Но за нещастие този изключително способен офицер е допуснал първата и последна, най-жестока грешка в своята кариера. С опита за маневра той подлага борда на кораба и айсбергът прорязва в стоманените листове пробойна с дължина почти 100 метра!

Готвиш се да приключиш с тази тема, но внезапно още нещо привлича вниманието ти. Удивително! Трагедията би могла да се избегне още в първите минути на плаването! При потеглянето си „Титаник“ минава покрай параходите „Ню Йорк“ и „Оушъник“. Мощната струя вода от движението му привлича „Ню Йорк“ с такава сила, че шестте стоманени въжета, с които е привързан параходът, се скъсват като конци. Само благодарение на един малък влекач сблъсъкът е предотвратен в последната секунда — „Титаник“ минава на няколко десетки сантиметра от кърмата на „Ню Йорк“. А един удар

без съмнение би предизвикал сериозни повреди и би наложил отлагане на рейса.

Това е всичко, което успяваш да изровиш. Запиши кодова дума **ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ** и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **153**.

Внезапно пред погледа ти се плъзва позната физиономия. Въпреки умората успяваш да я различиш достатъчно ясно — Хигинс! Набързо го догонваш.

— Мистър Хигинс!

Той се обръща. Разговарял ли си вече с него?

Да — мини на **88**.

Не — продължи на **46**.

— Как тъй изключено? — намесва се милионерът. — Вършете си работата, сър! Нима смятате, че не мога да гарантирам на капитан Лорд щедро възнаграждение?

Мини на [246](#).

На това по понятията от края на 20-ти век му викат тероризъм. Само че в момента не е краят, а началото на века. Освен това всеки терорист вярва, че върши делото си за някакво благо — защо да не го повярваш и ти, особено след като наистина е така?

Как обаче ще изпълниш плана си?

Ако имаш револвер, мини на **12**.

Ако решиш да използваш подръчни предмети, продължи на **24**.

Ако предпочиташ да потърсиш и откраднеш оръжие, прехвърли се на **73**.

Имай предвид обаче, че ако си записал кодова дума МОШЕНИК или ПРОВОКАТОР, планът е неосъществим — просто няма да те пуснат да припариш до капитана. Ще трябва да се върнеш на **104** за нов избор.

Хигинс е потресен от предложението. След това, без да каже нито дума, той ти обръща гръб и тръгва към другия край на палубата.

— Уилям, чакай! Това е единственият ти шанс!

Хигинс спира. След това се обръща, идва до теб и те поглежда право в лицето.

— Може би, мистър Бейли... извинявайте, вече не мога да ви наричам Джон. Може и да сте прав. Само че това е шансът на мъж, достоен да носи рокля! Такова решение би взел само човек страхлив и подъл до дъното на душата си. Човек без капка чест и достойнство. И ако го предлагате на някого, значи сам вие сте такъв. Англичанин ли сте изобщо, Бейли? Съмнявам се... и не само заради странния ви акцент. Един истински англичанин никога не би и помислил за подобно нещо. Не желая да разговарям повече с вас.

Разговорът ви свършва дотук. По-точно, Хигинс вече не обръща внимание на нито една твоя дума. Не те поглежда дори когато палубата рязко се накланя и двамата политате във водата. Опитваш се да доплуваш до него, но непоносимият студ бързо те сковава и поемаш направо към дъното.

Миг по-късно се свестяваш в квартирата си от края на двайсети век. Мисията ти е провалена, Хигинс е загинал, а потомците... никога повече не получаваш вест от тях.

Отстъпваш към стената и хвърляш поглед надолу. Облечен си в стегнат тъмнокафяв костюм на ситно райе, а върху главата си напипваш заоблено бомбе, вероятно последна мода. След кратко търсене намиращ мъжката тоалетна, където надникваш в огледалото. Отсреща те зяпва русолява физиономия — мъжествена и доста симпатична... но не твоята. Сменил си не само епохата, но и тялото!

Едва сега осъзнаваш, че това не е сън. Почти без подготовка са те захвърлили в миналото — и то със задачата да се качиш на кораб, обречен да потъне. Една-две минути по тялото ти пробягват тръпки на нервно напрежение. Най-сетне успяваш да се успокоиш. Плисваш върху лицето си шепа студена вода, избърсваш се и напускаш тоалетната.

На улицата спираш един кабриолет и поръчваш да те закарат до хотел „Саут-Уестърн“. Пътуването се оказва съвсем кратко. Хотелът е скромно, но прилично заведение с изглед към пристанището.

За щастие хотелският администратор те е запомнил и ти подава ключа още щом заставаш пред него. В стаята си намиращ голям пътнически куфар. Отваряш го с любопитство и намиращ вътре няколко чифта дрехи и бельо, документи на името на Джон Бейли (роден през 1885 година), още няколко лири, използван билет за влак Лондон-Саутхемптън и официална бланка на вестник „Таймс“ с най-горещи препоръки за същия този Бейли — тоест за теб. Освен това вътре има и малка пътна чантичка, в която откриваш топче бели листа и принадлежности за писане.

Обръщаш наопаки джобовете си. Съдържанието им се оказва доста оскъдно: гребенче, билетът, рестото и масивен джобен часовник със сребърни капаци, който показва пет и половина. Ако си искал да пренесеш нещо със себе си, то е останало някъде в далечното бъдеще.

Преброяваш парите. Общо 21 лири и няколко шилинга. Имай предвид, че поне една лира трябва да заделиш за дребни разходи, тъй че ще разполагаш максимум с 20 лири. Запиши това в дневника.

Излизаш навън и изчакваш да мине вестникарче. Срещу два пенса получаваш днешния брой на „Таймс“. Датата е 9 април — утре по пладне „Титаник“ ще потегли от пристанището. Пише го черно на бяло във вестника, заедно с куп хвалебствия за „непотопимия“ океански гигант.

Какво смяташ да предприемеш сега?

Ще се прибереш в хотела и няма да го напускаш до следващия ден — мини на **180**.

Ще се разходиш из пристанището — продължи на **225**.

Оглеждаш грамадата от книги и вестници пред себе си. С коя тема ще се захванеш сега?

Общи данни и сведения за „Титаник“ (2 часа) — мини на **6**.

Причини за катастрофата (3 часа) — продължи на **21**.

Възможности за предотвратяване на катастрофата (2 часа) — прехвърли се на **42**.

Най-важни личности в събитията на „Титаник“ (2 часа) — попадаш на **66**.

Метеорологични условия в нощта на катастрофата (1 час) — отгърни на **84**.

Възможности за спасение при потъването на „Титаник“ (2 часа) — премини на **111**.

Запознанство с реда и обичаите на онова време (2 часа) — епизод **162**.

Вариант „Оракул“ (2 часа) — продължи на **188**.

— Да, наистина е малко странна цялата тая работа — предава се накрая младият. — Може и да е станало случайно, ама твърде много случайности се събират за един човек.

— Разбира се! — кимва Кемиш. — Веднага да повикаме дежурния офицер!

След няколко тихи думи, разменени с охраняващия матрос, един от огнярите изчезва нагоре. А след още петнайсет минути се връща с четирима матроси, които без много церемонии те хващат и те повеждат нагоре по стълбите.

— Ама чакайте, аз нищо не съм направил — опитваш се да протестираш ти.

— Това ще го изясни съдът в Ню Йорк, господине. Не се опитвайте да спорите, безсмислено е. Бъдете благодарен, че капитан Смит е добър човек и не пожела да ви съди по морския закон. Щяхте да изхвърчите директно зад борда.

— А сега къде ме водите?

— В корабния изолатор.

Мини на [54](#).

Хващаш Хигинс за ръката и го помъкваш към лодъчната палуба.

— Накъде? — изненадва се той.

— Към лодките.

Остава да избереш посоката. Лодки има и отляво, и отдясно. Към кой от двата борда ще тръгнеш?

Към десния — мини на **23**.

Към левия — мини на **171**.

Вечерята минава в приятелски разговор с Хигинс. Вероятно помага и бутилката френско вино.

— Знаете ли, мистър Бейли — казва той по някое време, — отначало не ми допаднахте много, но сега ви смятам за свой човек и истински приятел. А на приятелите си съм свикнал да прощавам дребните недостатъци.

Мислено отбелязваш, че с хитрост вероятно ще имаш много повече успех, отколкото с налагане на мнение.

— Да пийнем още по едно, а? — предлага новият ти приятел.

Ти по-скоро се преструваш, че пиеш и бързо научаваш от развеселения Хигинс цял куп подробности — в коя каюта е настанен, какво обича и какво не, семейно положение (вдовец без деца), възгледи (консервативни), намерения (да преуспее в Америка) и какво ли не още. Когато се разделяте след края на вечерята, той вече те нарича по име и настоява да му отвърнеш със същото — доста бързо сближаване за хладната Англия от началото на века.

Мини на [43](#).

Навечерието — вторник, 9 април 1912 г.

— Заповядайте билета, сър! С най-добри пожелания от нашия генерален директор, мистър Брус Исмей.

Сепнато се оглеждаш. Стоиш пред гише в неголяма зала, а отвътре чиновник с черен костюм и висока колосана яка протяга някакво парче хартия. Не ти остава нищо друго, освен да го вземеш и да се отдръпнеш от гишето, защото зад теб чака опашка.

— Рестото ви, сър! — подвиква чиновникът.

Благодариш, взимаш парите и ги оглеждаш любопитно. Банкнотите са странни — виждал си такива преди година, когато трябваше да пишеш статия за колекционерите. Само че тези тук са съвсем новички. Прибираш ги във вътрешния джоб на неудобното, стегнато сако, после поглеждаш билета.

ПРЕЗОКЕАНСКА КОМПАНИЯ „УАЙТ СТАР ЛАЙН“
РЕЙС САУТХЕМПТЪН — НЮ ЙОРК
„ТИТАНИК“

2 класа, 27 каюта, 1 легло

Настаняване на борда: 10 април до 11.00 часа

Отпътуване: 10 април, 12.00 часа

И така, имаш билет за „Титаник“! При това с най-добри пожелания от генералния директор на компанията. Правиш крачка към изхода от кантората, но преди да се отдалечиш, чуваш отново зад себе си гласа на чиновника:

— Вашето име, сър?

— Уилям Бакстър Хигинс.

Ха! Нещата наистина стават горещи! Ето и човека, когото трябва да спасиш.

Какво ще направиш?

Ще го заговориш — мини на [17](#).

Няма да му обърнеш внимание — продължи на [129](#).

С бързо движение се протягаш и дръпваш силно лоста за притягане на клапана. Той послушно се заклинява докрай. Още едно движение и вторият клапан на котела също е притегнат. Сега ако корабът развие наистина сериозна скорост, има добър шанс котелът да се повреди, та дори и направо да се пръсне. Това може да струва живота на неколцина огняри, но ще спаси хиляда и петстотин души. Така че се чувстваш сравнително чист пред съвестта си.

Само че работата не опира единствено до съвестта. Трябва и другите наоколо да не ти създават неприятности — например да не забелязват как човъркаш по техния парен котел. А дали е така? За да разбереш, премини по свой избор на **62, 28** или **3**.

Хигинс полита във въздуха, размахва ръце и плъсва несръчно точно до борда на лодката, която тъкмо докосва водата. Изругаваш на глас — ама че лош късмет! Както Хигинс не умее да плува...

Но може би още не всичко е загубено! Снабдил ли си Хигинс със спасителна жилетка?

Да — мини на **82**.

Не — продължи на **16**.

Коридорите на втора класа са изпълнени с пътници, всеки от които влачи багаж нанякъде, оглежда обстановката или разговаря тихо с някого. Обикаляш всички каюти на втора класа до последната, макар че се оказват доста на брой. Почти половината са празни, в останалите се намира по някой пътник, но Хигинс го няма никакъв. Когато привършваш с обиколката, навън вече се смрачава. Въздъхваш и се запътваш към своята каюта.

Странно. Най-правдоподобното предположение — че Хигинс пътува във втора класа, както и ти — не се сбъдна. Утре ще трябва да го търсиш отново. А сега е време да си починеш, защото си изморен от обикалянето.

Мини на [143](#).

— Невъзможно, сър! — отсича Макелрой. — Не мога да пратя такава радиограма до капитана на друг кораб! Изключено!

Ако си сам, мини на [87](#).

Ако те придружава Джон Джейкъб Астор, можеш все пак да опиташ с нова телеграма. Избери текста:

„На борда нямаме червени ракети“ — мини на [227](#).

„До капитан Лорд. Свържете се по радиото с мен около 00,30 и ще бъдете щедро възнаграден“ — продължи по свой избор на [246](#) или [269](#).

Идеята не е лоша — когато на кораб стане катастрофа, пътниците обикновено се скупчват около спасителните лодки. Само че като всеки нормален кораб, „Титаник“ има спасителни лодки и по двата борда. А дължината им е огромна. Оглеждаш множеството около лодките и си правиш сметката, че вероятно времето ще ти стигне, за да огледаш само единия борд.

Кой борд ще избереш?

Левия — мини на **70**.

Десния — мини на **38**.

С типично журналистическо нахалство ти се насочваш право към капитанския мостик. Там сто на сто ще знаят... Но още щом приближаваш офицерските каюти, на пътя ти се изпречва един от вахтените моряци.

— По каква работа, сър? Знаете, тук вече не е разрешено за пътници.

— Просто исках да попитам ще бъде ли разрешено слизането в Куинстаун по време на престоя.

Морякът те поглежда укоризнено.

— Нямаше нужда да идвате чак на капитанския мостик, за да го научите, сър. Можехте да попитате всеки стюард. Ще се наложи да ви разочаровам — слизането в Куинстаун не е разрешено. От гледна точка на собствената ви сигурност — ще бъде много зле, ако случайно пропуснете тръгването на кораба, нали?

— О, да — съгласяваш се ти. — Определено ще бъде много зле. Напълно съм съгласен. Приятен ден!

Уви, този план май отпада. Връщаш се обратно към Хигинс и попадаш на [37](#).

Вече си обмислял този въпрос. Една от кандидатурите е на втория помощник Лайтолър — суров, но извънредно честен, способен и съвестен офицер. Друга възможност е да се обърнеш към генералния директор Исмей. Вече си го виждал и имаш впечатлението, че под високомерната маска се крие малодушен характер. Може би твоето предсказание ще го впечатли. А той има възможност да се обърне пряко към капитана.

Отхвърляш кандидатурата на Томас Андрюс. Никакви предсказания не биха го убедили в предстоящата гибел на неговото творение. Кой остава? Сър Космо Дъф-Гордън? Изключено — той просто няма да разговаря с теб. Виж, ако се добереш до Джон Джейкъб Астор... Американец е все пак, ще отдели време за един представител на пресата.

Така или иначе, нямаш време. Трябва да избереш една от трите кандидатури: Лайтолър, Исмей или Астор. След това премини на **165**.

Стоиш така с наведена глава, без да броиш времето, докато внезапно от унеса те изтръгва странно усещане. Сякаш корабът провлачва дъно по нещо. Скачаш като ударен — това е сблъсъкът с айсберга!

Е, планът да спасиш „Титаник“ не успя. Но все още (може би) има начини да спасиш Хигинс. Добре е да побързаш да го потърсиш сред цялата тази бъркотия. Разбира се, взимаш от багажа си каквото сметнеш за необходимо — после едва ли ще има време да се връщаш.

Мини на [147](#).

Смяташ, че тази нощ ще се напиш разкошно като никога, но това се оказва фатално заблуждение — съседът ти по каюта хърка оглушително, сякаш на две крачки от теб се сражават богът на гръмотевиците и повелителят на вулканите. Не успяваш изобщо да мигнеш и на сутринта вече се чудиш дали „Титаник“ не е потънал по съвсем друга причина — че се е разглобил от вибрацията при хъркането. Може би в името на всеобщото благо трябва твоят спътник да бъде изхвърлен зад борда. Казваш му го под формата на шега и той свежда виновно очи:

— Съжалявам, сър. Много лош навик, но как да се отърва от него? И при лекари ходих, обаче нищо не излезе. Ако можете да ми помогнете...

— Пробвайте да спите на една страна — давам ти съвет и се отправяш нагоре по стълбите, кисел и малко сънен.

Питаш се дали Хигинс изобщо е попаднал на кораба, но по някое време съобразяваш — ония от бъдещето са убедени, че той ще загине, следователно наистина е на борда. Иначе нямаше да те пращат тук. Но къде да го търсиш, по дяволите?

Мини на [166](#).

— Аз съм великолепен плувец — възразяваш ти. — Дори вълните да ме съборят от сандъка, пак ще се покатеря върху него. А ти можеш ли да плуваш?

— Като гюлле — смутено признава Хигинс.

— Добре тогава, влизай! Само за проба. Не бой се, нямам никакво намерение да се кача на борда на спасителен кораб, а теб да оставя затворен вътре.

Хигинс пак те поглежда със съмнение, промърморва нещо под нос, но се пъхва в сандъка. Затваряш капака, после още веднъж проверяваш най-внимателно — наистина е херметичен. Изваждаш приятеля си, заедно отмъквате сандъка до лодъчната палубата и Хигинс пак влиза вътре.

— Ще затваряш ли капака?

— Едва в последния момент — отвръщаш ти.

Последният момент идва твърде скоро — корабът започва да потъва и да се накланя все по-бързо. Затваряш капака, хващаш едната дръжка на сандъка и го повличаш към перилата.

Не ти се налага да свършиш работата докрай. Палубата внезапно започва да се накланя все по-бързо и по-бързо, тъй че въпреки волята си се плъзваш по нея със сандъка. Само след миг сте във водата.

Най-напред имаш чувството, че водата те изгаря. В тялото ти сякаш се забиват хиляди ножове. Не изпускаш обаче дръжката на сандъка и с върховни усилия успяваш да се покатериш върху него. Почукваш по капака — Хигинс също почуква отвътре в отговор. Значи всичко е наред.

С изключение на едно — вятърът, който духа, е по-леден дори и от водата в прогизналите ти дрехи. Скоро косата ти замръзва, а дрехите се покриват с ледена корица. Не помагат никакви усилия да се сгрееш. Малко по малко преставаш да чувстваш студа... а в един момент просто не усещаш как се прекатурваш от сандъка и поемаш пътя към дъното. Естествено, ще се свестиш насред познатата стая в края на 20-ти век.

Ами Хигинс? Той е обречен. В сандъка не влиза вода, но не влиза и въздух, а колкото има, ще му стигне за твърде кратко време. Впрочем, дори и да не се задуши, няма как да подаде сигнал на идващите кораби, че е вътре. Е, ако не си го спасил, поне си му подсигурил ковчег. Не много утешително, нали?

Ако имаш кодова дума АГЕНТ, мини на **286**.

Ако нямаш тази кодова дума, но имаш думата ОТЧАЯНИЕ,
продължи на **282**.

Ако нямаш нито една от двете думи, прехвърли се на **273**.

Какво смяташ да правиш сега?

Ще се прибереш в каютата и ще легнеш да поспиш — мини на **75**.

Ще се опиташ да обиколиш кораба, за да откриеш Хигинс — продължи на **26**.

Ще потърсиш някой, който да ти обясни устройството на кораба — прехвърли се на **179**.

Ще опиташ да се запознаеш с екипажа — попадаш на **121**.

Ще продължиш да се наслаждаваш на пътуването — отгърни на **108**.

И така, не успя да спасиш кораба. Сега трябва поне да спасиш самия Хигинс. Само че и това може да се окаже доста трудна задача — преди всичко защото за да спасиш един човек, трябва първо да го откриеш! А нямаш ни най-малка представа къде може да се намира в момента.

Къде ще потърсиш Хигинс?

В столовата на втора класа — мини на **193**.

В каютата му — продължи на **174**.

На алеята за разходки върху палуба В — прехвърли се на **152**.

При спасителните лодки — отгърни на **139**.

В каюткомпанията на втора класа — попадаш на **116**.

Дребният човек се усмихва сърдечно.

— Така ли? Приятно ми е. Уилям Хигинс, бивш счетоводител, понастоящем търговски пътник. Но какво говоря, вече знаете името ми. А вашето, ако разрешите?

— Джон Бейли, журналист. От „Таймс“. — Тук забелязваш, че Хигинс кимва с нескрито уважение. — Сам разбирате, читателите проявяват изключителен интерес към „Титаник“, та ще пътувам, за да отразя първото плаване. Но иначе съм най-обикновен пасажер...

Доверието на Хигинс изглежда спечелено. Той леко понижава глас.

— Аз пък, да си кажа честно, реших направо да емигрирам. Зле върви търговията напоследък в добрата стара Англия. Чувам, че в Щатите било по-добре. Малко съм боязлив и не смеех да се кача на кораб, та чак сега се престраших да взема билет. А вие не се ли боите?

Вдигаш рамене.

— Ако питате мен... всяко плаване по море си е риск. Обаче корабът е луксозен и невероятно красив. Между нас казано, не само вие мислите за емиграция. И аз чувам, че в Новия свят журналистите живеели по-добре, но искам първо да погледна, а после да реша дали ще емигрирам.

Лъжеш безогледно, обзет от творческо вдъхновение. Опитът ти като журналист се оказва доста полезен в това начинание.

— Добре тогава — кимва Хигинс. — Утре по пладне отплаваме, нали?

— Да, да...

— Тогава доскоро! Ще се видим на кораба!

И той ти обръща гръб. Ще се опиташ ли да го спреш, за да го предупредиш за опасността?

Да — мини на **113**.

Не — продължи на **129**.

— Накъде, сър? — спира те матросът.

— Името ми е Джон Бейли, журналист. Познат съм на капитана. Смятам да напиша статия за него и исках да поговорим, за да узная повече за живота и делата му.

— Той почива в момента, сър. Спешен ли е разговорът?

— Не, разбира се — усмихваш се ти. Ще бъда в каютата си, втора класа, номер 27. Когато капитан Смит реши, просто ме повикайте.

— Ще му докладвам веднага щом се събуди, сър — обещава матросът.

Налага се да изчакаш около два часа в каютата си. Вече си мислиш, че Смит те е забравил или не ти обръща внимание, когато на вратата се почуква и в каютата влиза запъхтян познатият ти матрос.

— Капитанът ви чака на мостика, сър.

И той наистина те чака в цялото си величие.

— Пак вие, мистър Бейли? Предадоха ми, че сте ме търсили. За какво по-точно?

Ако си въоръжен с револвер, мини на [150](#).

Ако използваш подръчно оръжие, продължи на [11](#).

— Ето за това! — отвръщаш ти и с един скок се озоваваш зад него.

Познанията ти за тероризма се ограничават с видяното в холивудските филми. Но за началото на века и това не е малко. Трябва да се признае, че представляваш внушителна гледка, когато премяташ изотзад една ръка през гърлото на Смит, а с другата опираш револвера в слепоочието му и крещиш:

— Назад! Назад! Ще го застрелям!

Дежурният офицер неволно прави крачка напред, но веднага се отдръпва.

— Ще го застрелям! — отново крещиш ти. — Сега аз командвам на мостика! Изпълнявайте моите заповеди!

Макар и в плен, капитан Смит си остава висша власт на „Титаник“. Офицерът отправя поглед към него.

— Какво да правим, сър?

— Изпълнявайте... — изхриптява капитанът. — Не виждате ли, човекът е луд. Само... само не искам да се разчува сред пътниците.

Нямаш нищо против да те смятат за луд. Оттегляш се заедно със заложника в капитанската каюта и заповядваш да спрат кораба. Около час различни офицери се опитват да те убедят, че това е невъзможно. Най-сетне обаче (след десетина заплахи да застреляш капитана) постигаш своето. „Титаник“ спира. И остава неподвижен четири часа — докато най-сетне се предаваш и попадаш зад решетките на корабния изолатор.

Оттук нататък съдбата ти е ясна — ще останеш зад решетки до края на живота си, било то в лудница или затвор. Но може би това не е чак толкова скъпа цена за спасяването на 1500 човешки същества... и предотвратяването на една бъдеща война...

Внезапно пред очите ти сякаш се мярва позната фигура. Хигинс ли беше това, или не? Двоумиш се около минута, накрая решаващ, че няма да загубиш нищо, ако просто провериш. Тръгваш подир човека, ала си загубил ценно време. Преди да го настигнеш, той изчезва сред тълпата и повече не успяваш да го откриеш.

Махваш с ръка. Е, нищо. Сега ще подремнеш, а довечера можеш да го потърсиш отново. Запътваш се към каютата, която за твое огромно облекчение се оказва празна — спътникът ти е излязъл навън да се наслади на презокеанското пътешествие. Просваш се на леглото и мигновено потъваш в дълбок сън. Последната ти мисъл е, че ако точно в този момент корабът потъне, надали ще могат да те събудят.

Мини на [81](#).

Изтичваш нагоре към палубата за разходки, за да я огледаш. Лъхва те леден въздух. Само няколко самотни пътници, омотани в дебели палта заради лютия студ, съзерцават синия мрак на нощта и се любуват на четирите огромни димохода, очертани върху фона на звездното небе. Струва ти се, че димоходите са леко наклонени. Сякаш напред и наляво.

— Мистър Хигинс? — подвикваш високо ти, за да си спестиш тичането от човек на човек.

Не се обръща нито един. Значи Хигинс не е между тях и ти си изгубил още ценни минути. Ще трябва да се върнеш на [147](#) и да го потърсиш някъде другаде.

Макар че си работил съвестно, не можеш да се отървеш от някакво неопределено чувство на неудовлетворение. Въпросът за мъглата вероятно ще остане загадка завинаги... или поне докато сам преживееш фаталната нощ. Но не ти е ясно и друго — защо наблюдателите са останали без бинокли, след като според правилника е трябвало да ги има в специален сандък в „гарвановото гнездо“.

Обземат те колебания. По-нататъшното проучване ще наруши графика ти. Ако искаш да пожертваш още един час, за да изясниш въпроса с биноклите, трябва да поправиш графика си и да преминеш на [201](#).

Ако предпочиташ да продължиш проучването по план, прехвърли се на [130](#).

Разбира се, възможно е вече да си открил отговора на тази загадка. В такъв случай също продължаваш на [130](#).

Шестият помощник-капитан изглежда на не повече от трийсетина години и охотно се заема да те обсипва с информация. Явно изпитва гордост да служи на най-съвършения кораб в света. Оказва се, че голяма част от екипажа е заета (нормално в такъв момент), но това не пречи поне да ти бъдат съобщени имената на всички по-важни служебни лица, като се започне от самия капитан — Едуард Дж. Смит, и се стигне до главния хлебар Чарлс Джофин и радистите Филипс и Брайд.

— Съжалявам, че не мога да бъда още дълго на ваше разположение, сър — казва той след дълъг разговор. — Но ще намеря някой друг, който да продължи.

И наистина намира. Въпреки многото си грижи, с теб беседва около час разпоредителят на рейса Хю Макелрой — много висок и изключително обаятелен човек. Той от своя страна те запознава с корабния лекар О'Лафлин и неговия добър приятел, конструктора Томас Андрюс — човекът, когото видя снощи в ресторанта заедно с Исмей. Успяваш за кратко да размениш по някоя дума с още трима офицери, с главния стюард и редица други. Когато привечер корабът спира за малко във френското пристанище Шербург, вече имаш чувството, че познаваш половината екипаж. Не е чак така, но все пак днес свърши добра работа. Дали това ще помогне за изпълнението на бъдещата ти задача? Ще разбереш по-нататък. А сега е време за вечеря и сън. Колкото до Хигинс... ще го потърсиш утре.

Мини на **143**.

Всички шансове са загубени. С печална усмивка гледаш безсмислените усилия на неколцина пътници и моряци да смъкнат от покрива на офицерските каюти последната сгъваема лодка. Няма надежда за успех. Дори да я свалят, не ще могат да я спуснат на вода. И все пак те продължават, някой домъква дъски, за да ги подложат...

Корабът вече е потънал наполовина. Изведнъж мощна вълна облива лодъчната палуба и те отхвърля далече настрани. Студът е неопишуем. Сякаш хиляди ледени ножове се впиват в плътта ти. Когато изплуваш, наоколо къртят стотици отчаяни вопли за помощ, молитви към Бога, към хората, към бездушната стихия. А ти? Осъзнаваш, че също крещиш, но не молитви, а едно име — Уилям!

— Джон! — раздава се някъде наблизо задавен вик.

И чудото става. Хигинс е до теб — пляска с ръце и едва се крепи на повърхността, но все още е жив.

— Дръж се, Уилям — тракаш със зъби ти. — Дръж се за мен, старче! Ще успеем!

Няма да успеете, знаеш го много добре. Но поне ще загинете заедно.

— Джон! — пъхти Хигинс. — Какво е това?

Сред мрака недалеч от вас над водната повърхност едва се подава нещо широко и заоблено, почти като гръб на кит. Загребваш няколко пъти, влачейки Хигинс подир себе си. Сега разбираш какво е — преобърнатата сгъваема лодка. Онази, последната. Върху нея вече са се изкатерили няколко души.

— Помогнете на този човек — едва изричаш ти с вдървени устни. — Измъкнете го... Трябва да го спасим...

Някой отгоре замахва насреща ви. Но когато заобикаляте от другата страна, една ръка се протяга към Хигинс.

— Идвай, човече.

Мини на [281](#).

— Добре де, може и наистина да е случайно — омеква накрая Кемиш. — Ама не биваше да го пускаме. Тук, при котела, е ад. Ами ако беше паднал вътре?

— Щяхме да се наговорим да не казваме нищо и всички щяха да мислят, че е паднал зад борда — отвърща младият.

— Добре... — Кемиш вече съвсем се е успокоил. — Хайде сега, господине, вървете си. И не слизайте повече в котелното — тук е опасна работа. Не бива да се мотае човек. Видяхте ли как без малко да пострадате?

— О, да, разбира се, мистър главен огняр — съгласяваш се ти, предоволен, че нещата са се развили в най-добрата посока.

— Вървете си тогава нагоре и предупредете човека на вратата, че изобщо не сте влизали тук. Момчета, помогнете му да се изкачи!

И така, планът ти за затягането на клапаните се провали. Остава само да се върнеш на **104** и да избереш друг план за действие.

Случайно си се обърнал към сектора за разходки на първа класа, когато забелязваш Брус Исмей да идва насреща ти с енергична крачка.

— Добър ден, мистър Бейли — поздравява той. — Елате малко настрани, трябва да поговорим. Да, тук е добре. Кажете сега какви бяха ония загадъчни предсказания за шестте стоманени въжета.

— Мисля, че ги разбирате много добре, иначе нямаше да ме питате. Ако не греша, последния път ме нарекохте ексцентричен — напомняш ти. — И пожелахте да ви оставя на мира.

С явно усилие Исмей промърморва:

— Е, съжалявам... Държах се малко прибързано. Но вие определено ме заинтригувахте, мистър Бейли. Откъде можехте да знаете?...

Хрумва ти внезапна идея. Въпреки високомерието си, Исмей изглежда впечатлителен. Какво ли би станало, ако се представиш за човек от секретните служби и му разкажеш някаква фантастична история за заговор срещу „Титаник“. Ако идеята ти харесва (дори и без да я осъществяваш веднага), мини на [238](#).

Ако предпочиташ да продължиш с плана „Оракул“, прехвърли се на [251](#).

Идеята е добра. Остава само най-същественният въпрос: откъде ще вземеш пари? За щастие днес съдбата е на твоя страна. Въръжен с фотоапарат и бележник тръгваш из града... и само след час ставаш свидетел на крайно любопитно произшествие. Спортна кола профучава с пълна скорост пред един от фургоните на гастролиращия в градчето цирк. За да избегне сблъсъка, шофьорът на фургона рязко завива наляво и се забива право във витрината на магазина за стъклария. От каросерията долита тропот, трясък... и през разбитите дъски изниква главата на слон. Слон в стъklarски магазин! Почти като в поговорката. И това ако не е куриоз!

Без да губиш нито миг, ти трескаво започваш да щракаш с фотоапарата. Тъкмо зареждаш втората лента, когато някой те потупва по рамото. Обръщаш се. До теб стои дъртият Лаймънс — издателят на местния вестник.

— Здравсти, старче! — ухилва се той, макар че никога не сте били в особено топли отношения. — Ще ми натракаш ли едно материалче за тая история?

— Дадено — кимваш ти.

— Още днес?

— Още днес.

— Със снимки?

— Че как иначе.

— Добре — кимва доволно Лаймънс. — Чакам те в два следобед.

— Сто лири — небрежно подхвърляш ти.

— Двайсет — кисело отвърща Лаймънс.

— Сто и нито пени по-малко.

— Ама ти чуваш ли се? Това е пладнешки обир! Сто лири!

— Ще си ги изкараш поне двойно, като пробуташ материала на столичните вестници — отвърщаш ти. — Знаеш много добре, че ще го грабнат. Знаеш ли какви снимки направих?

— Добре де, сто — унило въздъхва Лаймънс.

Около два и половина следобед напусках редакцията на вестника със сто лири в джоба. Сега вече проблемите ти са решени. Какво си решил да отнесеш в миналото?

Автоматичен пистолет последен модел — мини на [191](#).

Бинокъл за нощно виждане — продължи на [64](#).

Пари в брой — прехвърли се на [214](#).

— Здравейте, мистър Ръсел. Не, недейте да отговаряте. Само ще се разсъните. А сега трябва да заспите спокойно. Когато се събудите, вече ще бъдете в Саутхемптън. Запомнете добре, името ви е Джон Бейли, журналист от „Таймс“. Отседнал сте в хотел „Саут-Уестърн“, близо до пристанището. Погрижили сме се на „Титаник“ да има добро отношение към вас — капитан Смит и генералният директор на компанията Брус Исмей вече са получили препоръчителни писма от най-високо място. Но все пак не разчитайте прекалено на късмета. Между нас казано, писмата са фалшиви... Охо, какво виждам! Вие май искате да отнесете нещо със себе си. Съжалявам, мистър Ръсел, няма да стане. Не ви ли казах вече, че вашето тяло ще остане тук, в леглото? Можете да разчитате единствено на собствените си знания и способности. Е, това беше всичко. Сбогом... и успех!

Замаяно се упрекваш за глупостта, но дрямката бързо те надвива. Потъваш в дълбок сън и...

Мини на [134](#).

Започваш да се чудиш дали това няма нещо общо с твоя саботаж, но няма как да разбереш. Затова тихичко тръгваш след тях, като се правиш на разсеян. Точно преди капитанския мостик тази тактика донася успех — Муди рязко нарежда на един от матросите:

— Да проверят котлите във всички останали помещения! Аз лично ще се оплача на Томас Андрюс. Толкова реномирана корабостроителница, а да оставят изпускателните клапани притегнати! Това на нищо не прилича.

И така, вече знаеш, че планът ти не е успял. Клапаните отново са освободени и ако се опиташ пак да работиш в тази насока без съмнение ще те заловят. Най-добре ще е да се върнеш на [104](#) и да избереш друг начин на действие.

На връщане пак минаваш през пристанището и когато погледът ти пада върху „Титаник“, отново си спомняш разговора на двамата стари моряци. Обзема те любопитство. Въпреки късния час наоколо все още има групички зяпачи. Спираш до една от тях и подхвърляш за миналогодишното произшествие с „Олимпик“. Мигновено пламва разгорещен спор, но повечето моряци са на мнение, че не е изключено нещо подобно да стане и при потеглянето на „Титаник“. Ако не друго, то поне „Ню Йорк“ и „Оушъник“ здравата ще опънат стоманените си въжета. Един по-учен моряк дори почва да ти обяснява причините за привличането към големите кораби, използвайки сложни термини от навигацията и хидромеханиката.

Поклащайки замислено глава, ти се отдалечаваш от спорещите. Значи двамата моряци са имали право. Ех, ако утре някой сложи няколко шашки динамит до едно от стоманените въжета на „Ню Йорк“. Едва ли ще го забележат — всички погледи ще са отправени към потеглящия „Титаник“. А ако двата кораба се сблъскат, повредите без съмнение ще са толкова сериозни, че не би могло и дума да става за потегляне. Проблемът е само един — ще трябва да осъществиш всичко сам и следователно няма да се качиш на „Титаник“.

Ако имаш динамит и желаеш да осъществиш този план, мини на **200**.

Ако нямаш динамит или планът не ти харесва, продължи на **208**.

След кратко ровене из библиотечните рафтове в ръцете ти попада симпатична книжка, издадена през 1910 година — „Как да се държим в изискано общество“. На страниците ѝ кратко, точно и ясно са изложени огромен куп правила относно поведението на един английски джентълмен през началото на века.

Някои от правилата са общоизвестни — едва ли има смисъл да ти обясняват, че ножът се държи с дясната ръка, а вилицата — с лявата. Други обаче звучат доста романтично, а понякога изглеждат дотолкова архаични, че се питаш дали наистина е било така. Е, скоро ще имаш възможността да го провериш.

„Кавалерството към дамите е задължително за джентълмена при всякакви условия, независимо от обстоятелствата...“ Ясно, значи при катастрофата на „Титаник“ ще спасяват първо жените, тъй че не е изключено ти и Хигинс да бъдете изоставени на произвола на съдбата.

„Офицерите на Британия са достойни мъже, които трябва да бъдат уважавани и слушани, дори ако ви се струва, че не са прави — те служат на Краля, и имат своите основания за всяка изречена дума...“ Дрън-дрън! Просто са свикнали все те да излизат прави, това е то. Но във всеки случай и това би трябвало да запомниш добре. При спор с някой от офицерите няма да срещнеш подкрепа от страна на околните.

„Ако ви бъде отредено място по-ниско от вашия ранг, не протестирайте, а се опитайте чрез държането си да промените съставеното за вас мнение...“ С други думи: с послушание и старание ще постигнеш повече, отколкото с борба за правата си. Поне в началото на века.

Списъкът е дълъг и надали ще запомниш всичко. Основното обаче ти става ясно. С цената на два часа изгубено време си стигнал до един прост извод: на борда на „Титаник“ ще бъдеш просто един от безименните пътници. Ако желаеш да постигнеш нещо, трябва да си осигуриш съдействието на някой от офицерите или от влиятелните пасажери. Можеш да опиташ и преки действия, но влезеш ли в

конфликт със силните на деня, никой няма да те подкрепи, колкото и да си прав.

Запиши кодова дума ОБИЧАИ и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **130**.

Кимваш мълчаливо, после хващаш сандъка за едната дръжка и го повличаш към палубата.

— Няма ли да влезеш вътре? — пита Хигинс.

— Най-напред да се измъкнем на открито. Иначе ще си останем завинаги в кораба заедно със сандъка.

Скоро сте вече на лодъчната палубата, където отдавна няма нито една лодка. Изчакваш „Титаник“ да се наклони още малко и пъргаво влизаш в сандъка. Хигинс хлопва капака отвън и те обгръща мрак.

Вероятно са минали само няколко минути, когато изпитваш чувството, че летиш, последвано от чудовищен удар. Дълго лежиш на дъното, замаян и свит не толкова от теснотия, колкото от болка. Накрая почукваш по капака, за да провериш отгоре ли е Хигинс. Тишина. Почукваш отново — пак тишина. Започваш бясно да блъскаш по капака — нищо. Не помагат и напъните да го отвориш — закопчалките се оказват здрави.

Уви, това е тъжната истина. При падането си във водата Хигинс наистина е поел към дъното като гюлле. А ти ще останеш в сандъка, докато ти свърши въздухът. След което изведнъж ще се свестиш в познатата стая от края на века... без да си изпълнил задачата.

Жалко за Хигинс, жалко и за потомците. Друг път премисляй нещата по-добре!

Покатерваш се по стълбичката, която води към платформата над отворите на котела. Писал си популярна статия за старинните локомотиви, тъй че устройството на парния котел не ти е съвсем непознато. Бързо се ориентираш в обстановката: оттук се насипва горивото, по тези тръби тече водата за нагриване, а тези лостове там... тези лостове там управляват изпускателните клапани! Ако само се притегнат достатъчно здраво, при първото по-силно нагриване котелът може да се повреди. Или дори да избухне. И тогава „Титаник“ ще закъснее за мястото на срещата с айсберга!

Хвърляш поглед към групичката долу. В момента дружно пресушават последните глътки. Ако не побързаш, ще те видят как затягаш клапаните. Впрочем, дори ако побързаш, може пак да те видят! Решавай светкавично:

Ако се опиташ да притегнеш клапаните, мини на [135](#).

Ако носиш динамит и го хвърлиш в пещта, продължи на [287](#).

Ако се откажеш от идеята за саботаж, попадаш на [115](#).

Излизаш и се изкачваш на лодъчната палуба. Макар че си от втора класа, дежурните моряци те пропускат — все пак днес е тържествен ден. Виж, ако беше от трета класа... Британското общество от началото на века все още е разделено на ясно изразени слоеве.

Мини на [217](#).

Ден втори — четвъртък, 11 април 1912 г.

Изкачваш се на лодъчната палуба. Отвисоко изгледът към морето и към огромния кораб е просто чудесен, но пътниците се сливат в обща безлика тълпа пред размътения ти поглед. Така е, когато човек не си доспи...

Наближава пладне. Далече на хоризонта вече се мерзелят бреговете на Ирландия. На теб обаче не ти е до гледки. Въздъхваш и тръгваш надолу по стълбите. Мислите ти непрекъснато се въртят около едно: свободна ли е каютата, за да полегнеш на спокойствие. Решаваш, че ако дремнеш час-два, това няма да попречи на издирването на Хигинс и се отправяш по коридорите към мечтаното легло.

Спал си си вчера следобяд?

Да — мини на **125**.

Не — продължи на **151**.

Добре, но какво да е това плаващо нещо? Ако в момента седеше удобно с книжка в ръка пред камината, вероятно биха ти хрумнали хиляди добри идеи. Но в ситуации като тази човек просто засича и не сеща за нищо. Единствените идеи, които успяваш да измислиш, са следните:

Да провериш в кухнята — там готвят за хиляди хора, може би ще има достатъчно големи казани, за да се плава в тях — мини на [27](#).

Да се опиташ да сглобиш сал от маси и столове — продължи на [4](#).

Да откриеш някой голям херметичен сандък и да затвориш Хигинс в него — прехвърли се на [197](#).

Да потърсиш из товара нещо, което би плавало добре, за да качиш Хигинс върху него — мини на [53](#).

Ако нищо от горепосоченото не ти допада, върни се на [20](#) и направи нов избор.

Ако имаш кодова дума ГЛАДИАТОР, мини на **218**.
В противен случай продължи на **290**.

Мини на [213](#).

Трета класа се оказва истински мравуняк. Англичаните тук са рядкост. По-често срещаш италианци, испанци, португалци, араби, французи, шведи — пъстроезична смес, от която само единици разбират английски. А и те не могат да ти помогнат с нищо — нито един от тях не е виждал човек, който да прилича на Хигинс (с изключение на някой си Джим Хигинс, който те посреща с учудване и после се смее дълго на съвпадението). Полагаш енергични усилия и до девет часа вечерта вече си проверил всички каюти (и всеки от над хилядата пътници там си е задал въпроса какво ли, по дяволите, търсиш). Късно вечерта унило поемаш назад към каютата си.

Нищо, и утре е ден. Ще продължиш да търсиш Хигинс тогава.

Мини на [143](#).

На левия борд в момента се пълни последната лодка. Моряците са направили широк кръг около нея и пропускат само жени. Всичките ти аргументи са безполезни — вторият помощник-капитан Лайтолър ти отвърща троснато, че и за жените няма достатъчно място. А когато ставаш прекалено нахален, офицерът просто измъква револвер насреща ти. С такова нещо не се спори.

На няколко пъти се опитваш да избуташ Хигинс напред през кръга, но моряците го отблъскват (а в интерес на истината и той самият няма особено желание да мине — при вида на чакащите жени сякаш нещо го дръпва назад). Нещата са безнадеждни.

Тичешком отскачаш до десния борд. Там всичко е свършило. Лодките се отдалечават от кораба, а останалите на борда пътници гледат с ужас как морската шир се надига, за да погълне кораба.

Бързо се връщаш към Хигинс. Ала на двайсетина крачки от него се просваш върху палубата със задавена ругатня. Поглеждаш какво те е спънало — пътнически сандък, домъкнат и зарязан тук незнайно от кого. От сблъсъка с теб сандъкът се е катурнал и край него лежат няколко рокли.

Отправяш очи към лодката. Още не е пълна докрай! Хрумва ти внезапна идея.

Ако предложиш на Хигинс да облече рокля и така да се промъкне в лодката, мини на **128**.

Ако идеята не ти допада, върни се на **20** и потърси някакъв друг начин да спасиш Хигинс (а може би и себе си).

Идва времето на големия избор. Прегледай внимателно кодовите си думи. Кой от тях имаш? Не се безпокой, ако срещнеш няколко — ще имаш възможност да се върнеш тук и да промениш плановете си.

Преди всичко — и задължително! — ако имаш кодова дума АГЕНТ, мини на [286](#).

Ако я нямаш, разгледай всички останали възможности:

СЛУЖИТЕЛ — 224.

ВТОРИ ПРЕДСКАЗАТЕЛ — 236.

ВТОРИ ЯСНОВИДЕЦ — 244.

ВТОРИ ГАДАТЕЛ — 252.

ВТОРИ ПРОРОК — 259.

ОТЧАЯНИЕ — 261.

ПРИЧИНИ или ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ — 277.

СПАСЕНИЕ — 285.

Ако нямаш нито една от тези кодови думи или не ти харесва нито един от плановете, можеш просто да изчакаш катастрофата на [145](#) или да си поблъскаш още малко главата на [276](#).

Само след няколко минути ти провървява — в една от книгите откриваш схема на лодъчната палуба с точното разположение на всичките 20 лодки.

Още в самото начало разбираш, че откъм левия борд надеждата за качване в лодките е нищожна. Там командва железният втори помощник Лайтолър, който не се колебае със сила, а понякога дори и с оръжие да отблъсква мъжете назад. Без да мисли за себе си, той до края изпълнява заповедта: първо жените и децата.

Лайтолър допуска само едно изключение — качва в лодка № 6 канадския яхтсмен майор Пешан, тъй като не му достигат моряци за обслужване на лодките. И още едно изключение, но станало не по негова вина — на лодка № 14 се промъква младеж в женски дрехи. Самият Лайтолър категорично отхвърля предложението (направено от старшия помощник Уайлд) да се качи в последната лодка — сгъваема лодка D. Той остава на кораба до края и се спасява по чудо. Но при спускането на лодка D в нея все пак успяват да скочат трима мъже от палуба A.

Откъм десния борд качването в лодките става под командата на първия помощник Мърдок. Тук към мъжете са по-благосклонни, макар че все пак предимство имат жените и децата. Когато в 00.45 спускат първата лодка (номер 7), наоколо все още няма много хора, тъй че след жените се качват и мъже. Места има предостатъчно — понеже не смее да чака по-дълго, Мърдок заповядва да спуснат лодката само с 27 човека в нея.

Малко по-късно при спускането на лодка № 5 в нея успяват да скочат от палубата четирима мъже.

Около 01.00 в лодка № 3 са допуснати четирима мъже от I класа заедно с камериерите си, а издателят Хенри Харпър взима дори своето куче. В последния момент на лодката скачат и неколцина огняри.

В 01.12 на лодка № 1 се качват лейди Дъф Гордън и нейната секретарка. Тъй като наоколо няма жени, Мърдок разрешава да се качат още трима пътници (между тях е сър Космо Дъф-гордън) и

шестима огняри. След това лодката е спусната на вода само с 12 човека в нея (при възможност да побере 40)!

На лодка №9 мъже не са допуснати (разбира се, освен моряците, на които е поверено управлението).

При спускането на лодка 10 в нея скача един пътник от палуба А.

В лодка 11 се качват множество жени от палуба А. Лодката е претоварена — в нея се озовават 70 човека.

Лодка №13 се задържа на нивото на палуба А, за да вземе група жени. Тъй като има още места, в нея поканват и неколцина мъже — един скача от лодъчната палуба, другите се качват от палуба А.

Последна откъм десния борд (около 01.35) е спусната лодка №15. Мърдок рискува и качва на нея около 50 жени и деца, 4 мъже и 13 човека от екипажа.

Веднага след това Мърдок започва подготовката на сгъваема лодка С. Налага му се да отблъсне тълпа мъже с изстрели във въздуха. След като настанява жените и няколко души от екипажа, Мърдок нарежда лодката да бъде спусната. В този момент в нея скачат двама души: милионерът Уилям Картър и генералният директор на „Уайт стар Лайн“ Дж. Брус Исмей. Общо в лодката се спасяват 39 човека (при максимален капацитет 47).

Колкото до сгъваемите лодки А и В, те са закрепени върху покрива на офицерските каюти и когато идва техният ред, вече няма време за трудната и сложна процедура. Лодките са отнесени от мощна вълна при потъването на кораба... но това вече ти е известно.

Запиши кодова дума ЛОДКИ и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **130**.

Спускаш се по стълбите към каютите на втора класа. Тази на Хигинс е последната в дъното на коридора. Почукваш силно — никакъв отговор.

Почваш да блъскаш вратата с такава сила, че малко остава да я изкъртиш. Този път старанието ти е възнаградено.

— Кой се е раздумкал така? — раздава се отвътре съненият глас на Хигинс. — Потъваме ли, що ли?

— Потъваме, Уилям. Аз съм, Джон Бейли. Не се шегувам! Блъснахме се в айсберг и в момента корабът потъва. Нищо, че е непотопим, до не повече от... — поглеждаш часовника си — ... до не повече от час ще е на дъното.

— Бейли, ако това е някакъв тъп майтап, ще ти смачкам мутрата! — възкликва съненият Хигинс отвътре. След това изненадано добавя: — Я! Май каютата се е наклонила.

— Точно така. Към носа и наляво, където се събира навлизащата вода.

Резето на вратата щраква и Хигинс цъфва пред теб по бели гащи, навличайки трескаво ризата си.

— Ей, работата май наистина е сериозна! Благодаря ти, че ме предупреди, старче!

— Това няма значение — прекъсваш го ти. — Важното сега е да се измъкнем някак от това корито, преди да е поело към дъното.

Мини на [79](#).

Хигинс вдига вежди.

— Така ли? Много странно. Бях останал с впечатлението, че освен мен на тази улица живеят единствено голтаци от утайката на Англия. Просто се учудвам как не съм ви забелязал... Да не сте били на квартира у мистър Флийтуърт?

— Точно така — бързо потвърждаваш ти.

Лицето на човека пред теб се променя.

— Господине, вие сте един долнопробен лъжец! Това, че оглеждам подозрително всеки срещнат, може да не харесва на околните. Но съм прав да го върша и вие сте живото доказателство! Не знам какво искате от мен, обаче се постарайте да не го искате повече! На улица „Сейнт Джейн“ никога не е живял никакъв Флийтуърт и вие го знаете не по-зле от мен!

С тези думи той ти обръща гръб и тръгва бързо към другия край на кораба. Изглежда, безсънието те подведе да избереш погрешен отговор!... Сега не ти остава нищо, освен да се прибереш в каютата и хубаво да поразмислиш по въпроса как да си оправиш отношенията с Хигинс.

Мини на **81**.

Още в самото начало забелязваш, че много от подробностите вече са ти познати. Работата върви далеч по-бързо, отколкото си предполагал. Отбележи в дневника, че спестяваш един час и премини на [210](#).

Влизате в машинното отделение, където механикът те развежда и дълго обяснява кое за какво служи. Огромните цилиндри на двата странични двигателя биха удивили доста хора, но теб те интересува нещо съвсем друго. И с най-голямо съжаление ти се налага да признаеш, че тук просто няма как да се повреди нещо. Всички подвижни части са облечени в метални кожуси, никъде не забелязваш възможност да пъхнеш нещо, което да заклинни механизмите. Може би след няколко часа усърдна работа ще успееш да демонтираш предпазните кожуси, но това просто е невъзможно да стане, без да усетят десетината механици, които дежурят тук по всяко време.

Напускаш машинното отделение дълбоко разочарован. Този план се провали. Единственото, което ти остава от него, е сувенирът — масивната дръжка за хващане от тоалетна. За съжаление едва ли ще видиш някаква полза от нея... Трябва да се върнеш на [104](#) и да избереш някаква друга идея за забавяне на кораба.

Изтичваш на лодъчната палуба, за да видиш отвисоко какво става... и едва не се сблъскаш с втория помощник Лайтолър. Лицето му е напрегнато, но щом те забелязва, той се усмихва широко.

— А, ето ви и вас. Знаете ли, че вашето пророчество ни спести много сериозни неприятности?

— Как? — трепваш ти.

— Биноклите, мистър Бейли, биноклите. Разминахме се с проклет „черен айсберг“, може би знаете какво е това. Впрочем, няма значение. През нощта, в спокойни води като сега, на практика е почти незабележим. Без бинокли наблюдателите щяха да го зърнат твърде късно. Виж, сега се отървахме леко. Закачихме го само с кърмата. Мисля, че имаме пробойна в кърмовия отсек, но това не е страшно. Иначе... просто не смея да мисля. Е, прибирайте се. Лека нощ... мистър пророк.

Прибираш се изтръпнал от възбуда и радост. Победил си! Ще останеш до края на дните си в първата половина на двайсети век, но няма това е скъпа цена, ако човек успее да се пребори с невъзможното?

Излизаш в коридора и хващаш за ръкава първия попаднал ти стюард.

— Интересувам се от устройството на кораба. Бихте ли ми обяснили нещичко по въпроса?

Човекът се отдръпва.

— С удоволствие, сър, само че сега съм много зает покрай всички тези пътници и багажи. Ако искате, изчакайте до утре и ме потърсете отново — тогава на драго сърце ще ви разкажа всичко. Ако ли пък нямате търпение, попитайте някой от офицерите — те сега са по-свободни, а щом излезем в открито море, ще бъдат заети.

Какво ще направиш?

Ще отложиш запознанството си с устройството на „Титаник“ за утре — върни се на **98** и избери какво друго ще правиш.

Ще потърсиш някой от корабните офицери — мини на **91**.

Решаваш, че най-благоразумното ще е да не скиташ много по улиците. Все пак се намиращ в непозната епоха, пък и пристанищните градове никога не са били особено безопасни места. Оставаш в стаята си и я напускаш само за да вечеряш в хотелския ресторант.

Мини на [230](#).

— Ама, момчета, чакайте малко! — провикваш се ти. — Нали съм подпийнал и от тая жега ми се завъртя главата. Рекох да се подпра на нещо, не видях какво, а пак то като хлътна, за малко не полетях в пещта...

— Всичко е ясно, мистър Кемиш — обажда се младият огняр. — Не биваше да го пускаме горе без придружител. Добре че не е полетял право в котела. Не вярвам да е престъпник.

— И на двата лоста ли се е подпрял точно така, че да ги притегне? — пита подозрително Кемиш. — Нещо не ми се вярва.

— Те, ръчките, са близо, като нищо може да се е опрял и на двете. Защо не? — не отстъпва от позицията си младият огняр. — Човек, дето носи такова свястно пиене, не може да е чак толкова лош.

— И как точно се е опрял на лостовете така, че да ги премести настрани и нагоре?...

Между двамата избухва разгорещен спор и те забравят да те държат. Внимателно се измъкваш изпод тях. За момент се чудиш дали да не хукнеш да бягаш, след това решаващ, че нямаш много шансове — единственият ти път е преграден от десетина огняри, които в момента идват по моста. Заставаш мирно и си придаваш хрисим вид на случайно съгрешил добряк.

Кой ли от двамата ще надделее в спора? Ще го реши шансът.

Мини по свой избор на **156** или **131**.

Хигинс профучава във въздуха и тупва право върху носа на слизащата лодка. Олюлява се за момент, готов да политне във водата, но възрастният мъж с неочаквана ловкост му подава ръка и го дръпва обратно в лодката. Тя бавно докосва океанската повърхност и започва да се отдалечава от кораба. Усмиваш се — задачата ти е изпълнена. Отсега нататък с теб може да става каквото ще.

Мини на [190](#).

— Така ли? — изненадва се Хигинс. — Не знаех, че сте ми съсед. Да не сте при Уилсънови? Или при семейство Чатъм?

— На квартира съм. Бях се преместил там преди един месец. Нали разбирате, само временно, докато замина за Америка.

Хигинс поклаща глава.

— На квартира ли? Хм! Какво ли може да е принудило добре облечен господин като вас да наеме квартира в нашия бедняшки квартал? И откъде знаете името ми, след като само сте ме виждали?... Може ли да ви задам един въпрос, сър?

— Питайте — казваш ти с някакво лошо предчувствие. Този Хигинс май е твърде проникателен.

— При кого точно бяхте на квартира? При мисис Джоунс от десети номер?

— Мисля, че да.

— Ах, мислите! Знаете ли, господине, аз съм единственият счетоводител на цялата улица, а в нашия квартал хората не са твърде грамотни, та все аз им водех сметките срещу някое и друго пени. Та затова знам, че никой от улицата не дава стаи под наем. Както и че на номер десети няма никаква мисис Джоунс. Да ме прощавате, обаче съм доста наблюдателен човек и лесно ловя хората, когато лъжат.

— Че защо ми е да ви лъжа? — невинно възкликваш ти.

— Нямам представа, а и не искам да знам. С хора, които не са почитатели на истината, не желая да имам работа. Не искам да ви обидя, просто ви желая приятен ден и сбогом.

След тия думи Хигинс прави крачка настрани и тръгва да те заобиколи. Какво ще направиш?

Ще го оставиш да си излезе — мини на [129](#).

Ще се опиташ да го предупредиш за опасността, която го очаква — продължи на [85](#).

Без повече приказки се отдалечаваш от Исмей. Все още ти остава време да изпробваш плана „Оракул“ с още някого. Кого ще избереш?

Втория помощник Лайтолър — мини на [228](#).

Джон Джейкъб Астор — продължи на [237](#).

Ще се задоволиш със стореното дотук — попадаш на [245](#).

Пристъпваш към младия офицер.

— Какво става, сър? Някакви проблеми ли имате? Дали не мога да ви помогна с нещо?

Муди се усмихва с усилие.

— Не се безпокойте, мистър Бейли. С „Титаник“ не може да има никакви проблеми.

— И все пак? Журналист съм и името ми се чува по вестниците. Винаги мога да напиша статия каквато пожелаете. Полза ще има и за вас, и за мен.

— Вземете тогава и здравата оплюйте „Харланд енд Улф“ — изтърсва Муди. — Да забравят изпускателните клапани на котела затегнати! Всички огньари се кълнат, че не са ги докосвали, откакто са на кораба, а бяха притегнати... и то здраво, като със специални инструменти! Не че можеше да стане нещо с котела, той е проектиран да издържа далеч по-високо налягане на парата, отколкото при нормална работа. Но все пак да се нарушават техническите изисквания — на какво прилича това! Половин саботаж. Ще се карам с мистър Андрюс, като го видя... Извинявайте, разгорещих се. Забравете, мистър Бейли, не ни трябва излишни неприятности. Приятен ден!

След тази новина денят ти вече далеч не е толкова приятен. Но какво да се прави, поне опита да извършиш нещо. А сега се върни на **104** и избери нещо друго.

Изскачаш по стълбите на палубата за разходки, влачейки след себе си Хигинс, който непрестанно разпитва какво става. Наоколо е пълно с пътници — едни със спасителни жилетки, други без. Тук-там се тъмнеят захвърлени куфари и чанти. Само едно няма наоколо — свободни жилетки.

Тази идея се провали. Върни се на [47](#) и подбери друга.

Разперваш ръце.

— Много ви благодаря, мистър Хигинс, но съм капнал от умора — изобщо не можах да спя тази нощ. Дали е възможно да се срещнем... хм... за вечеря?

— Чудесно! Точно в осем, в столовата на втора класа. Става ли?

— Разбира се! Приятен следобед!

— Приятен сън! — любезно отвръща Хигинс.

Мини на **81**.

С удивление откриваш, че съвсем не е лесно да бъдеш пророк — дори когато разполагаш с цял куп книги и вестници. Трябва да откриеш важни, впечатляващи събития. И то такива, които не би могъл да очаква никой. Такова събитие е самото потъване на „Титаник“... но за съжаление когато разберат, че си прав, ще бъде твърде късно.

Бързо прелистваш страница след страница и внезапно трепваш. Да, ето подходящо събитие! Първите минути на плаването са помрачени от един неприятен инцидент. При потеглянето си от Саутхемптън „Титаник“ минава покрай параходите „Ню Йорк“ и „Оушъник“. Мощната струя вода от движението му привлича „Ню Йорк“ с такава сила, че шестте стоманени въжета, с които е привързан параходът, се скъсват като конци. Само благодарение на един малък влекач сблъсъкът е предотвратен в последната секунда — „Титаник“ минава на няколко десетки сантиметра от кърмата на „Ню Йорк“.

За жалост това е единственото ярко събитие. Повечето други подробности от плаването изглеждат незначителни. За всеки случай си отбелязваш, че на 11 април при спирането в Куинстаун от кораба избягва огнярят Джон Кофи.

Друга дребна подробност — във фаталния ден 14 април, малко преди вечеря, пътничката от I класа Рене Харис се подхлъзва по парадното стълбище и си счупва ръката. Разбира се, незабавно получава лекарска помощ.

Вниманието ти привличат имената на редица известни хора, които в последния момент са се отказали от плаването с „Титаник“. Двама от създателите на кораба — милионерът Джон Пиърпойнт Морган и президентът на корабостроителницата лорд Пири — поради дребни проблеми със здравето. Американският посланик във Франция — поради закъсняването на неговия заместник. А финансовият магнат Алфред Вандербилт и неговата съпруга направо зарязват на „Титаник“ багажа и прислугата си. Неволно се питаш дали и там не се е намесил някой от бъдещето.

Още дълго ровиш из вестниците и списанията, но не откриваш нищо съществено. Плаването на „Титаник“ до момента на катастрофата е било удивително спокойно. Е, ще трябва да се задоволиш с инцидента при потеглянето и счупената ръка на мисис Харис. Все пак това са козове, които могат да свършат работа при умело разиграване.

Запиши кодова дума ОРАКУЛ и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **130**.

Залитайки, ти се промушваш покрай матроса и слизаш в машинното отделение. Наоколо има множество парни котли, а отсреща зеят отвори, от които конвейер изсипва въглища във вагонетки. Огнярите тикат дружно вагонетките по кратки релси, за да ги изсипят в огнените пещи.

— Привет, момчета! — провикваш се ти. — Поздрав от пътниците горе!

Движението за момент замира и огнярите те оглеждат. При вида на бутилката неколцина преглъщат.

— Елате да му ударите по едно! За първия рейс на „Титаник“ и нека всички винаги да се връщаме у дома — живи, здрави и богати!

Наистина ги каниш с намерението да осъществиш поне първите две от трите пожелания, така че гласът ти е искрен. След няколко разменени погледа, огнярите изоставят вагонетките и се запътват към теб.

— Ама не може така, момчета. На работа сме! — опитва се да ги убеди възрастен огняр.

— Ей, мистър Кемиш, прекалено сте строг — обажда се младо момче с черна маска от въглищен прах по лицето. — Всички знаем, че вие сте старши огняр тук, но пък има ли нещо лошо да пробваме по глътка? Я вижте етикета! Вие всеки ден ли пиете такава уиски?

Раздава се дружен смях. Кемиш също зарязва вагонетката и се присъединява към останалите.

— Момчета, може ли да метна един поглед на котела отгоре? — питаш ти спокойно, докато те си прехвърлят бутилката от ръка на ръка. — Много ми се иска да се почувствам като бог на вулканите. Обещавам ви да не падна в пещта.

Нов дружен смях.

— Добре, сър — кимва Кемиш. — Огледайте ги. Само се пазете, защото там жегата е адска.

Мини на [164](#).

След половин час „Титаник“ потегля към дълбините. Потегляш заедно с него... за да се свестиш само след миг в стаята си, пред пишещата машина. И невидимият събеседник ще ти извести онова, което вече и сам знаеш — че си успял и задачата ти е изпълнена.

Спортният магазин на главната улица разполага с богат избор на оръжия. Налага се да минеш доста формалности, но в крайна сметка привечер се прибираш с желаното оръжие.

Щом зад прозорците пада мрак, ти си лягаш облечен, като не забравяш да пъхнеш пистолета в пазвата си. Но сънят дълго не идва. Най-сетне започваш да се унасяш... и в този момент отново чуваш познатия странен глас.

Продължи на **159**.

— Чуйте добре, сър — казваш ти. — Не крия, че досегашните изпълнения бяха доста евтини трикове, но направих всичко това, за да изпълните онова, което ще поискам сега. В замяна ви предлагам най-прекрасното нещо на света.

Астор се усмихва.

— Май споменахте нещо такова и пред жена ми. Какво е то, мистър Бейли.

— Не мога да ви кажа сега. Скоро ще разберете.

— Добре — тръсва глава милионерът. — Да караме поред. Какво искате? Пари ли?

— Не лично за себе си. Искам да ме подкрепите в изпращането на една простичка радиограма.

— И само това? — смайва се Астор.

— Да, само това.

Мини на **205**.

Заобикаляш няколкото тона лед, паднали от айсберга върху бака, изтичваш по палубата и влизаш в столовата. Там весела компания шумно обсъжда какви може да са причините за спирането на кораба.

— Да има тук един човек на име Уилям Хигинс? — питаш ти на висок глас.

— Имаше допреди около час, но отиде да спи — обажда се някой от най-близката маса. — Айсберг ли сме блъснали?

— Да.

— Може ли да взема малко лед от него за коктейла си?

Компанията дружно се разсмива на не особено интелигентната според теб шега.

— На бака има няколко тона — осведомяваш ги ти и изхвъркваш навън. Сега вече знаеш къде да търсиш Хигинс.

Мини на [174](#).

— Слушайте, мистър... забравих как ви е името... започвате да ставате досаден! Преследвате ли ме?

Хигинс изглежда побеснял. Усещаш, че ако сега не го успокоиш, току-виж взел да налита на бой.

— Нищо подобно, мистър Хигинс — възразяваш ти. — Идвам за вечеря и нямам ни най-малко желание да ви обръщам каквото и да било внимание. Човек, който сам не си знае интересите, не заслужава толкова грижи от страна на другите.

Демонстративно се отправяш към най-отдалечената маса. Тя има едно съществено преимущество — Хигинс може чудесно да те наблюдава, но изобщо не подозира, че и ти го гледаш незабелязано, благодарение на голямото стенно огледало.

Менюто е превъзходно както винаги. Поръчваш си пролетно агнешко с ментов сос, пудинг от сливи и кафе с бисквити. Храниш се съсредоточено и сякаш не обръщаш капка внимание на Хигинс. В огледалото забелязваш как той те поглежда няколко пъти — отначало твърдо, но сетне с все по-нарастващи съмнения. Решаваш, че тактиката е добра. Отмерваш храненето си така, че да свършиш мъничко преди Хигинс. Ставаш и покрай неговата маса излизаш от столовата, без изобщо да го погледнеш.

Резултатът от това поведение направо те изненадва. Едва си направил десетина крачки по коридора, когато чуваш зад себе си гласа на Хигинс:

— Мистър Бейли!

Обръщаш се с каменно изражение.

— Преследвате ли ме, мистър Хигинс?

Дребният човечец се сконфузва.

— Не, не, и през ум не ми минава... Просто исках да се извиня за избухването. Не съм лош човек, просто нервите ми малко са поразклатени. А и вие ме понаплашихте с всичките тези дивотии, че корабът щял да потъне. Не ми се сърдете, ама ви взех за луд. Просто

дайте да не обсъждаме тази тема и да бъдем приятели. Като стигнем в Ню Йорк, ще видите, че „Титаник“ изобщо няма намерение да потъва.

Какво ще му отговориш?

„Гарантирам ви, че ще потъне и трябва да вземем мерки, за да не се удавим“ — мини на **110**.

„Добре. На друго мнение съм, но нека да не обсъждаме. Ще видим кой ще излезе прав“ — продължи на **78**.

Излишно е да правиш скандали, затова, макар и неохотно, плащаш петте лири. След това натоварваш куфара си на кабриолет и половин час по-късно вече се изкачваш по трапа на „Титаник“.

Мини на **40**.

След малко повече от час сирената на парахода отново извисява глас и напускате Куинстаун. Пред вас е откритото море и съдбата ви.

Вече се чувстваш съвсем изморен, затова се извиняваш на Хигинс и отиваш да спиш, след като му обещаващ довечера точно в осем да бъдеш в столовата на втора класа.

Продължи на **81**.

Идеята не се оказва сложна за осъществяване. Достатъчно е да влезете в първа класа и да разбиете няколко врати на каюти. В една от тях откривате тъкмо каквото ви трябва — солиден сандък, пълен догоре с бельо, блузи, рокли, шапки и какво ли не още. Мислено отпращаш благословия към жените, които пътуват с по цял сандък дрехи. И то какъв сандък! После кимваш на Хигинс.

— Влизай в сандъка!

— Какво? — смайва се той.

— Там ще бъдеш защитен от ледената вода. Аз пък ще се кача върху него, за да сигнализирам на евентуалните спасители да ни изтеглят.

— А защо не обратно? — протестира Хигинс.

Ще се съгласиш ли да заемеш място в сандъка?

Да — мини на **163**.

Не — продължи на **144**.

Усмихваш се малко сконфузено.

— Извинете ме, сър. Май ви засегнах, а все пак „Титаник“ е ваша рожба и имате право да се гордеете с него. Целият разговор започна от това, че просто бях любопитен за разположението на различните палуби и коридори. Тук човек може лесно да се изгуби — корабът е цял град! Няма ли да издавате туристически карти?

Андрюс се усмихва гордо.

— Наистина е такъв! Почакайте, ей-сега ще ви начертая нещо на бърза ръка. Няма да е чак като карта, но ще се справяте... А иначе идеята ви да се издаде карта не е лоша. Никак даже! Благодаря за хрумването. Стюард, още два чая!

През следващите четири часа Андрюс покрива с рисунки и схеми куп бели листове. Всъщност той е скромен човек, дълбоко влюбен в корабостроенето, и би направил тази услуга на всекиго, стига да прояви искрен интерес. Научаваш от него историята на корабостроителниците „Харланд енд Улф“, както и безброй подробности за кораба и пътниците му. Оказва се, че с първия рейс на „Титаник“ пътуват цял отбор световни знаменитости — милионери, художници, дипломати, колекционери, какви ли не. Когато привършва работата си, конструкторът разполага листовите на масата пред теб. Образува се ясна и подробна туристическа карта на кораба. Върху нея е отбелязано абсолютно всичко — от игрището за скуош до входовете към машинните помещения.

— Дано ви е от полза при изучаването на „Титаник“! — сърдечно пожелава Андрюс. — И при писането, разбира се.

— Не се и съмнявам, сър — отвръщаш ти. — Благодаря ви за гостоприемството и обясненията.

— Удоволствието е мое...

С мъка се откъсваш от потока любезности. Навън е настъпила вечерта, и е време за лягане. Пък ще търсиш Хигинс утре.

Мини на **143**.

Очертават се две главни линии за действие. Едната е проста — да изчакаш момента на катастрофата и тогава да се помъчиш да настаниш Хигинс (а по възможност и себе си) в някоя от лодките. Втората изглежда по-сложна — да се опиташ да спасиш целия кораб... или поне всички пътници.

Ако се вярва на потомците, второто ще е практически невъзможно. Но какво ти пречи поне да опиташ? Ако мислиш така, мини на [172](#).

Няма съмнение, по-лесно ще е решението, което ти предлагат от бъдещето. Да спасяваш Хигинс поединично. Но то не пречи на другото, пък и крие значителни рискове. Така или иначе, почти две трети от хората са се издавили. Ако все пак избереш да разчиташ само на него, мини на [145](#).

На сутринта напускаш хотела, зарязвайки там багажа си. Ще го прибереш по-късно, когато изпълниш плана. Носиш само четирите шашки динамит, скрити в малката пътна чантичка. Не забравяш да купиш от едно павилионче кутия кибрит, а на улицата край един голям магазин намиращ парче връв. Сега си готов за действие.

През цялото утро обикаляш из пристанището, наблюдавайки суматохата около „Титаник“. Най-сетне приближава пладне. Качването на пътници е прекратено. Поглеждаш джобния си часовник — часът е 11.50. От „Титаник“ вече освобождават швартовите въжета. Време е!

Предвидил си правилно — всички погледи са отправени към „Титаник“. Никой не ти обръща внимание, когато се приближаваш към „Ню Йорк“. Оглеждаш се, после бързо измъкваш динамита и го привързваш за едно от стоманените въжета. По челото ти избива студена пот. Очакваш всеки момент някой да те хване за рамото, но не се случва нищо. Най-сетне привършваш, обръщаш се и закриваш с гръб динамита. Сега остава съвсем малко...

Над пристанището отеква мощният тътен на сирена. Виждаш как „Титаник“ трепва и плавно се устремява напред. След една-две минути ще мине край „Ню Йорк“. Драсваш клечка кибрит, палиш фитила и с бърза крачка се отправяш към тълпата по кейовете. Все още погледите на хората са приковани към потеглящия гигант...

— Момент, сър! Какво правехте там?

Железни пръсти се вкопчват в лакътя ти. Извърщаш глава и първото, което зърваш, е яйцевидната каска на едър полицай.

— Ами, аз...

— Какво правехте там, сър? Цяла сутрин ви наблюдавам как обикаляте из...

Прекъсва го трясъкът на експлозия. Разкъсаното стоманено въже литва във въздуха като разгневена змия. Очите на полицаия се разширяват от смайване.

Сега е моментът да се измъкнеш. Замахваш с юмрук към лицето на полицаия. Ако имаш кодова дума ГЛАДИАТОР, мини на [29](#).

Ако имаш кодова дума БИЯЧ, продължи по свой избор на **36** или **51**.

А ако нямаш нито една от двете кодови думи, ще трябва да избираш между **77**, **95** или **117**.

Един час е съвсем кратък срок, но късметът е на твоя страна и в крайна сметка загадката се изяснява. Историята е просто нелепа, както и множество други обстоятелства около гибелта на „Титаник“.

Преди самото потегляне капитан Смит решава да вземе на „Титаник“ старшият си помощник от „Олимпик“ Хенри Уайлд. Компанията се съгласява, но това предизвиква цяла серия от размествания: бившият старши помощник става първи, първият — втори, а бившият втори помощник Дейвид Блеър трябва да напусне кораба. Тъй като именно той е имал грижата за биноклите, те остават в неговата каюта, където се настанява бившият първи (а сега втори) помощник-капитан Чарлс Лайтолър. Но, разбира се, Лайтолър не знае нищо за двата бинокъла. И макар че на два пъти наблюдателите се обръщат лично към него по този въпрос, биноклите остават в каютата му.

Ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **130**.

Когато пристъпваш до Исмей, той за момент те поглежда с високомерно недоумение, после се усмихва едва забележимо.

— А, мистър Бейли. Чудесно, чудесно. Нашата компания се радва на добри връзки с пресата. Великолепен кораб, нали?

— Просто нямам думи — кимваш ти. — Нещо доста рядко за един журналист, не смятате ли?

Исмей се размива.

— Не можехте да предвидите чак такъв разкош, нали?

Идеалната реплика! Не бива да я изпускаш!

— Аз мога да предвиждам много неща, сър — натъртено изричаш ти. — Искате ли да ви предскажа нещо?

— Вие май сте доста ексцентрична личност, мистър Бейли — хладно отвърща Исмей. — Е, добре, предскажете ми.

— Само искам да запомните думите ми добре. Може да ви се сторят странни, но скоро ще ги разберете. Чуйте, сър. Заради шест стоманени въжета много скоро ще минем само на метър от Ню Йорк.

— Какво?

— Добре ме чухте. Заради шест стоманени въжета много скоро ще минем само на метър от Ню Йорк.

— Вие не сте ексцентричен, мистър Бейли — с възмущение каза Исмей. — Вие сте просто смахнат. Благоволете да ме оставите на мира.

Запиши кодова дума ПРЕДСКАЗАТЕЛ. Ако имаш кодова дума ЯСНОВИДЕЦ, ГАДАТЕЛ или ПРОРОК, мини на [122](#).

Ако имаш кодова дума ШАМАН, прехвърли се на [245](#).

Ако нямаш нито една от тези кодови думи, продължи на [184](#).

Докато се разхождаш из пристанището, над Саутхемптън пада прохладна пролетна вечер. Минаваш между складовете и административните сгради, после решаваш да завиеш и да поемеш обратно... но най-неочаквано се объркваш. Попаднал си в лабиринт от тесни, криви улички.

Спираш до някакво схлупено магазинче и се оглеждаш. Накъде сега?

— Заповядайте, сър, заповядайте! — стресва те скърцащ старчески глас.

Обръщаш се. На входа на магазинчето е застанал гърбав старец с прошарена рижа коса, облечен с омачкани панталони, мазна жилетка и не твърде чиста риза.

— Заповядайте! — повтаря старецът. — При стария Айзък ще намерите всичко. На половин цена, сър, на половин цена!

Готов си да откажеш, но в последния момент се поколебаваш. Какво пък толкова? Ще огледаш стоката, може дори да купиш някоя дреболия и след това човекът ще те упъти. Ако постъпиш така, мини на **14**.

Ако побързаш да се отдалечиш, продължи на **31**.

— Да, разбира се — кимваш ти. — Само да си изнеса багажа и веднага се връщам.

Човекът на рецепцията остава все тъй учтив, но в гласа му се вмъкват стоманени нотки.

— Не, мистър Бейли. Боя се, че трябва да платите незабавно.

— Но аз нямам толкова пари — признаваш ти и веднага добавяш: — Тъкмо тръгнах да изтегля от банката.

— В такъв случай багажът само ще ви пречи, сър. Оставете го тук.

Препоръката звучи по-скоро като заповед. Какво ще направиш сега?

Ще си тръгнеш без багажа — мини на [33](#).

Ще вдигнеш скандал — продължи на [222](#).

Главният разпоредител Хю Макелрой е невероятно висок и много любезен мъж. В неговите задължения влиза приемането на телеграми от пътниците, тъй че молбата ти не го изненадва.

— Разбира се, сър. Спешна телеграма. До „Калифорниън“. Ще стигне, нашата радиостанция е мощна, пък и „Калифорниън“ плава някъде наблизо. Диктувайте, моля.

Какъв текст ще продиктуваш?

„На борда нямаме червени ракети“ — мини на [227](#).

„До капитан Лорд. Свържете се по радиото с мен около 00,30 и ще бъдете щедро възнаграден“ — продължи по свой избор на [246](#) или [269](#).

„Очаквайте тази нощ сигнал за бедствие“ — прехвърли се на [138](#).

Какво може да ти помогне сега? Ако имаш червени сигнални ракети, мини на [272](#).

В противен случай продължи на [74](#).

— Вярвате ли в предчувствия, мисис Астор? — питаш ти.

Очите на младата жена се разширяват и тя енергично кимва.

— О, да, мистър Бейли! Как да не вярвам? Знаете ли, една моя приятелка...

— Хм, предчувствия... — пренебрежително махва с ръка милионерът и престава да ви слуша.

Мисис Астор обаче оживено разказва за своята приятелка от южните щати, която лично познавала негър ясновидец. Всичко предсказвал, всичко!

— Знаете ли, мисис Астор — започваш ти, когато най-сетне успяваш да вземеш думата. — Понякога и аз съм ясновидец.

— Не може да бъде! — ахва тя.

— И все пак е вярно. Имам изключително важно предсказание за вас.

— Какво?

— Още не му е дошъл моментът — отвръщаш ти. — Пък и няма да ми повярвате, не съм ли прав? Може би утре... или вдругиден... Нека предскажем нещо по-простичко.

— Да! Да! — съгласява се мисис Астор, а очите ѝ искрят от интерес. — Какво например?

Посочваш към закотвения в далечината „Ню Йорк“.

— Виждате ли онзи кораб? Предчувствам, че след малко едва ще избегнем сблъсък с него.

Очите на младата жена се разширяват още повече.

— Сблъсък? Невъзможно! Капитан Смит е толкова опитен...

— Това е бедата на всички ясновидци, мисис Астор — въздъхваш ти. — Никой не им вярва, докато предсказанието не се сбъдне. А тогава обикновено е твърде късно. Е, желая ви приятен ден и запомнете: предчувствам нещо изключително важно за вас.

Запиши кодова дума ЯСНОВИДЕЦ. Ако имаш кодова дума ПРОРОК или ПРЕДСКАЗАТЕЛ, мини на [122](#).

Ако имаш кодова дума ШАМАН, прехвърли се на [245](#).

Ако нямаш нито една от тези думи, продължи на **260**.

Достигаш хотела без произшествия, оставяш покупките в стаята си и слизаш да вечеряш в ресторанта.

Продължи на [230](#).

Този път препоръчителното писмо ти свършва добра работа. Макар и малко колебливо, капитан Смит дава своята благословия. И защо не — нека читателите споделят вълнението на журналиста, прекарал нощта заедно с бдителните матроси. Когато най-сетне злополучният 14 април настъпва, изчакваш да наближи десет часа вечерта и се насочваш по палуба В към предната мачта.

— Ехей! — подвикваш отдолу.

— Кой е? — обажда се след малко някой откъм наблюдателния кош.

— Името ми е Джон Бейли.

— А, драскачът! Качвай се да те видим що за стока си.

Нощта е ледено студена и пръстите ти изтръпват, докато се катериш по металните скоби към наблюдателницата. Ала ето че най-сетне се прехвърляш през ръба на „гарвановото гнездо“ и се озоваваш до двама сгушени мъже — Фредерик Флийт и Реджиналд Ли, както ти се представят.

Ако имаш кодова дума ДВОЕН ПРОРОК, мини на **50**.

Ако нямаш тази кодова дума, но имаш бинокъл, продължи на **67**.

Ако нямаш нито едното, нито другото, но имаш кодова дума НАБЛЮДАТЕЛ, попадаш на **92**.

И накрая, ако нямаш нищо от изброеното, отгърни на **266**.

Трагедията на „Титаник“ е разглеждана от няколко авторитетни комисии в САЩ и Великобритания. Разследването е вниквало във всяка подробност, била тя дори незначителна. Ала въпреки това редица неща остават неясни по две причини. Първо, катастрофата засяга не просто корабната компания „Уайт стар лайн“, а и цяла Великобритания, срещу която американците издигат най-тежки обвинения. Второ, замесени са някои личности от британското висше общество, чието поведение в страшната нощ се е оказало не твърде етично. Поради тези две причини през цялото време на следствието повечето служебни лица се стремят да докажат, че катастрофата е била резултат от непреодолимо стечение на обстоятелствата.

И все пак твърде много неща стават ясни. Най-важната причина за гибелта на „Титаник“ е тъкмо вярата в неговата непотопимост. Та нали корабът ще остане на вода дори при наводняването на които и да било два отсека (тоест, при две отделни пробойни) или при наводняването на първите четири отсека (нещо, което не би станало дори при невъобразимо силен челен удар). При тези обстоятелства не е чудно, че ръководството на компанията, капитанът и неговите помощници просто са пренебрегнали опасността. Макар че формално корабните компании са настоявали техните капитани да спазват всички правила за безопасност, реалността през 1912 година е съвсем друга. В борбата за първо място срещу конкурентните линии, всички капитани са пресичали океана с пълна скорост дори при най-реални признаци за заплаха. „Титаник“ не прави изключение. Какво ли толкова би могло да му се случи? Шансът за сблъсък с айсберг е нищожен, а дори и да стане нещо подобно... всички знаят твърдо: корабът няма да загине. Така ръководството на компанията, опитният капитан Смит и неговите седем помощници се поддават на една заблуда, която ще се окаже пагубна.

Нещо повече. На борда на „Титаник“ пътува генералният директор на „Уайт стар лайн“ Дж. Брус Исмей. Според морските закони той е пътник като всички други. Но така е само формално.

Макар че събитията около него съзнателно се премълчават, при разследването става ясно, че на 12 април около пладне Исмей е повикал старшия механик Джоузеф Бел и му е препоръчал ако времето бъде ясно, на 15 и 16 април корабът да се движи с максимална скорост. Невероятно събитие — един пътник, та бил той и генерален директор на компанията, дава заповеди през главата на капитана! Впрочем, по всичко личи, че капитан Смит вероятно е получил подобни инструкции от Исмей.

През фаталния ден 14 април (а и в предишните дни) „Титаник“ на няколко пъти е получил радиограми с предупреждения за айсберги и плаващи ледове: в 9.00 от британския кораб „Карония“; в 13.42 — от американския „Балтик“; в 13.45 — от германския „Америка“; в 19.30 — от британския „Калифорниън“; в 21.40 — от „Месаба“; в 23.00 — отново от „Калифорниън“. Една след друга радиограмите стават все по-тревожни и по-конкретни, но отношението към тях е странно. Първата попада на мостика и не предизвиква сериозен интерес. Втората е предадена лично на капитан Смит, който я слага в джоба си, а по-късно, кой знае защо, я предава на Дж. Брус Исмей и едва вечерта се сеца да я поиска обратно. Третата е приета от радиста Филипс и дори повторно предадена от него на континента (тъй като радиостанцията на „Америка“ не е достатъчно мощна). Тази радиограма дава конкретни данни за айсбергите и задължително трябва да бъде отнесена на мостика. Ала по неизвестни причини това не става. Може би Филипс просто е забравил (по това време е бил претоварен с предаването на лични телеграми от богатите пътници до техни близки в Европа и Америка). Четвъртата, с подобно съдържание, е отнесена на мостика от младшия радист Брайд, но по-късно той не може да си спомни кому я е предал. Получаването на петата, съобщаваща за множество айсберги, е потвърдено от радиста Филипс — и нищо повече. Вероятно отново е виновна неговата претовареност. А шестото предупреждение, получено само 40 минути преди сблъсъка, е прекъснато от Филипс с грубата фраза: „Млъквай, пречиш ми да работя“. И тъй — донякъде по вина на радистите, а донякъде и на капитан Смит, дежурните офицери не са уведомени както трябва за заплахата. Друг е въпросът дали биха се съобразили с предупрежденията...

Сблъсъкът настъпва в 23.40 часа на 14 април (запомни добре този час!).

По това време в наблюдателния кош на предната мачта (наричан „гарваново гнездо“) дежурят двамата наблюдатели Фредерик Флийт и Реджиналд Ли. Те успяват да забележат айсберга на не повече от 500 метра пред носа на кораба. Макар че Флийт незабавно предупреждава дежурния офицер по телефона, при високата скорост просто не остава време за успешна маневра. Тук причините за трагедията са няколко. Първо, нощта е безлунна. Вярно, времето е ясно и има много звезди, но вероятно пред „Титаник“ се е появил айсберг, който наскоро се е преобърнал и над водата в момента се намира бившата долна, потъмня част — моряците наричат такива айсберги „черни“. Освен това океанът е невероятно спокоен и поради това около айсберга липсва ивицата фосфоресцираща пяна, която би била забелязана от 2–3 километра. Отделно стои въпросът, че въпреки задължителните изисквания, наблюдателите в „гарвановото гнездо“ не са снабдени с бинокли.

Ясната нощ също е една от причините за трагедията. Дори ако дежурният офицер е можел да пренебрегне предупрежденията при ясно време, появата дори на най-лека мъгла го е задължавала да намали скоростта. И все пак тук нещата не са съвсем уточнени. Според Ли и Флийт около 23.00 в далечината пред кораба се е появила мъгла. Но дежурният по това време втори помощник Лайтолър категорично отрича твърденията им. Никой не може да докаже или отхвърли появата на мъгла... но ако Ли и Флийт са прави, дежурният офицер е поел наистина безумен риск, продължавайки да поддържа скорост около 22 възела.

В момента на катастрофата дежурни са първият помощник Уилям Мърдок и шестият помощник Дж. Муди. Разполагайки само с броени секунди, Мърдок решава да избегне челния удар и насочва кораба първо наляво, после надясно (с надеждата, че така ще заобиколи айсберга), като същевременно предава в машинното отделение заповед „Пълен назад“. За опитен капитан като него това е недопустима грешка. Според авторитетните издания по корабоплаване от онова време надежда за избягване на удара има само ако скоростта бъде УВЕЛИЧЕНА. И още нещо: при всяко положение челният удар е за предпочитане пред страничния. Последствията му биха били

страхотни, но не гибелни. Най-пагубното е тъкмо онова, което извършва Мърдок и срещу което предупреждават всички специалисти: промяна на курса и даване на заден ход. Както става ясно и от трагичната съдба на „Титаник“.

В следващите секунди айсбергът се плъзва покрай корпуса и го разпорва на дължина около 100 метра. В трюмовете нахлува вода. От този момент нататък корабът е обречен. Въпреки отчаяните усилия на екипажа, след 2 часа и 40 минути „Титаник“ изчезва под вълните на океана.

Надигаш глава от книгите и с учудване откриваш, че трите часа са минали. Запиши кодова дума ПРИЧИНИ и ако времето ти за четене е свършило, продължи на **96**.

Ако до затварянето на библиотеката има още време, отбележи в дневника колко ти остава и премини на **153**.

— Не ме гледайте тъй, сякаш съм луд — раздразнено казваш ти.
— Корабът наистина ще потъне.

— Но как, за Бога? — нетърпеливо възкликва Андрюс. — Добре, мистър Бейли, ние с вас сме разумни хора. Аз съм конструкторът на този кораб. Убедете ме, че може да потъне, и ще ви сваля шапка. Това ще бъде принос в теорията на корабостроенето.

Усмивката му става леко иронична, но ти отпусках длани върху масата и отговаряш сериозно:

— Отлично! Да говорим като разумни хора. Представете си, че има пробойни не в четири, а в първите пет, може би дори шест отсека. Ще потъне ли „Титаник“.

Андрюс се замисля за момент, после откровено отговаря:

— Да, без съмнение. Но вече ви казах, това може да стане само при пряк обстрел от военни кораби.

— А при сблъсък с айсберг?

— В никакъв случай! Казах ви, едно челно сблъскване...

— Говоря за страничен удар — прекъсваш го ти.

— При страничен удар ще пострадат най-много два отсека, за това също говорихме.

Изчакваш няколко секунди, после бавно изричаш:

— А ако айсбергът се плъзне покрай корпуса?

За момент погледът на Андрюс се замъглява, сякаш си представя картината. Лицето му леко пребледнява. Чуваш го как промърморва:

— При тази маса... Не, изключено! — Той те поглежда рязко. — Това просто не може да стане, мистър Бейли. Айсбергът...

Внезапно в каютата нахълтват четирима едри моряци, придружени от стюарда, който пристъпва към масата.

— Сър, чух този нелеп разговор и си помислих, че...

— Вън! — отсича Андрюс, проявявайки грубост за пръв път откакто го познаваш. — Разговорът ми с джентълмена е теоретичен и крайно интересен. — Той изчаква моряците да излязат и продължава: — Както вече казах, мистър Бейли, теорията ви е просто невъзможна

за осъществяване. Има дежурен офицер, има наблюдатели. През цялото денонощие. Айсбергът ще бъде забелязан отдалече, а не в последния момент.

— И през нощта ли? Не забравяйте, сега няма луна.

— Ако видимостта е лоша, скоростта ще бъде намалена.

— Сериозно? — усмихваш се ти. — Мистър Андрюс, вие по-добре от мен познавате мистър Исмей. Според вас дали ще позволи на капитан Смит да намали скоростта.

— На борда мистър Исмей няма думата — неуверено възразява Андрюс, но отново среща усмивката ти. — Добре, нека скоростта да е максимална. Нека няма пълна видимост. Но все пак времето е ясно. Айсбергът ще бъде забелязан. Или може би сега ще ми кажете, че наскоро се е преобърнал и е по-тъмен от другите?

— Точно така. Освен това сам виждате, морето е съвършено спокойно и през нощта около айсберга няма да има фосфоресциращ прибой.

— Тогава... Тогава все пак ще го забележат и дежурният офицер ще реагира. Поне в последния момент.

— Съвършено правилно. С опит да избегне сблъсъка... и познайте какво ще стане.

Андрюс пребледнява още повече. После изведнъж скача и с победоносен смях грабва една книга.

— Знаете ли какво е това, мистър Бейли? „Съвременно корабоплаване“, един от най-широко използваните морски наръчници, издаден само преди две години. Чуйте сега какво пише в него тъкмо за случай като вашия. — Той набързо прелиства и почва да чете на висок глас: — „Мнозина вахтени офицери при подобна ситуация ще се помъчат да отклонят кораба от заплахата и същевременно ще дадат пълен назад. Но такива действия по-скоро ще предизвикат сблъсък, отколкото да го предотвратят. Завоят може да бъде оправдан, ако опасността е толкова голяма, че изисква незабавно отклонение. При тази ситуация, ако е възможно, трябва да се увеличи скоростта, а завоят с намалена скорост е най-сигурният начин да бъде предизвикан сблъсък.“ Последното е подчертано в текста, мистър Бейли! Бъдете уверен, че нашите офицери са чели този текст стотици пъти. И вие искате да ме убедите, че някой от тях ще сбърка? Изключено! В краен случай те ще предпочетат челния сблъсък, но никой от тях не е такъв

безумец, че да подложи борда за страничен удар. Уффф! Ама че ме изплашихте. Умен човек сте, мистър Бейли, и разбирате от корабоплаване, но май имате прекалено развинтена фантазия.

Сега Андрюс изглежда безкрайно облекчен и ти разбираш, че за нищо на света няма да ти повярва.

Мини на **198**.

За беда не ти хрумва друга личност, освен генералният директор Исмей, когото видя снощи. Имаш впечатлението, че под високомерната маска се крие малодушен характер. Може би твоето предсказание ще го впечатли. А той има възможност да се обърне пряко към капитана.

Все още се колебаеш, но все пак излизаш и се изкачваш на лодъчната палуба. Макар че си от втора класа, дежурните моряци те пропускат — все пак днес е тържествен ден. Виж, ако беше от трета класа... Британското общество от началото на века все още е разделено на ясно изразени слоеве.

Мини на [217](#).

Лайтольър изтърсва цветиста ругатня... и изведнъж се разсмива гръмогласно.

— Ама че съм глупак! Мислех си какво ли не... а вие сте най-обикновен мошеник. Довиждане, мистър пророк!

И той поема към мостика, като продължава да се подсмива иронично. Запиши кодова дума МОШЕНИК.

Уви, въпреки огромните си размери „Титаник“ не е по-голям от обикновено село. И също като в обикновено село клюките в него се разпространяват с мълниеносна бързина. Скоро от носа до кърмата, от лодъчната палуба до най-дълбокия трюм знаят историята за фалшивия пророк. Естествено, примесена с куп пикантни измислици. Вече никой няма да ти повярва. Задраскай кодови думи ПРОРОК, ГАДАТЕЛ, ЯСНОВИДЕЦ и ПРЕДСКАЗАТЕЛ (ако ги имаш), а след това премини на [199](#).

Сега вече можеш спокойно да се прибереш и да чакаш вечерта. Щом зад прозорците пада мрак, ти си лягаш облечен, като не забравяш да пъхнеш парите в пазвата си. Но сънят дълго не идва. Най-сетне започваш да се унасяш... и в този момент отново чуваш познатия странен глас.

Продължи на [159](#).

Ден трети — петък, 12 април 1912 г.

Утрото е ясно и слънчево. Тук-там най-запалените спортисти навъртат километри с бърза крачка по безкрайните палуби. Други са предпочели плувния басейн (истинско чудо — за пръв път има кораб с плуven басейн!), гимнастическия салон, игрището за мини-голф или корта за тенис. По-кротките души са насядали на масичките за бридж или в откритите кафенета, а за най-ленивите има удобни шезлонги.

Отвсякъде ви обкръжава спокоен, почти равен океан. Само зад кърмата се белее широка, пенеста диря, оставяна от неуморните винтове. Отправяш поглед напред и те обзема мрачната мисъл, че нейде там чака гибелта на повечето от хората наоколо.

Хигинс обаче си няма и капка понятие за това. Жизнерадостен и весел, той крои планове как ще развърти търговия, когато стигне в Ню Йорк. Даваш си вид, че го слушаш, но всъщност и ти кроиш планове. За това как да го спасиш.

Ако имаш кодова дума ПРОРОК, мини на [25](#).

Ако имаш кодова дума ГАДАТЕЛ, продължи на [68](#).

Ако имаш кодова дума ЯСНОВИДЕЦ, прехвърли се на [93](#).

Ако имаш кодова дума ПРЕДСКАЗАТЕЛ, попадаш на [157](#).

Ако имаш две от горните думи, избери произволно една от тях.

А ако нямаш нито една, продължи на [199](#).

— Права си, мила — усмихва се милионерът. — Подобни журналисти заслужават само похвала. Е, мистър Бейли, питайте.

— Въпросът ми е съвсем обикновен, сър. Какви са впечатленията ви от Британия и британците.

— О, това ли било? Чудесни хора. Обаятелни, учтиви... и донякъде ексцентрични, трябва да призная.

— Така е — кимваш ти. — Смятат ни за ексцентрични. А какво ще кажете за облозите?

Астор се разсмива.

— Това май е ваша национална страст. Вие обзалагате ли се, мистър Бейли?

— При всеки удобен случай! Какво ще речете да се обзаложим в момента? На пет лири?

Твоят събеседник презрително подвива устни.

— Пет лири? Нека да са пет от ваша страна, но аз залагам двайсет. А за какво ще се обзаложим?

Бързо посочваш закотвения в далечината „Ню Йорк“.

— Виждате ли онзи кораб? Обзалагам се на пет лири срещу вашите двайсет, че потеглянето ни няма да мине без инцидент с него.

Астор поглежда нататък, после въздъхва.

— Не искам да ви оцетявам, мистър Бейли. Не ми изглеждате чак толкова богат. Откажете се от облога, докато е време. Просто нямате представа с колко опитен капитан плаваме. Докато той е на мостика, инциденти няма да има.

— Ще видим — отвърщаш ти. — Приятен ден, сър. Ще чакам да ми изпратите двайсетте лири.

— Или да си потърся моите пет — разпалено отвърща Астор. — Не съм опрял до тях, но непременно ще си ги потърся, за да ви дам добър урок. Между нас казано, не обичам много разните самозвани гадатели.

Запиши кодова дума ГАДАТЕЛ. Ако имаш кодова дума ПРОРОК или ПРЕДСКАЗАТЕЛ, мини на [122](#).

Ако имаш кодова дума ШАМАН, прехвърли се на **245**.
Ако нямаш нито една от тези думи, продължи на **260**.

На лодъчната палуба са се стълпили множество пътници от първа класа, между тях забелязваш и неколцина усмихнати офицери — компанията „Уайт стар лайн“ държи да покаже на своите клиенти, че членовете на екипажа са техни приятели. Тук-там се мяркат и поскромни хора от втора класа, разликата веднага бие на очи. Именно от втора класа са двете жени близо до теб, които оживено си шушукат.

— Виждаш ли го онзи там? Дето маха с ръка към кея. Това е генералният директор на компанията.

Ти сам вече си забелязал Исмей, но решаваш, че си струва да се вслушаш в разговора. Жените май са доста добре осведомени за личностите на борда.

— Ами онзи красив мъж с прошарената коса?

— А, не му хвърляй око, Меги! Това е Джон Джейкъб Астор, един от най-богатите хора на света. Виждаш ли момичето до него? Познай каква му е?

— Да не би?...

— Позна, скъпа! Жена му е! Осемнайсетгодишна, а той е на четирийсет и седем! Миналата година се разведе заради нея и избягаха от скандала в Европа. Сега се завръщат.

— Скандално! Ами онзи красив офицер?

— Скъпа, днес май всички мъже ти се виждат красиви. Е, не споря, мъжествен човек. Това е Чарлс Лайтольър, втори помощник. Разправят, че бил назначен за първи помощник, обаче станали някакви размествания. Сигурно е било ужасно неприятно за него... Нали помниш, когато искаха да понижат твоя Фреди...

Остатъкът от разговора не представлява интерес за теб. Хвърляш поглед към Исмей, после се поколебаваш. Към кого ще се обърнеш?

Към Брус Исмей — мини на [202](#).

Към втория помощник Лайтольър — продължи на [228](#).

Към Джон Джейкъб Астор — прехвърли се на [237](#).

Няма да осъществяваш плана „Оракул“ и ще слезеш в каютата, за да обсъдиш предстоящите си действия — попадаш на [98](#).

Ритваш внезапно Кемиш в слабините и той се търкулва настрани. Младият огняр с учудване се обръща към теб, но преди да успее да направи каквото и да било, получава саблен удар по шията и се просва до Кемиш. Сетне побягваш надолу, преди останалите огняри да са се покатерили по стълбичката. Настава безумно меле. Раздавайки отчаяни удари наляво и надясно, успяваш да си пробиеш път до изхода и да хукнеш към горните палуби.

Опитът ти за саботаж се провали. Върни се на **104** и избери нещо друго.

По дяволите, времето не достига! За изясняване на въпроса с лодките ще ти трябва още един час. Ако си съгласен да пожертваш това време, ще трябва да поправиш графика си и да преминеш на **173**.

Ако предпочиташ да продължиш проучването по план, прехвърли се на **130**.

Този път не ти провървя. Можеш да опиташ още веднъж — но само веднъж! Към кого ще се обърнеш?

Към Брус Исмей — мини на [202](#).

Към Джон Джейкъб Астор — прехвърли се на [237](#).

Няма да осъществяваш плана „Оракул“ и ще слезеш в каютата, за да обсъдиш предстоящите си действия — попадаш на [98](#).

— Елате с мен, сър — казваш ти и повеждаш Исмей към каютата си. — Става дума за изключително деликатни държавни дела. Не бих си позволил да ги обсъждам на открито.

За щастие твоят съсед по каюта отново е духнал нанякъде. Поканваш Исмей да седне и бавно започваш:

— Излишно е да ви обяснявам какво представлява „Титаник“. Знаете го много по-добре от мен. Това е символ на днешна Британия, на прогреса, на доблестните мъже като вас. Символ на новия век. Ала знаете също, че има черни сили, които не спират пред нищо. Да ги посочвам ли? Нихилисти, анархисти, терористи, комунисти... цялата тая долнопробна паплач, която с радост би загасила и слънцето, стига да можеше. „Титаник“ е под заплаха, сър. А може би дори и лично вашият живот.

— Кой сте вие, мистър Бейли? — прошепва Исмей с пресипнал глас.

— Разбирате го много добре, сър. Докато над Британия се простират чуждоземни сенки, трябва да има и хора, които да се борят, скрити дълбоко в мрака. Аз съм просто един от тези безименни хора. Настоявам за съдействие и пълна дискретност. Не споделяйте с никого... дори с капитан Смит.

— Не мога да обещаю това — трепва Исмей. — Най-много... Най-много да забравя този разговор, все едно, че никога не сме се срещали. Без доказателства...

И той се изправя.

Умът ти работи напрегнато. Ако имаш в багажа си динамит, мини на [241](#).

Ако нямаш динамит, но имаш револвер, продължи на [258](#).

Ако нямаш нито едното, нито другото, прехвърли се на [275](#).

В добрата стара Англия скандалите никога не са били на почит — особено когато става дума за никому неизвестна личност като теб (защото не смееш да извадиш фалшивото препоръчително писмо). След няколко минути размяна на остри реплики, във фоайето изниква полицаи, повикан от портиера.

Един час по-късно вече стоиш пред съдията и изслушваш присъдата си: трийсет дни затвор за нарушаване на обществения ред. Управата на хотел „Саут-Уестърн“ ще продаде част от багажа ти, за да покрие сметката.

Е, един месец ще изтърпиш някак. Само че задачата ти е провалена — Хигинс ще загине заедно с „Титаник“. А когато излезеш от затвора, ще трябва да прекараш живота си в първата половина на 20-ти век... Друг път действай по-предпазливо!

— Така значи! — избухва Лайтолър. — Е, добре, мистър пророк! Тъкмо имам една загадка за вас. Виждате ли наблюдателния кош на предната мачта? Дежурните матроси вече за втори път ми се оплакват, че биноклите им са изчезнали някъде. А трябваше да са там, в коша. Щом сте пророк, кажете къде да ги търсим тия проклети бинокли!

Какво ще му отговориш?

„Не знам“ — мини на **169**.

„В каютата на капитана“ — продължи на **213**.

„У първия помощник Мърдок“ — прехвърли се на **232**.

„Във вашата каюта“ — попадаш на **247**.

„На място са, просто матросите не са ги забелязали“ — отгърни на **265**.

Ако разчиташ на Брус Исмей, изчакай вечерта на 14 април и премини на **288**.

Ако му нямаш доверие, върни се на **172** и избери нещо друго.

Още преди да стигнеш до пристанището, виждаш „Титаник“... и за миг дъхът ти спира. Корабът наистина е огромен и става все по-огромен с всяка крачка към него. Но същевременно, въпреки чудовищните размери, в него има удивителна изящност. Надстройките са бели, корпусът — черен със златна ивица по цялата дължина. На главната мачта се развява триъгълният червен флаг на компанията с бяла звезда.

Дълго стоиш на кея, обзет от възхищение... и мрачни мисли за предстоящата съдба на величавия океански красавец.

Ако имаш кодова дума ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ или ОРАКУЛ, мини на **203**.

В противен случай продължи на **240**.

— Но това ще стане, повярвайте ми! — отчаяно възкликваш ти.
— Зная го със сигурност!

— Няма как да го знаете със сигурност — просто защото е невъзможно. Изглеждате ми разумен човек, мистър Бейли. Хайде, успокойте се. Няма опасност „Титаник“ да потъне.

Ще кажеш ли на Андрюс, че идваш от бъдещето? Ако решиш да рискуваш, мини на **69**.

Ако предпочиташ да отклониш разговора към устройството на кораба, продължи на **198**.

— Това някаква шега ли е, сър? — трепва разпоредителят. — Е, вие си знаете най-добре. Щом плащате...

Мини на [292](#).

Когато заставаш пред Лайтолър, снажният офицер те оглежда с хладна учтивост.

— Какво обичате, сър?

Вече си обмислил примамката — такава, на която не би устоял нито един истински британец.

— Офицер, обичате ли да се обзалагате?

Върху строгото лице на Лайтолър бавно трепна усмивка.

— То се знае. Стига да печеля, разбира се.

— Е, добре. Нека се обзаложим на пет лири, че мога подробно да ви предскажа какво ще стане при потеглянето на „Титаник“.

Лайтолър пренебрежително махва с ръка.

— Това и аз го мога.

— Не, сър — настояваш ти. — Нека се уговорим така: вие сам ще решите дали е било пророчество, или не.

Офицерът присвива очи и рязко отсича:

— Първо да видя парите.

Ех, не е хубаво да бъдеш пътник от втора класа. Добре поне, че не си от трета — кой знае дали Лайтолър изобщо щеше да разговаря с теб. Имаш ли пет лири?

Да — мини на [233](#).

Не — продължи на [250](#).

Младата жена ахва и се свлича в най-близкото кресло. Освирепелият Астор безцеремонно те изхвърля навън и преди да затръшне вратата, изръмжава:

— Повече да не ми се мяркаш, проклет шарлатан!

Задраскай кодова дума ЯСНОВИДЕЦ.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на [215](#) и направи нов избор.

В противен случай отново отиваш при Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на [199](#).

Вечерята е типично английска — питателна и безвкусна. Вече привършваш, когато една реплика на салонния управител привлича вниманието ти:

— Заповядайте, мистър Исмей!

Обръщаш се. На съседната маса тъкмо сядат двама мъже. Единият е мършав, висок, мустакат, с остри черти и високомерно подвити устни. Няма съмнение, че пред теб стои генералният директор на „Уайт стар лайн“ Брус Исмей. Спътникът му е малко по-набит, с широко и одухотворено лице.

По принцип знаеш, че в началото на века не е твърде възпитано да започваш разговор с непознати. Но случаят просто не е за изпускане. Пък и нали онези от бъдещето казаха, че имаш добри препоръки. Ставаш, пристъпваш към съседната маса и леко се покланяш.

— Мистър Исмей? Позволете да се представя. Джон Бейли от „Таймс“.

За момент Исмей те поглежда почти шокирано, после бавно кимва и лицето му поомеква.

— А, Бейли. Да, да, спомням си. Ще ви имам предвид. Но не сега, мистър Бейли, не сега. Утре двамата с мистър Андрюс трябва да ставаме още по тъмно. — Той лицемерно въздъхва. — Толкова грижи, толкова напрежение... Всичко се е струпало върху нас двамата. Нали така? — обръща се той към своя спътник, който само кимва мълчаливо, с лека усмивка. — Да, така е. Обадете ми се утре след потеглянето, мистър Бейли. Непременно ми се обадете. Приятна вечер.

Разбираш, че разговорът е приключен. Качваш се в стаята си и въпреки тревогите около предстоящото пътуване, прекарваш сравнително спокойна нощ.

На следващия ден ставаш рано, събираш багажа си и сваляш куфара във фоайето.

— Добро утро, мистър Бейли — учтиво поздравява дежурният на рецепцията. — Заповядайте сметката. Точно пет лири.

Ако имаш исканата сума, най-добре е да платиш без възражения.
Отбележи този разход в дневника и премини на **195**.
Ако нямаш толкова пари, продължи на **204**.

Спомняш си за безучастния „Калифорниън“ само на няколко километра от потъващия „Титаник“. Една навременна радиограма тази вечер би могла да промени нещата.

Ако това ти се струва добра идея, мини на [192](#).

Ако предпочиташ направо да предупредиш Астор, продължи на [254](#).

Мини на [213](#).

Недоверието на Лайтолър е обидно, но ти безропотно му показваш парите. Офицерът кимва.

— Слушам ви.

— Това, което казвам, ще ви се стори пълна безсмислица, но моля да го запомните добре. Чуйте, сър. Заради шест стоманени въжета много скоро ще минем само на метър от Ню Йорк. Запомнихте ли?

Офицерът невъзмутимо повтаря:

— Разбрано. Заради шест стоманени въжета много скоро ще минем само на метър от Ню Йорк. И кога ще мога да преценя дали сте пророк?

— Още днес.

Вторият помощник изведнъж избухва в буен смях.

— Запомних добре, сър. Още днес ще ви потърся, за да си прибера петте лири. Приятен ден.

Запиши кодова дума ПРОРОК. Ако имаш кодова дума ПРЕДСКАЗАТЕЛ, ЯСНОВИДЕЦ или ГАДАТЕЛ, мини на [122](#).

Ако нямаш нито една от тези кодови думи, продължи на [255](#).

Исмей пребледнява.

— Аз... разбира се... пълно съдействие...

— И дискретност! — строго напомняш ти.

— Да, и дискретност.

Успехът ти изглежда несъмнен. На коя дата провеждаш този разговор?

На 12 април — мини на **268**.

На 14 април — продължи на **280**.

— Ами ако ви кажа, че съм дошъл да спася всички от гибел? Че след два дни корабът ще се блъсне в айсберг и ще потъне?

— „Титаник“ е непотопим! — възразява Лайтолър, но гласът му съвсем не звучи уверено.

— Добре тогава. Изслушайте ме и си представете. Нощ. Луна няма. Преобърнат наскоро айсберг, мисля, че моряците ги наричат „черни айсберги“. Поразително безветрие — океанът е гладък като стъкло. Затова няма и фосфоресциращ прибой около айсберга. Наблюдателите го забелязват едва на четвърт миля. Дежурният офицер трябва да реагира за броени секунди... и допуска грешка. Вместо да предпочете челен удар, той опитва да маневрира. Айсбергът разпорва корпуса на дължина триста фута. Пет отсека, мистър Лайтолър! Или може би шест! А знаете ли колко места има в спасителните лодки?

По челото на Лайтолър избива пот. Очите му трескаво светят.

— Какво искате, мистър Бейли? — прошепва той.

— Искам вечерта на 14 април корабът да се движи с безопасна скорост. Само една вечер! Иначе това ще се случи. Точно в 23.40.

— След моята вахта — въздъхва офицерът. — Значи... Мърдок...

— Има ли значение? Всички сме на този кораб. Защо не направите нещо?

От устните на Лайтолър изведнъж се изтръгва горчив смях.

— Защо ли? Ще ви кажа защо. Защото всички ние, от капитан Смит до последния огняр, сме пионки в ръцете на „Уайт стар лайн“. Или кучета, ако предпочитате. Верни до смърт. От нас искат в името на бързината и печалбата да си затваряме очите. И ние ще ги затваряме, та ако ще сам дяволът да се изпречи на пътя ни. Такава е истината, мистър Бейли. Затова не ме питайте дали ви вярвам. Това няма ни най-малко значение. Ако ви вярвам, трябва още сега да взема служебния револвер и да се застрелям. Или... просто да си затварям очите. Сбогом, мистър Бейли. Ще сторя каквото мога, но не се надявайте. То няма да е много.

— И ще осъдите на смърт хиляда и петстотин души?

— Ще си затворям очите — повтаря Лайтолър. — Ще се надявам. А ако греша... ще загина заедно с тях.

И той с бавни крачки тръгва обратно към офицерските каюти. Запиши кодова дума ОТЧАЯНИЕ.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на **215** и направи нов избор.

В противен случай отново заставаш до Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на **199**.

Ако разчиташ на Брус Исмей, изчакай вечерта на 14 април и премини на [256](#).

Ако му нямаш доверие, върни се на [172](#) и избери нещо друго.

Милионерът те оглежда със спокоен интерес, но без следа от надменност.

— Какво обичате, сър?

Леко повдигаш шапката си към него и удивително младата мисис Астор.

— Разрешете да се представя. Джон Бейли от „Таймс“.

Грижливо подрязаните мустачки на милионера трепват презрително.

— Само никакви въпроси за брака ми с...

— В никакъв случай, сър — прекъсваш го ти. — За един почтен журналист е недопустимо да се меси в личния живот на хората.

Този път интересът на Астор вече е съвсем явен.

— Странен човек сте, мистър Бейли. Чудно как сте оцелял в занаята си с толкова старомодни възгледи. Но все пак се радвам да чуя поне веднъж израза „почтен журналист“.

— Аз също, скъпи — намесва се младичката мисис Астор. — Ако имаше повече журналисти като този мистър Бейли, нямаше да се наложи да бягаме чак в Европа.

Виждаш, че и двамата съпрузи са благосклонно настроени. Към кого ще насочиш плана „Оракул“?

Към младата мисис Астор — мини на **207**.

Към нейния съпруг — продължи на **216**.

Да, идеята не е лоша! Можеш да се представиш за агент от тайните служби и да настояваш за пълна секретност. Ако разиграеш умело ролята си, не е изключено да получиш съдействието на Исмей. Остава само един въпрос: кога да го сториш?

Още сега — мини на [221](#).

Вечерта преди катастрофата — продължи на [267](#).

Ако се откажеш от този вариант и продължиш с плана „Оракул“, прехвърли се на [251](#).

Загледани напред, двамата наблюдатели изобщо не забелязват какво вършиш. Бързо прерязваш кабела колкото се може по-далеч от наблюдателницата, после с облекчение прибираш ножа.

В ледената нощ сякаш е замръзнало и времето. Минутите се влачат безкрайно бавно... и все пак гибелният час приближава. Изведнъж Флийт удря три пъти сигналната камбана, грабва телефона и изрича с напрегнат глас:

— Айсберг. Точно по носа. Ало! Ало... Чувате ли ме? Не работи...

— Какво има? — долита вик откъм мостика.

— Айсберг! — изкрещява Флийт. Точно по носа.

След това оставя слушалката и с ужас се втрещва напред, където от мрака бавно изплува някаква тъмна грамада. Вече е късно за маневриране. Раздава се оглушителен трясък... и пред очите ти металната броня на носа почва да се огъва като картон.

Трескаво се смъкваш надолу по скобите и изтичваш към втора класа. Трябва да си готов, ако се наложи да спасяваш Хигинс.

Ала не се налага. На разсъмване „Титаник“ все още е на вода. Наводнени са само два носови отсека. Към вас бързат на помощ „Карпатия“ и „Олимпик“. Пътниците ще бъдат прехвърлени на тях и след няколко дни ще слязат в Ню Йорк, без дори да подозират каква страшна заплаха е минала на косъм от тях.

Предстои ти да живееш до края на дните си в първата половина на 20-ти век. Но няма това е скъпа цена, когато си успял да постигнеш една невъзможна победа?

— Ще потъне, от мен да го знаеш! — сепва те нечий грубоват глас.

Стреснато се обръщаш, но думите не са отправени към теб. Наблизо оживено разговарят двама стари моряци, без да забелязват, че ги слушаш с интерес.

— Глупости! Как ще потъне? Всички казват, че е непотопим.

— Дрън-дрън! — категорично заявява по-едрият. — Няма непотопими кораби.

— Че какво може да му се случи?

— Всичко! Тия грамадни кораби просто не са нормални. Нали го знаеш „Олимпик“?

— Знам го. Дето е като близък на тоя тук.

— А помниш ли какво стана с него през септември миналата година? Пак от нашето пристанище потегли и в пролива трябваше да се размине с крайцера „Хоук“. Да, ама като наближиха на сто метра един от друг, крайцерът взе, че зави право към „Олимпик“. Изобщо не се поддаваше на управление. Оная грамада, „Олимпик“, просто го привличаше, това е! А сега погледни ония кораби там.

— Кои? „Оушъник“ и „Ню Йорк“ ли?

— Точно те. Утре като потегли, „Титаник“ ще мине право край тях. Помни ми думата, ще стане същото като с крайцера. Ще ги притегли и като се блъснат... Абе, какво да ти разправам, не му мърда сухият док на „Титаник“.

— Ама нали са вързани, бе! Виж го само „Ню Йорк“. Шест дебели стоманени въжета!

— Какво като са стоманени? Ще се скъсат като конци — и бух! Право в „Титаник“.

— Знам ли... — промърморва колебливо по-дребният. — Може и да си прав. Помня го онзи случай с „Олимпик“. Аз да съм на мястото на капитан Смит, първо ще поискам да откарат ония кораби подалечко, пък тогава ще потегля. Ама какво да му мислим... Я ела да черпиш по едно.

И двамата се отправят към най-близката кръчма. Запиши кодова дума НЮ ЙОРК и премини на **203**.

Рязко отваряш куфара и измъкваш отвътре четирите шашки динамит.

— Виждате ли това? Един от моите тайни сътрудници го намери долу, в трета класа. Срещу кораба и видните личности на него се готви ужасен терористичен акт!

Мини на [234](#).

Лайтолър мълчаливо изважда пет лири и ти ги подава. После с усилие произнася:

— И... смятате ли да правите други предсказания?

— Може би — уклончиво отвръщаш ти. — Не днес, обаче.

Офицерът понечва да каже още нещо, но веднага прехапва устни и бързо се отдалечава към мостика.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на **215** и направи нов избор.

В противен случай отново заставаш до Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на **199**.

— Вие сте луд! — шокирано повишава глас Исмей. — Не, не сте луд. Сега разбрах! Вие сте провокатор! Изпратили са ви нашите конкуренти, за да помрачат първото плаване на „Титаник“! За тях не е представлявало никаква трудност да организират саботажа в Саутхемптън. Провокатор сте, мистър Бейли, и аз ще разкажа това на всички.

— Грешите — възразяваш ти.

— Искате да кажете, че нямам доказателства — подигравателно се усмихва Исмей. — Знам. Ще се постарая да не звучи като клевета, защото сте долен човек и можете да ме съдите. Но все пак ще разкрия на всички истината за вас.

И той се отдалечава с решителна крачка. Знаеш много добре, че ще изпълни заканата си. Запиши кодова дума ПРОВОКАТОР и задраскай следните кодови думи: ПРЕДСКАЗАТЕЛ, ЯСНОВИДЕЦ, ВТОРИ ЯСНОВИДЕЦ, ГАДАТЕЛ и ВТОРИ ГАДАТЕЛ (ако ги имаш). Задраскай и думата ПРОРОК, но само в случай, че нямаш кодова дума ВТОРИ ПРОРОК.

А сега не ти остава нищо друго, освен да се върнеш при Хигинс и да обсъдиш предстоящите си планове. Мини на [199](#).

Ако разчиташ на съдействие от мисис Астор и нейния съпруг, изчакай вечерта на 14 април и мини на [256](#).

Ако им нямаш пълно доверие, върни се на [172](#) и избери нещо друго.

Решаваш да се задоволиш само с един опит. Ако съдбата е на твоя страна, планът „Оракул“ може и да успее. Ако не... ще търсиш други начини.

Продължи на [122](#).

— Ама че телеграма — усмихва се Макелрой. — Е, добре... Де да можех и аз да получа такава.

Мини на [291](#).

Лайтолър изтърсва цветиста ругатня... и изведнъж се разсмива гръмогласно.

— Ама че съм глупак! Мислех си какво ли не... а вие сте най-обикновен мошеник. В моята каюта, значи? Чудесно! Не мърдайте никъде! Ей-сега отивам да я преровя цялата и не намеря ли биноклите, ще ви разоблича пред всички.

Личи си, че изпитва огромно облекчение. Но когато след десет минути застава отново пред теб, лицето му е толкова объркано, че неволно ти става жал.

— Що за човек сте вие, мистър Бейли? — глухо пита Лайтолър.

— Намерихте ли биноклите?

Офицерът бавно кимва.

— Да... Всъщност това е каютата на предишния втори помощник. Той напусна точно преди заминаването и сигурно ги е забравил... Кажете ми, що за човек сте? Не съм суеверен, но тия пророчества... Защо сте дошъл на този кораб?

Запиши кодова дума ВТОРИ ПРОРОК

Ще се опиташ ли сега да го предупредиш за заплахата?

Да — мини на [235](#).

Не — продължи на [262](#).

Вече нямаш почти никакви възможности за действие. Времето за плана „Оракул“ (ако изобщо се го предвиждал) е отминало. Да обикаляш и да разправяш за неизбежната гибел... Не, в никакъв случай. Най-много да те сметнат за луд и да те затворят някъде.

Ако имаш кодова дума СПАСЕНИЕ, мини на **263**.

В противен случай продължи на **289**.

— Трябва да поговорим насаме — обръщаш се ти към Астор.
Той се вглежда в лицето ти за момент, после кимва на съпругата си.

— Прибирай се скъпа. Аз ще дойда след малко.

— И ще ми разкажеш всичко, нали?

— Непременно, скъпа, непременно.

Когато оставате сами, милионерът те дръпва в един безлюден ъгъл.

— Казвайте сега, мистър Бейли. Не крия, че вашите демонстрации ме впечатлиха.

Ако имаш кодова дума СПАСЕНИЕ, мини на [231](#).

В противен случай продължи на [254](#).

— Така си и мислех! — презрително изсумтява Лайтольър и ти обръща гръб.

Запиши кодова дума ШАМАН. Ако имаш кодова дума ГАДАТЕЛ, ЯСНОВИДЕЦ или ПРЕДСКАЗАТЕЛ, мини на [245](#).

Ако нямаш нито една от тези думи, продължи на [220](#).

Какво ще отговориш?

„Убедихте се в силата на моите предсказания. Сега искам да ви кажа, че след два дни «Титаник» ще потъне“ — мини на [243](#).

„Нека изчакаме, сър. В неделя преди вечеря ще ви направя още едно малко предсказание, а после ще дойде часът на истината“ — продължи на [270](#).

Ако разчиташ на съдействие от Джон Джейкъб Астор, изчакай вечерта на 14 април и мини на [256](#).

Ако му нямаш пълно доверие, върни се на [172](#) и избери нещо друго.

— Виждаш ли, скъпи! — звънко се размива мисис Астор. — Няма от какво да се боим. Най-прекрасното нещо на света... О, мистър Бейли, не ме измъчвайте. Просто изгарям от любопитство. Кое е най-прекрасното нещо на света? Диамантите? Палтата от самур? Изгревът над пирамидите?

— Нещо, което дори вашият съпруг не може да купи — отвръщаш ти. — Но сега не мога да го разкрия. Спомняте ли си какво казах преди два дни?

— О, да! Беше толкова загадъчно. Шест стоманени въжета и само на метър от Ню Йорк. Когато зърнах кърмата на онзи кораб, изведнъж си помислих: „О, Господи! Та той го знаеше!“. Искан да ви потърся веднага, но съпругът ми възразяваше. Смята, че не бива да се нервирам.

— Не се нервирате в никакъв случай, но така ще бъде и сега, мисис Астор. В неделя малко преди вечеря ще ви предложи още една загадка, а веднага след това ще дойде ред на онова... най-прекрасното.

— Вие сте чудесен човек, мистър Бейли! — възкликва младата жена, после шеговито добавя: — И ужасно жесток! Питате ли ме как ще дочакам да дойде неделя вечер? Непременно, непременно елате!

— За съжаление такава е същността на ясновидството, скъпа лейди — обясняваш ти. — Разкрием ли бъдещето докрай, може и да не се сбъдне. Довиждане до неделя!

Астор те изпраща до коридора и на раздяла здраво стиска ръката ти.

— Благодаря, Бейли. — Това, че пропуска официалното „мистър“, звучи обнадеждаващо. — Успокоихте жена ми, дори я развеселихте. Сериозни ли бяха тия приказки за най-прекрасното?

— Напълно сериозни — уверяваш го ти.

— Добре тогава. Ще ви чакаме в неделя преди вечеря.

Запиши кодова дума ВТОРИ ЯСНОВИДЕЦ.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на [215](#) и направи нов избор.

В противен случай отново отиваш при Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на [199](#).

— Чуйте добре, сър — казваш ти. — Не крия, че досегашните изпълнения бяха доста евтини трикове, но направих всичко това, за да повярвате на третото предсказание. Тази вечер в 23.40 „Титаник“ ще се сблъска с айсберг и ще потъне. В спасителните лодки няма място за всички. Съпругата ви ще се спаси... но вие ще загинете заедно с кораба. Разберете, мистър Астор, предлагам ви най-скъпото и най-прекрасно нещо на този свят — живота!

Милионерът въздъхва и уморено потрива чело.

— Говорите ми невероятни неща... и все пак с очите си видях как вашите предсказания се сбъдват. Ще сторя всичко възможно, мистър Бейли, повярвайте ми. Ако трябва, лично ще отмъкна капитан Смит на мостика.

И той се отдалечава. Изпращаш го с усмивка. Не се съмняваш в успеха.

Ала съвсем не ти е до усмивки два часа по-късно, когато мощен тласък те подхвърля на койката. Сблъсъкът! Астор не е успял да убеди капитана!

Скачаш като луд. Катастрофата те е заварила неподготвен! Сега трябва отново да решаваш и час по-скоро да намериш Хигинс. Ако смяташ, че някои от предметите, с които разполагаш, могат да ти потръбват, сложи ги в пътната си чанта (едва ли ще имаш възможност да се връщаш за тях). След това, ако имаш кодова дума **ВТОРИ ПРОРОК**, премини на **178**.

Ако нямаш такава кодова дума, продължи на **147**.

Оглеждаш тълпата по лодъчната палуба. Все още ти остава време да изпробваш плана „Оракул“ с още някого. Кого ще избереш?

Генералния директор Исмей — мини на [202](#).

Джон Джейкъб Астор — продължи на [237](#).

Ще се задоволиш със стореното дотук — попадаш на [245](#).

Малко преди вечеря на 14 април стоите в салона на първа класа, недалеч от парадното стълбище. Не си отговорил на нито един от въпросите, защото знаеш, че успехът на плана „Оракул“ зависи от изненадата. Трябва да докажеш, че умееш да предсказваш събитията.

— Но какво?...

— Шшшшт! — вдигаш пръст пред устните си. — Още малко и ще видите.

Наблизо група богати пътници играят бридж. Неочаквано една млада жена оставя картите и се изправя.

— Извинявайте, ще отида да се преоблека за вечеря.

— Гледайте сега! — прошепваш ти.

Жената прави няколко крачки по стълбите, сетне внезапно се подхлъзва и пада. Наоколо се раздават викове.

— Бързо!

— Помогнете!

— Повикайте доктор О'Лафлин!

— Горката жена!

Отдръпваш се към стената и тържествено изваждаш запечатан плик. Помниш наизуст думите, които съдържа: НА 14 АПРИЛ МАЛКО ПРЕДИ ВЕЧЕРЯ МИСИС РЕНЕ ХАРИС ЩЕ СЕ ПОДХЛЪЗНЕ ПО СТЪЛБИТЕ И ЩЕ СИ СЧУПИ РЪКАТА.

С кого си дошъл?

С Астор и неговата съпруга (независимо с кого точно си имал работа, идват и двамата) — мини на **249**.

С Исмей — продължи на **101**.

С Лайтолър — попадаш на **18**.

Мини на [242](#).

Рязко отваряш куфара и измъкваш отвътре револвера.

— Виждате ли това? Един от моите тайни сътрудници го намери долу, в трета класа. А докладва, че е забелязал и динамит. Срещу кораба и видните личности на него се готви ужасен терористичен акт!

Усещаш, че Исмей се колебае. Дали ще ти повярва? За да го разбереш, премини по свой избор на [234](#) или [278](#).

Ако разчиташ на 14 април вечерта да убедиш с ново предсказание Лайтолър и да му разкажеш за катастрофата, мини на [256](#).

Ако му нямаш пълно доверие, върни се на [172](#) и избери нещо друго.

Отдалечаваш се от богатата двойка. Все още ти остава време да изпробваш плана „Оракул“ с още някого. Кого ще избереш?

Генералния директор Исмей — мини на [202](#).

Втория помощник Лайтолър — продължи на [228](#).

Ще се задоволиш със стореното дотук — попадаш на [245](#).

Ако разчиташ, че вторият помощник Лайтолър ще вземе мерки да предотврати катастрофата, изчакай вечерта на 14 април и мини на [282](#).

Ако му нямаш пълно доверие, върни се на [172](#) и избери нещо друго.

— Нека не говорим сега за това — отвръщаш ти.

Лайтолър те поглежда втренчено и се отдалечава, без да каже нищо.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на [215](#) и направи нов избор.

В противен случай отново заставаш до Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на [199](#).

Спомняш си за безучастния „Калифорниън“ само на няколко мили от „Титаник“ в страшните часове. Може би има начин чрез радиограма да привлечеш вниманието на капитан Лорд, преди да е станало късно... и преди неговият радист да е напуснал поста си. Ако избереш този начин на действие, мини на [205](#).

Ако подобен план не ти харесва, избор просто нямаш — мини на [289](#).

Този път препоръчителното писмо ти свършва добра работа. Макар и малко колебливо, капитан Смит дава своята благословия. И защо не — нека читателите споделят вълнението на журналиста, прекарал един ден заедно с неуморните корабни радисти.

Радистите нямат нищо против компанията ти — дори се радват, че от време на време им вършиш дребни услуги. Но за дежурните офицери се превръщаш в истинска напаст — носиш им всяка радиograma с предупреждение за айсберги и по няколко пъти проверяваш дали са я прочели.

Търпят те докато могат. Най-сетне около 22.00 току-що застъпилият първи помощник Мърдок не издържа.

— Оставете ни да си гледаме работата, мистър Бейли! Разбрах ви, стига толкова! Лично ще взема всички необходими мерки. А сега си вървете в каютата, за да не се наложи да ви осигуря придружители.

Прибираш се усмихнат. Вече не се съмняваш в успеха.

Ала съвсем не ти е до усмивки половин час по-късно, когато мощен тласък те подхвърля на койката. Сблъсъкът! Мърдок не е изпълнил обещанието си!

Скачаш като луд. Катастрофата те е заварила неподготвен! Сега трябва отново да решаваш и час по-скоро да намериш Хигинс. Ако смяташ, че някои от предметите, с които разполагаш, могат да ти потрябват, сложи ги в пътната си чанта (едва ли ще имаш възможност да се връщаш за тях). След това, ако имаш кодова дума ВТОРИ ПРОРОК, премини на **178**.

Ако нямаш такава кодова дума, продължи на **147**.

Мини на [213](#).

Облакътени на заоблената метална стена, тримата се вглеждате напрегнато в синята нощ. Трябва да признаеш, че не различаваш в тъмнината отпред абсолютно нищо. Но това не е и целта ти. Напротив, имаш съвсем други намерения. Хвърляш поглед към специалния телефон — оттук наблюдателите уведомяват мостика за забелязани по курса препятствия. Не е зле да си по-близо до него. И дори...

Ако имаш моряшки нож и искаш незабелязано да прережеш кабела, мини на [239](#).

Ако нямаш нож, продължи на [284](#).

— Нищо не мога да ви разкрия в момента, сър — твърдо отсичаш ти. — Става дума за изключително деликатни държавни дела. Може би след два дни ще бъда малко по-свободен в изразите си, но дотогава... търпение. Човек, натоварен с вашите тежки отговорности, би трябвало добре да разбира — понякога тайната е необходима.

Макар и недоволен от твоя отговор, Исмей те оставя на мира и се отдалечава обратно към първа класа. Запиши кодова дума СЛУЖИТЕЛ.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на [215](#) и направи нов избор.

В противен случай отново отиваш при Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на [199](#).

— Имайте готовност — продължаваш ти. — След ден-два ще ви потърся за действие. А дотогава... сбогом.

Олюлявайки се, Исмей напуска каютата като сомнамбул. Май напрежението му е дошло много. Запиши кодова дума АГЕНТ.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на [215](#) и направи нов избор.

В противен случай отново отиваш при Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на [199](#).

— Невъзможно, сър! — отсича Макелрой. — Не мога да пратя такава радиograma до капитана на друг кораб! Изключено!

Ако си сам, мини на **87**.

Ако те придружава Джон Джейкъб Астор, продължи на **126**.

Макар и недоволен от твоя отговор, Исмей те оставя на мира и се отдалечава обратно към първа класа. Запиши кодова дума ВТОРИ ПРЕДСКАЗАТЕЛ.

Ако преди малко си имал още една кодова дума, върни се на [215](#) и направи нов избор.

В противен случай отново отиваш при Хигинс и се замисляш над предстоящите планове. Премини на [199](#).

Този път препоръчителното писмо ти свършва добра работа. Макар и малко колебливо, капитан Смит дава своята благословия. И защо не — нека читателите споделят вълнението на журналиста, прекарал нощта заедно с доблестните морски офицери. Когато най-сетне злополучният 14 април настъпва, изчакваш да наближи десет часа вечерта и се отправяш към мостика.

Първият помощник Мърдок е застъпил преди малко и те посреща с усмивка.

— Здравейте, мистър Бейли. Между нас казано, на ваше място бих отишъл да си поспя. Нищо интересно няма да стане тази вечер.

Ако знае само колко жестоко се лъже...

— Знам ли? — вдигаш рамене ти. — Поне можем да поговорим за интересни неща... И най-вече страшни. Знаете, широката публика обича страшните неща. Ето например — какво ще стане, ако насреща ви изникне айсберг?

— Ще го заобиколя, разбира се — отвърща Мърдок, без да се замисля.

— Ами ако е прекалено близо? Да речем, че наблюдателите не са го забелязали навреме...

— Пак ще го заобиколя. „Титаник“ е доста маневрен въпреки размерите си.

— И как става това? — наивно питаш ти. — Сигурно първо дават пълен назад, после завиват на едната страна, след това на другата...

— Глупости! — повишава глас Мърдок. — Извинявайте, мистър Бейли, но това, което описахте, е най-сигурният начин за удар в препятствието. Ако времето ми е малко, трябва да сторя точно обратното — да увеличи скоростта. А ако е още по-малко... ще рискувам да поема челен сблъсък.

Продължаваш да се преструваш на наивен и повтаряш въпроса още два-три пъти. Мърдок дори се чуди, че не разбираш толкова

прости неща. Поне до момента, когато в тишината се раздава телефонен звън. Петият помощник Лоу бързо вдига слушалката.

— Да? Благодаря. — Той се обръща и съобщава: — Лед право по носа.

— Дясно руля! — командва незабавно Мърдок. — Пълен напред! Не би могъл да сбърка, след като от час и половина насам обяснява тъкмо това!

Сетне тримата застиват неподвижно и гледат как край десния борд бавно преминава огромна тъмна маса.

— „Черен айсберг“ — прошепва Лоу. — Наскоро се е преобърнал. Затова го видяха толкова късно.

Напрегнато очаквате да чуete трясък откъм кърмата, но не се случва нищо. Маневрата на Мърдок е била превъзходна.

В този момент на мостика дотичва капитан Смит.

— Какво беше това?

— Айсберг, сър! — докладва Мърдок.

Капитанът въздъхва.

— Намалете скоростта. Знаете правилата за корабоплаване в опасни райони. Изпратете наблюдатели на носа. И... изобщо вършете всичко както трябва. Исмей може и да не е доволен от закъснението, обаче тук аз командвам.

Тихо напускаш мостика и тръгваш към каютата си. Сега ще трябва да живееш в началото на века. Но това едва ли е чак толкова скъпа цена за живота на хиляда и петстотин души... плюс предотвратяването на една война, която можеше да започне след пет века. Мисията ти е изпълнена!

Докато ровиш из чантата, ти измъкваш кутията, за да не ти пречи... и в същата секунда до теб се раздава задавен вик.

— Ракети!

Учудено повдигаш глава.

— Да, ракети, какво толкова?

Някакъв дребен моряк те разтърсва за раменете.

— Погледни, бе човек, сляп ли си?

Обръщаш се накъдето сочи... и изтръпваш. Само на няколко мили от загиващия „Титаник“ блестят светлините на кораб.

— Там си стоят поне от час насам — развълнувано обяснява морякът. — Не ни ли виждат... не разбират ли какво става... Не знам, обаче стоят и не мърдат. Дори ракети изстрелвахме от кърмата. Ама бели. Можеш ли да си представиш, на целия „Титаник“ не се намери една червена ракета.

— Тези тук са червени — отвърщаш ти. — Знаете ли как да ги изстрелвате?

— И още как!

След по-малко от минута в нощното небе полита червена ракета. Втора... трета... четвърта...

И изведнъж над целия „Титаник“ избухват викове на неописуема радост и надежда.

От неизвестния кораб също излита ракета!

Мини на [293](#).

Изчакваш два дни спокойно, като хвърляш цялото си време за обмисляне на планове какво точно да направиш, за да спасиш Хигинс. Една след друга възникват идеи, коя от коя по-странни и налудничави. Успяваш да проникнеш в кухнята, за да се убедиш, че готварският казан е вграден в печката и с него няма как да се плава. През час се налага да гониш от ума си идеята да потърсиш на кораба някоя надуваема лодка — такава просто не съществува. Когато най-сетне злокобната нощ настъпва, ти лежиш на койката и дообмисляш плановете си. Остава само да си избереш кой от тях ще изпробваш... а може би няколко един след друг?

Колебанието ти внезапно е прекъснато от странен стържещ звук. Сякаш някой прокарва огромен трион по дъното на кораба. Скачаш от койката като луд — това е сблъскването! Завари те неподготвен! Сега трябва бързо да решаваш... а още по-бързо да намериш Хигинс! Защото, увлечен в най-фантастични планове, ти си пропуснал да го следиш и да отбелязваш къде е!

Ако смяташ, че някои от предметите, с които разполагаш, могат да ти потрябват, сложи ги в пътната си чанта (едва ли ще имаш възможност да се връщаш за тях). След това, ако имаш кодова дума **ВТОРИ ПРОРОК**, премини на **178**.

Ако нямаш такава кодова дума, продължи на **147**.

Едва ли не на всяка минута тайничко поглеждаш хронометъра. А времето тече непоносимо бавно. 23.17... 23.21... 23.29... Най-сетне в 23.36 ти се привеждаш напред през ръба и изкрещяваш с всичка сила:

— Айсберг! Айсберг право по носа!

— Къде? Къде? — трепва Ли. — Нищо не виждам.

Но вълнението ти е толкова искрено, че Флийт просто не устоява.

— И аз го виждам! — възкликва той, сетне удря камбаната, грабва телефона и обявява с напрегнат глас: — Айсберг право по носа!

Минават още една или две минути, които ти се струват цяла вечност. Носът на кораба бавно почва да се отклонява наляво. А айсберг няма и няма!

— Май ни подведе тоя драскач — злобно промърморва Ли. — Сега заради него...

И изведнъж айсбергът изниква от мрака само на два-три метра встрани от корпуса. Изтръпнали, тримата следите как чудовищният леден къс пълзи все по назад... и ненадейно откъм кърмата долита трясък. Титаник се разтърсва съвсем леко.

— Май ни закачи — прошепва Флийт.

— Дано да не е сериозно — въздъхва Ли.

Скоростта постепенно намалява, докато най-сетне корабът спира. Дали намесата ти е била навременна? Дали е спасила кораба? Вече се съмняваш в това и слизаш надолу, за да потърсиш Хигинс, когато откъм мостика дотичва разрошен и без фуражка самият капитан Смит.

— Кой забеляза айсберга? — басово се провиква той.

— Драс... искам да кажа журналистът, сър! — отвръща отгоре Ли.

Капитанът сграбчва ръката ти.

— Мистър Бейли, искрено се радвам, че разреших да бъдете тук тази нощ. Спестихте ни огромни неприятности.

— Няма ли повреди, сър? — питаш ти. — Чух удар откъм кърмата.

Смит махва с ръка.

— Пробойна в кърмовия отсек. Крайно неприятно, разбира се, но няма да ни попречи да стигнем в Ню Йорк навреме. Без да бързаме, естествено. Отсега нататък — безопасна скорост. Можеше да бъде далеч по-зле...

Сбогуваш се с него и тръгваш към каютата си. Още не можеш да повярваш — след два дни пътниците ще слезат в Ню Йорк, без дори да подозират каква страшна заплаха е минала на косъм от тях.

Предстои ти да живееш до края на дните си в първата половина на 20-ти век. Но няма това е скъпа цена, когато си успял да постигнеш една невъзможна победа?

— Съжалявам, Бейли — поклаща глава Исмей. — Това са неща, в които не желая да се бъркам. Ако можете, дръжте ме в течение. Желая ви успех... и довиждане.

С тия думи той напуска каютата. На коя дата провеждаш разговора?

На 12 април — мини на **39**.

На 14 април — продължи на **248**.

И така, малко преди полунощ на 14 април „Титаник“ ще се сблъска с айсберг, който ще разпори десния борд по дължината на 5 херметични отсека, а това означава неизбежна гибел на кораба. Как можеш да я предотвратиш? Започваш внимателно да обмисляш възможните начини на действие. В главата ти се въртят стотици планове. Повечето обаче са напълно безнадеждни и безсмислени. След известно преоценяване остават само няколко. Сега трябва още веднъж да ги обсъдиш внимателно, преди да пристъпиш към осъществяването им. Започнеш ли веднъж, връщане назад няма да има! Ето какво ти е хрумнало:

По някакъв начин да повредиш кораба така че той да не стигне навреме за смъртоносната среща с айсберга — мини на **104**.

Да помогнеш на наблюдателите от „гарвановото гнездо“ върху предната мачта да забележат айсберга по-рано — запиши кодова дума **НАБЛЮДАТЕЛ** и мини на **209**.

Да убедиш капитана, че трябва повече да внимава за айсберги и да намали скоростта — мини на **49**.

Имай предвид обаче, че и трите плана са невъзможни при наличие на кодова дума **МОШЕНИК** или **ПРОВОКАТОР** — капитанът и неговите помощници просто ти нямат доверие.

Ако случаят е такъв, или просто не харесваш плановете, върни се на **172** и избери друга възможност.

Виждаш няколко възможности да предотвратиш катастрофата, а именно:

Да се погрижиш предупрежденията за айсберги да стигнат до капитана и дежурните офицери. Ако избереш този план, изчакай 14 април и мини на **264**.

Да помолиш капитан Смит да те допусне на мостика в съдбовната нощ и там да се намесиш в събитията. За целта изчакай 14 април и продължи на **271**.

Да помолиш за разрешение да се качиш заедно с наблюдателите в „гарвановото гнездо“ и там да им попречиш да предупредят за айсберга. Пак изчакай 14 април и се прехвърли на **209**.

Имай предвид обаче, че и трите плана са невъзможни при наличие на кодова дума МОШЕНИК или ПРОВОКАТОР — капитанът и неговите помощници просто ти нямат доверие.

Ако случаят е такъв, или просто не харесваш плановете, върни се на **172** и избери друга възможност.

278

Мини на [275](#).

— Идвай, Уилям! — извикваш ти и тичешком помъкваш крехкото съоръжение към предния край на палубата, където водата вече се плиска около капитанския мостик.

Докато сглобяваш лодката, Хигинс стои до теб и гледа, без да крие съмненията си.

— Няма да издържи — казва той. — Тая черупка и за река не става, камо ли за океан.

— Можеш ли да предложиш нещо по-добро? — озъбваш се ти. — Ето, готова е. Хайде, качвай се.

— Ами ти?

— Аз съм добър плувец, казах ти вече. Ще почакам тук още малко... пък скоро може да дойде и помощ.

Водата пред вас за момент утихва напълно. Загиващият „Титаник“ сякаш е застинал съвършено неподвижно, потопен наполовина под повърхността. Разбираш, че това спокойствие няма да трае дълго и подбутваш Хигинс напред.

— Сядай вътре, Уилям. Спасявай се, докато е време. Втори такъв шанс няма да имаш през целия си живот. Гледай да се добереш до някоя спасителна лодка. Разправят, че не били съвсем претъпкани.

— Бог да те благослови, Джон — отвръща Хигинс.

Когато крехката лодчица се отдалечава по гладката като стъкло вода, ти въздъхваш и тръгваш назад към кърмата. Сторил си каквото ти бе по силите. Останалото зависи единствено от съдбата.

Мини на **190**.

— Чуйте ме добре! — повишаваш глас ти. — Няма време за губене! Знам, че днес са включени в работа и резервните парни котли, за да се движи корабът с пълна скорост. Но врагът дебне тъкмо това. Искам от вас нещо съвсем просто. Убедете капитан Смит да спре резервните котли. Разполагам със сигурни сведения, че тази нощ е възможен опит да бъдат взривени. Мои хора... не питайте кои... ще претърсят машинните отделения, но за това им трябва спокойствие. Само не казвайте истината на капитана. Използвайте за предлог опасността от айсберги. Нали знаете, днес се получиха по радиото няколко предупреждения.

— Разбрах, мистър Бейли — кимва Исмей. — Имайте ми доверие, всичко ще бъде както трябва.

И той се отправя към първа класа. Изпращаш го с усмивка. Не се съмняваш в успеха.

Ала съвсем не ти е до усмивки два часа по-късно, когато мощен тласък те подхвърля на койката. Сблъсъкът! Исмей не е сторил нищо от обещаното!

Скачаш като луд. Катастрофата те е заварила неподготвен! Сега трябва да решаваш отново и час по-скоро да намериш Хигинс. Ако смяташ, че някои от предметите, с които разполагаш, могат да ти потръбват, сложи ги в пътната си чанта (едва ли ще имаш възможност да се връщаш за тях). След това, ако имаш кодова дума ВТОРИ ПРОРОК, премини на [178](#).

Ако нямаш такава кодова дума, продължи на [147](#).

Описаното тук не е измислица. Мнозина от оцелелите върху преобърнатата лодка си спомнят странния непознат — единственият, намерил сили да ги подкрепя в предсмъртния си час.

Опитваш да се изкатериш след Хигинс, но преобърнатата лодка вече е толкова претоварена, че за всички става ясно — още един човек ще я потопи.

— Недей, приятел! — мрачно подвиква някой. — Направиш ли го, всички отиваме на дъното.

— Разбирам ви, момчета — отвърщаш ти, тракайки със зъби. — Разбирам ви. Дръжте се, момчета. Бог да ви благослови! Дано се спасите. Само не се предавайте!

— И теб да те пази Бог — долита нечий глас, но така и не разбираш дали е на Хигинс.

Лекото течение постепенно те отдалечава от лодката. Тя изчезва в мрака, изпълнен с ужасяващи викове за помощ. Непоносим студ сковава тялото ти, докато най сетне губиш съзнание... и се свестяваш в познатата стая от края на века. Питаш се дали мисията е завършила с успех, но скоро получаваш отговор от пустотата пред себе си. Пак е онзи странен, безплътен глас.

— Да, мистър Ръсел... или Бейли, ако предпочитате. Хигинс е оцелял и потомците му вече живеят във вашето време. Съвсем обикновени хора, които носят надеждата за едно необикновено бъдеще. А сега сбогом... и както сам казахте в онази страшна нощ — Бог да ви благослови!

Тече страшната вечер на 14 април. Лежиш в каютата си със свито сърце, очаквайки всеки момент гибелното стържение по корпуса. Но минава полунощ, а не се случва нищо. Само по някое време имаш чувството, че корабът леко трепва настрани... и толкова.

На сутринта се изкачваш към лодъчната палуба, уморен и замаян от безсънната нощ. Чудото е станало! Хиляда и петстотин живота са спасени... и мислиш, че знаеш как. А предположенията ти се превръщат в сигурност, когато чуваш слух, че през нощта „Титаник“ едва не налетял на айсберг. И в слуховете няма нищо чудно — сега също плавате с намалена скорост, а тук-там на хоризонта блестят огромни ледени буци.

До края на плаването Лайтолър избягва да се среща с теб. Два дни по-късно слизаш в Ню Йорк заедно с пътниците, които дори не подозират каква страшна заплаха е минала на косъм от тях.

Предстои ти да живееш до края на дните си в първата половина на 20-ти век. Но нима това е скъпа цена, когато си успял да постигнеш една невъзможна победа?

— За да повярвате на онова, което ще ви кажа сега — тихо отвърщаш ти. — Знам... само не питайте откъде... знам, че тази вечер в 23.40 „Титаник“ ще се сблъска с айсберг и ще потъне. А спасителните лодки не стигат и за половината хора на борда. Трябва да сторите нещо. Вие имате влияние върху капитана, мистър Исмей. Убедете го да вземе мерки. Знам, че е получил няколко предупреждения за айсберги, но продължава да се движи с пълна скорост.

Исмей е потресен.

— Да... да... — едва избъбря той. — Несъмнено, драги приятелю. Приберете се сега, а аз ще сторя необходимото. Имайте ми доверие. Още сега ще потърся капитан Смит.

Изпращаш го с усмивка. Не се съмняваш в успеха.

Ала съвсем не ти е до усмивки два часа по-късно, когато мощен тласък те подхвърля на койката. Сблъсъкът! Исмей не е сторил нищо от обещаното!

Скачаш като луд. Катастрофата те е заварила неподготвен! Сега трябва да решаваш отново и час по-скоро да намериш Хигинс. Ако смяташ, че някои от предметите, с които разполагаш, могат да ти потрябват, сложи ги в пътната си чанта (едва ли ще имаш възможност да се връщаш за тях). След това, ако имаш кодова дума ВТОРИ ПРОРОК, премини на **178**.

Ако нямаш такава кодова дума, продължи на **147**.

В ледената нощ сякаш е замръзнало и времето. Минутите се влачат безкрайно бавно... и все пак гибелният час приближава. Изведнъж Флийт рязко се привежда напред, после удря три пъти сигналната камбана и посяга към телефона.

Знаеш какво означава това. Сега ти остава само едно. Замахваш и с всичка сила удряш Флийт право в лицето. Телефонът изхвърква от ръцете му.

В следващата секунда двамата наблюдатели се нахвърлят върху теб. Обсипва те градушка от жестоки удари.

— Какво има? — долита вик откъм мостика.

Но когато един от двамата (нямаш представа кой) успява да извика за айсберга, вече е късно. Ледената грамада с ужасяващ трясък се врязва право в носа на „Титаник“. Лежиш пребит на дъното на наблюдателницата и се питаш дали корабът ще потъне.

Не потъва. На разсъмване „Титаник“ все още е на вода. Наводнени са само два носови отсека. Към вас бързат на помощ „Карпатия“ и „Олимпик“. Пътниците ще бъдат прехвърлени на тях и след няколко дни ще слязат в Ню Йорк, без дори да подозират каква страшна заплаха е минала на косъм от тях.

Колкото до теб... ще платиш скъпо за дързостта си. Онова, което извърши, се нарича саботаж. Никой няма да ти повярва, че си предотвратил още по-страшна трагедия. Без съмнение те очаква доживотен затвор в английски или американски затвор. Ще излезеш ли някога на свобода? Кой знае...

Спомняш си за безучастния „Калифорниън“ само на няколко мили от „Титаник“ в страшната нощ. Може би има начин чрез радиограма да привлечеш вниманието на капитан Лорд, преди да е станало късно... и преди неговият радист да е напуснал поста си. Ако избереш този начин на действие, изчакай вечерта на 14 април и мини на [205](#).

Ако подобен план не ти харесва, върни се на [172](#) и избери нещо друго.

Планове много, но още същата вечер се случва нещо, което да ги осуети. В каютата ти внезапно нахълтва Исмей, придружен от четирима въоръжени моряци.

— Арестуван сте, мистър Бейли... ако това е истинското ви име.

— Чакайте! — възкликваш ти. — За какво?

За пръв път виждаш по лицето на Исмей толкова широка усмивка.

— Ами... например за това, че препоръчителните ви писма са фалшиви. Пратихме телеграма до Лондон и се оказа, че в „Таймс“ не работи никакъв Джон Бейли.

Съобразяваш светкавично и си готов с нова лъжа.

— Естествено, че са фалшиви. Нали ви казах, че аз съм от...

— Знаем какво ми казахте! Само че и от тях не сте, драги мой. Пратихме запитване до министерството. Имам обаче най-сериозни подозрения, че може да сте от другите. Но това ще е работа за полицията в Ню Йорк. Господа, водете този съмнителен тип в изолатора!

Мини на [54](#).

Това е най-безумното нещо, което си вършил в своя живот. Динамитът мигновено избухва с оглушителен трясък и насреща ти изригва вълна от пламъци и нажежена пара. Загиваш на място. Така и не ще узнаеш дали твоята саможертва е спасила „Титаник“ или не. Във всеки случай, когато отново се озоваваш сред познатата стаичка в края на века, странният глас не се обажда. Не го чуваш никога вече...

С много усилия запазваш спокойствие до съдбовния 14 април, когато решаваш да осъществиш плана си и тръгваш да дириш Исмей. Но шефът на компанията сякаш се е изпарил. Откриваш го едва след вечеря до ресторанта на първа класа, но затова пък те посреща сравнително благосклонно.

— А, Бейли! Отново ли вашите загадки?

Мини на [221](#).

Не ти остава нищо друго, освен да се прибереш в каютата и да чакаш неизбежното. А то става много скоро. Раздава се странен стържещ звук, сякаш някой прокарва огромен трион по дъното на кораба. Скачаш от койката като луд — това е сблъскването!

Ако смяташ, че някои от предметите, с които разполагаш, могат да ти потрябват, сложи ги в пътната си чанта (едва ли ще имаш възможност да се връщаш за тях). След това, ако имаш кодова дума **ВТОРИ ПРОРОК**, премини на **178**.

Ако нямаш такава кодова дума, продължи на **147**.

Ритваш внезапно Кемиш в слабините и той се търкулва настрани. Младият огняр с учудване се обръща към теб, но преди да успее да направи каквото и да било, получава саблен удар по шията и се просва до Кемиш. Познанията ти по карате се базират изцяло на гледаното в разни източни филми, но за началото на века и това е доста.

Бедата е, че си забравил групата огняри, останали долу. Сега всички те се покатерват като маймуни по стълбичката към моста и се нахвърлят върху теб едновременно. Успяваш да повалиш още трима, но останалите се струпват върху теб и скоро си обезвреден.

Един от огнярите изчезва към горните палуби и не след дълго се връща с четирима матроси. Без никакви обяснения те помъкват нагоре по стълбите.

— Къде ме водите? — питаш ти.

— В корабния изолатор. А в Ню Йорк ще бъдете предаден на съда.

— Ама аз...

— Я да млъквате! Благодарете се, че капитан Смит не поиска да ви съди по морския закон, инак отдавна да сте изхвъркнал зад борда!

Мини на [54](#).

Сторил си каквото бе възможно. Сега всичко е в ръцете на съдбата. С бавни крачки се изкачваш на лодъчната палуба, за да очакваш неизбежната катастрофа.

Студът е мъчителен, но ти не напускаш палубата, докато пред очите ти се разиграва гибелта на обречения кораб. Идва сблъсъкът — почти незабелязан от никого. Сетне бавното осъзнаване... паниката... спасителните лодки, в които почти няма място за други, освен жените и децата...

И внезапно над палубата се раздава вик:

— Капитан Смит! Капитане! Получихме радиograma от „Калифорниън“! Идват на помощ! Ще бъдат тук до половин час!

За секунда настава мъртвешка тишина, сетне огромният кораб е огласен от възторжен рев на стотици гърла.

Въпреки студа, усещаш как те облива горещата вълна на облекчението. Победил си! Хората ще бъдат спасени... а заедно с тях и Хигинс.

Мини на [293](#).

Сторил си каквото бе възможно. Сега всичко е в ръцете на съдбата. С бавни крачки се изкачваш на лодъчната палуба, за да очакваш неизбежната катастрофа.

Студът е мъчителен, но ти не напускаш палубата, докато пред очите ти се разиграва гибелта на обречения кораб. Идва сблъсъкът — почти незабелязан от никого. Сетне бавното осъзнаване... паниката... спасителните лодки, в които почти няма място за други, освен жените и децата...

От кърмата отчаяно изстрелват една подир друга бели ракети. А в далечината блестят светлините на „Калифорниън“, където дежурният офицер гледа... и се пита какво ли могат да означават тези сигнали. Просто защото на „Титаник“ няма нито една червена ракета.

Внезапно светлините на „Калифорниън“ трепват. Внушаваш ли си? Не, наистина почват да се приближават! И в този момент чуваш вик:

— Капитан Смит! Капитане! Получихме радиograma от „Калифорниън“! Идват на помощ! Ще бъдат тук до половин час!

За секунда настава мъртвешка тишина, сетне огромният кораб е огласен от възторжен рев на стотици гърла.

Въпреки студа, усещаш как те облива горещата вълна на облекчението. Победил си! Хората ще бъдат спасени... а заедно с тях и Хигинс.

Мини на [293](#).

ЕПИЛОГ

— Странен човек си ти, Джон — казва Хигинс и хвърля поглед из хола на малкия апартамент, в който живеете от две седмици. — Откакто пристигнахме в Ню Йорк, от теб се интересуват най-различни видни личности. Странни слухове чувам. Че си бил ясновидец, че си можел да виждаш в бъдещето, че без теб всички в „Титаник“ сме щели да се издавим. Някакви си там радиограми, някакви ракети и какво ли не още. Обаче дори вестниците не публикуваха нищо толкова покрай всички други сензации. А има нещо, убеден съм! Сам Джон Джейкъб Астор дойде да те посети. За какво толкова си беседвахте насаме?

Облягаш се удобно назад в креслото и запалваш пура.

— Нищо особено, Уилям. Мистър Астор просто си пада ексцентрик. Щом смята, че ми дължи нещо, толкова по-добре. Тъкмо ще ми помогне да си уредя живота.

Хигинс те поглежда със съмнение и свива рамене. Все още е повече британец, отколкото американец. А британската съдържаност е прословута. Знаеш го от опит — нали тъкмо зад нея криеш грандиозните си планове. В света се задават големи събития. Само след две години ще избухне Първата световна война — война, която ще промени цялата бъдеща история. Питаш се дали е по силите на един човек да я предотврати.

Пускаш облаче дим към тавана и се усмихваш. Защо пък не? Има ли нещо невъзможно за онзи, който успя да предотврати трагедията на „Титаник“?...

КРАЙ

Е, това беше!

Историята за „Титаник“ направо ми взе здравето — просто не искаше да свършва и трябваше да орязвам и орязвам, за да не се

разрасне прекалено. Можеше да стане и два пъти по-голяма. Пропуснал съм толкова много неща: трагичната раздяла на семейства върху лодъчната палуба в онази нощ; героизмът на оркестъра, който свири до самия край, за да поддържа духа на хората; невероятното спасение на втория помощник Лайтолър; идването на спасителите от „Карпатия“; легендите, че капитан Смит е видян за последен път да плува с дете в ръцете.

Но сега пиша с друга цел. Както неведнъж вече, искам да потърся вашето мнение. Основните критики към моите книги-игри винаги са били две: липса на голям дневник и опростена схема. Този път дневник има, а схемата силно ме затрудни (макар че епизодите не са чак толкова много).

И какво?

Точно това питам и аз. Промени ли се нещо? Или утре пак ще получим в редакцията писмо: „Колин Уолъмбъри пише добре, обаче не слага дневници“?

Очаквам оценките ви и ще се радвам на всяко писмо. Подчертавам, НА ВСЯКО, независимо дали спада към първия или последния от следните варианти:

1. Каквото и да напишеш, все ще е боклук.
2. Хич не се напъвай, от теб автор не става.
3. Е, най-сетне тръгна по правия път, ама дали ще ти стигнат силите?
4. Добре! Отдавна трябваше да го направиш!
5. Абе, защо си развали хубавия предишен стил?
6. Досега ми харесваше, обаче това тук категорично не го приемам.
7. Плюсовете на сегашния стил се уравновесяват от недостатъците му. Тъй че нивото пак остава същото.
8. Отново доказваш, че можеш всичко.
9. Не знам... Харесва ми като всички твои книги.
10. Каквото и да напишеш, все ще е велико.

Тия неща ги изредих само като идеи. Вие най-добре си знаете какво мислите. Колкото до мен... чакам писмата ви само с една цел — да пиша така, че игрите да стават още по-увлекателни. В края на краищата, нали това ми е работата!

И понеже в началото на книгата споменах за „прекия път“ (но все пак се постарях да го избегна), интересно ми е дали наистина има чак толкова очевиден преки пътища. Проверете сами. Можете и да ми пишете кой според вас е най-прекият път (просто изредете, например така: 1-17-243-128-2...). А аз обещавам да подаря на автора на най-успешния отговор които и да било две от своите книги (по негово желание). Чакам ви!

Искрено ваш
Колин Уолъмбъри

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.